UCENICUL VRACIULUI

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

UCENICUL VRACIULUI

Cronicile Wardstone 01

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

UN AL ȘAPTELEA FIU

Când sosi Vraciul, lumina zilei deja începuse să scadă. Fusese o zi lungă, obositoare şi mă pregăteam să mă aşez la masă.

— Eşti sigur că e un al şaptelea fiu? Întrebă el, uitându-se în jos la mine şi clătinând din cap neîncrezător. Tata dădu din cap, încuviinţând.

— Şi dumneata eşti tot un al şaptelea fiu?

Tata dădu din nou din cap şi începu să bată din picior a nerăbdare, împroşcându-mi pantalonii cu stropi de noroi brun şi de bălegar. Picurii de ploaie i se scurgeau de pe cozorocul tichiei. Ploua de mai bine de o lună. Nu dăduse încă frunza, dar primăvara venise de mult.

Tata era fermier, şi tatăl lui fusese tot fermier, iar regula de căpetenie a conducerii unei ferme este s-o păstrezi întreagă. N-ai voie s-o împărţi între copiii tăi; cu fiecare generaţie, ar deveni din ce în ce mai mică, până ce n-ar mai rămâne nimic. De aceea tatăl îi lasă moştenire ferma fiului mai mare. Apoi le găseşte câte o slujbă celorlalţi. Dacă se poate, încearcă să găsească pentru fiecare câte o altă meserie.

Pentru asta, are nevoie să se roage în stânga şi-n dreapta, pe la toţi meşterii. Fierăria din partea locului este una dintre soluţii, mai ales dacă ferma capului familiei este mare şi îi procură destul de lucru fierarului. Atunci se prea poate ca fierarul să-i primească odrasla în ucenicie, dar asta nu înseamnă decât că un fiu este rostuit.

Eu eram cel de-ai şaptelea şi, până la mine, se părea că tata îşi epuizase toate resursele. Era atât de disperat, încât încerca să-l convingă pe Vraci să mă primească la el în ucenicie. Sau, cel puţin, aşa am crezut eu atunci. Ar fi trebuit să ghicesc că mama era în spatele întregii afaceri.

Ea era în spatele multor lucruri. Cu mult înainte de a mă fi născut eu, cu banii ei se cumpărase ferma noastră. Altminteri cum şi-ar fi permis o fermă un al şaptelea fiu? Iar mama nu era din Comitat. Venise dintr-o ţară îndepărtată, de peste mare. Mulţi n-ar fi putut spune, dar uneori, dacă ascultai cu atenţie, observai o uşoară deosebire în modul în care pronunţa ea unele cuvinte.

Totuşi, să nu vă închipuiţi că am fost vândut ca sclav sau ceva de soiul ăsta. Oricum nu-mi plăcea munca la fermă, iar ceea ce ei numeau „oraş” era puţin mai răsărit decât un sat, într-un cotlon uitat de Dumnezeu. Cu siguranţă nu era un loc în care aş fi vrut să-mi petrec tot restul zilelor. Aşadar, într-un fel, chiar îmi surâdea ideea să mă fac vraci; era mult mai interesant decât mulsul vacilor şi împrăştiatul bălegarului.

E drept că mă şi neliniştea, pentru că era o îndeletnicire înfricoşătoare. Urma să învăţ cum să apăr fermele şi satele de creaturile care se ivesc şi atacă noaptea. Să am de-a face cu stafiile, cu duhurile rele şi cu tot soiul de monştri – asta avea să însemne pentru mine munca de zi cu zi. Cu asta se ocupa Vraciul, iar eu urma să fiu ucenicul său.

— Câţi ani are? Întrebă Vraciul.

— Împlineşte treisprezece, acuma în august.

— Cam pirpiriu pentru vârsta lui. Ştie să citească şi să scrie?

— Da, domnule, răspunse tata. Ştie şi una şi alta, şi mai ştie şi greaca. L-a învăţat maică-sa şi a vorbit-o aproape mai înainte să plece pe picioare.

Vraciul dădu din cap şi se uită înapoi, spre poteca noroioasă de la poartă până la casă, de parcă asculta ceva. Apoi ridică din umeri.

— E o viaţă destul de grea şi pentru un om în toată firea, darămite pentru un copil, zise el. Crezi că e potrivit?

— E rezistent şi o să fie cât mine când o să crească mare, zise tata, îndreptându-şi spatele şi arătându-se în toată înălţimea sa. Făcând aceasta, creştetul capului său ajunse aproape în dreptul bărbiei Vraciului.

Deodată, Vraciul zâmbi. Era ultimul lucru la care mă aşteptam. Avea o faţă mare, care arăta de parcă fusese cioplită în piatră. Până în clipa aceea, îl socotisem puţin cam fioros. Pelerina lui lungă şi neagră, cu glugă, îl făcea să semene cu un preot, dar când se uita drept în ochii tăi, expresia lui încruntată te ducea cu gândul mai curând la un călău care te cântărea din priviri pentru frânghia spânzurătorii.

Părul care îi ieşea de sub marginea glugii semăna cu barba, care era sură, însă sprâncenele îi erau negre şi foarte stufoase. Câte un mic smoc de păr negru îi răsărea şi din nări,

iar ochii îi erau verzi, la fel ca ai mei.

Atunci am mai observat ceva la el. Avea un toiag lung. Fireşte, toiagul îl văzusem de cum dădusem cu ochii de el, dar ceea ce nu băgasem de seamă până în clipa aceea era faptul că îl ţinea în mâna stângă.

Asta însemna că era stângaci, ca şi mine?

Era o trăsătură care îmi dăduse nesfârşite bătăi de cap la şcoala din sat. Îl chemaseră până şi pe preotul parohiei să se uite la mine şi acesta clătinase tot timpul din cap şi îmi zisese că trebuie să mă dezvăţ, până nu e prea târziu. Nu ştiam ce voia să spună. Niciunul dintre fraţii mei nu era stângaci, nici tatăl meu. Mama era totuşi stângace, dar asta nu părea s-o încurce în vreun fel, aşa că, atunci când învăţătorul m-a ameninţat că o să mă bată până m-oi dezbăra şi-o să-mi lege condeiul de mâna dreaptă, ea m-a retras de la şcoală şi, din ziua aceea, am luat lecţii acasă.

— Cât ceri ca să-l iei? Întrebă tata, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Trecuserăm la afacerea propriu-zisă.

— Două guinee pentru o lună de încercare. Dacă e potrivit pentru meseria asta, o să mă întorc în toamnă şi îmi mai dai zece. Dacă nu, poţi să ţi-l iei înapoi şi atunci îmi mai dai doar o guinee, pentru osteneala mea.

Tata încuviinţă iarăşi cu un semn din cap şi târgul se încheie. Am intrat în hambar, unde guineele i-au fost numărate străinului, dar cei doi bărbaţi nu şi-au strâns mâinile. Nimeni nu voia să atingă un vraci. Tata era un om curajos şi doar pentru că stătea la mai puţin de şase picioare distanţă de unul.

— Am ceva treabă prin împrejurimi, zise Vraciul, dar o să mă întorc după băiat când se crapă de ziuă. Ai grijă să fie gata. Nu-mi place să aştept.

După ce a plecat, tata m-a bătut cu palma pe umăr.

— De acum începe o nouă viaţă pentru tine, fiule, mi-a zis el. Du-te şi te spală. Ai terminat-o cu treburile fermei.

Când am intrat în bucătărie, fratele meu Jack stătea cu braţul petrecut pe după mijlocul nevestei sale, Ellie, iar ea îi zâmbea, privindu-l în ochi.

Îmi place mult de Ellie. Este sufletistă şi prietenoasă într-un

fel care te face să simţi că într-adevăr îi pasă de tine. Mama spune că, luând-o de nevastă pe Ellie, Jack a făcut un lucru bun, pentru că ea îl ajuta să fie mai puţin repezit.

Jack este cel mai în vârstă şi cel mai mare dintre noi, fraţii, şi, cum zice uneori tata în glumă, cel mai chipeş dintr-o ceată de pociţi. E mare de stat şi vânjos, dar, în pofida ochilor săi albaştri şi a obrajilor rumeni şi sănătoşi, din pricina sprâncenelor stufoase şi negre, aproape unite la rădăcina nasului, eu n-am fost niciodată de părerea tatei. Singura calitate pe care nu i-am pus-o niciodată la îndoială este că a izbutit să-şi ia o nevastă blândă şi drăguţă. Ellie are părul de culoarea celui mai bun pai de grâu la trei zile după o recoltă bogată, iar pielea chiar îi străluceşte de albă, la lumina lumânării.

— Plec mâine dimineaţă, le-am spus eu fără introducere. Vraciul vine după mine, de cum se crapă de ziuă.

Chipul lui Ellie înflori.

— Vrei să spui că a primit să te ia cu el?

Am dat din cap.

— Îmi dă o lună de probă.

— Oh, bravo, Tom! Chiar mă bucur pentru tine, zise ea.

— Eu nu te cred! Făcu Jack în zeflemea. Tu, ucenic la un vraci?! Cum o să faci o meserie ca asta, când tu încă nu poţi să dormi fără o lumânare aprinsă?

Am râs la această glumă, deşi avea un sâmbure de adevăr. Eu mai vedeam uneori diverse lucruri necurate în întuneric şi o lumânare era cea mai bună metodă ca să le ţin la distanţă şi, astfel, să izbutesc să dorm.

Jack se apropie de mine şi, cu un muget, mă prinse de cap şi începu să mă târască în jurul mesei din bucătărie. Aşa ştia el să glumească. M-am împotrivit doar ca să-i fac lui pe plac, iar, după câteva clipe, mi-a dat drumul şi m-a bătut uşurel cu palma pe spinare.

— Bravo, Tom, zise el. O să faci avere cu meseria asta. Există numai o singură problemă, totuşi…

— Care anume? Întrebai eu.

— O să ai nevoie de fiecare gologan pe care-l câştigi. Ştii de ce?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că singurii tăi prieteni or să fie cei pe care o să-i

cumperi!

Am încercat să zâmbesc, dar era prea mult adevăr în vorbele lui Jack. Un vraci lucrează şi trăieşte singur.

— Oh, Jack! Nu fi rău! Îl certă Ellie.

— Era doar o glumă, se apără Jack, de parcă n-ar fi înţeles de ce Ellie făcea atâta caz.

Însă Ellie se uita la mine, nu la Jack, şi am văzut cum se schimbă deodată la faţă.

— Oh, Tom! Zise ea. Asta înseamnă că n-ai să fii aici când se va naşte copilul…

Arăta sincer dezamăgită şi mă făcu să mă întristez pentru că nu aveam să fiu acasă, să-mi văd viitoarea nepoţică. Mama declarase că Ellie urma să nască o fată şi nu dădea niciodată greş în lucruri dintr-astea.

— O să mă întorc şi o să vă vizitez cât de curând voi putea, am făgăduit eu.

Ellie se sili să zâmbească, iar Jack se apropie şi îşi puse braţul pe după umerii mei.

— Întotdeauna o să ai familia ta, zise el. Noi vom fi totdeauna aici, oricând o să ai nevoie de noi.

O oră mai târziu mă aşezam la masă, ştiind că aveam să plec a doua zi, dis-de-dimineaţă. Tata a rostit rugăciunea de mulţumire, ca în fiecare seară, şi cu toţii am murmurat „Amin”, în afară de mama. Ea şi-a ţinut doar ochii plecaţi în jos, ca de obicei, aşteptând cuviincios să se termine. Când rugăciunea s-a încheiat, mama mi-a zâmbit. A fost un zâmbet călduros, deosebit, şi nu cred că l-a mai observat cineva. M-a făcut să mă simt mai bine.

Focul încă mai ardea în vatră, încălzind plăcut bucătăria. În mijlocul mesei noastre mari de lemn trona un sfeşnic de alamă, atât de lustruit de te vedeai în el ca într-o oglindă. Lumânarea era din ceară de albine şi era scumpă, dar mama n-ar fi îngăduit lumânări de seu în bucătărie, din pricina mirosului. Tata lua de regulă hotărârile în treburile fermei, dar, în anumite privinţe, întotdeauna se făcea după voia mamei.

Pe când toţi mâncam cu poftă din străchinile noastre mari, aburinde, stufatul de carne şi cartofi, m-a surprins cât de bătrân arăta tata în seara aceea – bătrân şi obosit – şi cum, din când în când, pe chip îi trecea câte un nor fugar de

tristeţe. Dar s-a mai înseninat puţin când Jack a început să discute despre preţul cărnii de porc şi dacă era sau nu momentul să trimită după tăietorul de porci.

— Mai bine mai aşteptăm încă vreo lună, zise tata. Preţul o să crească sigur.

Jack clătină din cap şi începură să se certe. Era mai mult o sfadă prietenească, de genul celor care se iscă adesea într-o familie, şi pot spune că tatei îi plăcea. Eu nu m-am amestecat, totuşi. Pentru mine, toate acestea se sfârşiseră. După cum îmi spusese tata, o terminasem cu treburile fermei.

Mama şi Ellie tăifăsuiau cu glas scăzut. Am încercat să prind ceva din ce îşi spuneau, dar între timp Jack îşi luase avânt, iar vocea lui răsuna din ce în ce mai tare. După privirile cu care îl săgeta mama, mi-am dat seama că se săturase de gălăgia lui.

Neatent la privirile mamei şi continuând să-l contrazică pe tata în gura mare, Jack se întinse după solniţă şi, din greşeală, o răsturnă, vărsând un muntişor mic de sare pe masă. Numaidecât luă între degete puţină sare din grămăjoară şi o zvârli peste umăr. Asta este o străveche superstiţie din Comitat. Se presupune că, făcând aşa, ţii la distanţă ghinionul pe care l-ai atras vărsând sarea.

— Jack, oricum nu-i nevoie să pui sare în mâncare, îl mustră mama. N-ai face decât să strici un stufat bun şi să jigneşti bucătăreasa!

— Îmi pare rău, mamă, se scuză Jack. Ai dreptate. Este foarte bun aşa cum e.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, apoi arătă din cap către mine.

— Pe de altă parte, rumeni nu-l bagă în seamă pe Tom. Nu se poate să ne purtăm aşa cu el, în ultima lui seară petrecută acasă.

— E în regulă, mamă, am zis eu. Sunt fericit doar să stau aici şi să ascult.

Mama clătină din cap.

— Ei bine, aş avea eu câteva lucruri să-ţi mai spun. După masă, rămâi în bucătărie, ca să stăm puţin de vorbă.

Astfel, după ce Jack, Ellie şi tata se duseră sus, la culcare, m-am aşezat pe un scaun, lângă foc, şi am aşteptat răbdător să aud ce avea mama să-mi spună.

Mama nu era femeia care să pisălogească pe cineva; la început, nu-mi vorbi decât despre ce pusese în boccea pentru

mine – o pereche de pantaloni de schimb, trei cămăşi şi două perechi de şosete bune, care nu fuseseră decât o singură dată cârpite, fiecare.

Mi-am aţintit privirile asupra jarului din vatră, lovind uşor pardoseala cu vârful picioarelor, în vreme ce mama îşi trase balansoarul mai aproape şi-l aşeză astfel ca să mă poată vedea la faţă. Părul ei negru era vârstat de câteva şuviţe cărunte, dar, în afară de acestea, arăta aproape la fel ca pe vremea când fusese o copiliţă care abia învăţase să se ţină pe picioare. Ochii îi erau încă luminoşi, iar, cu excepţia pielii sale foarte palide, era întruchiparea sănătăţii.

— Este ultima oară când putem sta de vorbă împreună, căci o să treacă o bună bucată de vreme până o să ne revedem, zise ea. Este un pas important să-ţi părăseşti casa părintească şi s-o porneşti pe drumul tău. Aşadar, dacă simţi nevoia să spui ceva ori să întrebi ceva, acum e momentul s-o faci.

Nu-mi venea în minte nicio întrebare. De fapt, nici măcar nu puteam gândi. Auzind-o spunându-mi toate acestea, am început să simt usturimea lacrimilor care mi se adunau sub pleoape.

Tăcerea se prelungi o vreme. Tot ce se auzea era bocănitul uşor al picioarelor mele pe dalele de piatră, în cele din urmă, mama scoase un scurt oftat.

— Ce-ai păţit? Întrebă ea. Ţi-a mâncat pisica limba?

Am ridicat din umeri.

— Încetează cu bâţâitul, Tom, şi fii atent la ce-ţi spun, mă preveni mama. Mai întâi de toate, aştepţi cu nerăbdare ziua de mâine şi începutul noii tale meserii?

— Nu prea, mamă, i-am spus eu, amintindu-mi de gluma lui Jack că va trebui să-mi cumpăr prietenii. Nimeni nu vrea să se ducă nicăieri cu un vraci alături. N-o să am niciun prieten. O să fiu singur tot timpul.

— N-o să fie aşa de rău cum crezi, zise mama. O să-l ai pe Vraci cu care să vorbeşti. O să fie mentorul tău şi, fără nicio îndoială, o să devină, până la urmă, şi prietenul tău. Şi o să fii mereu ocupat. Ocupat să înveţi lucruri noi. N-o să ai timp să te simţi singur. Nu-i aşa că toată povestea asta e nouă şi interesantă?

— Este interesantă, dar îndeletnicirea asta tot mă sperie. Vreau s-o fac, dar nu ştiu dacă sunt în stare. Pe de-o parte, îmi

doresc să călătoresc şi să văd alte locuri, dar o să-mi vină greu să nu mai fiu aici. O să-mi lipsiţi voi. O să-mi fie dor de-acasă.

— Nu poţi rămâne aici, zise mama. Tatăl tău a îmbătrânit prea mult ca să mai poată munci şi, din iama care vine, o să-i lase ferma pe mână lui Jack. Ellie o să aibă curând copilul ei, fără îndoială, cel dintâi dintr-un şir de mulţi alţii; până la urmă, n-o să mai fie loc şi pentru tine aici. Nu, mai bine te obişnuieşti cu gândul înainte să se întâmple una ca asta. Nu poţi să rămâi acasă.

Vocea ei părea rece şi un pic tăioasă, iar auzind-o pe mama vorbindu-mi astfel, o durere adâncă îmi străpunse pieptul şi îmi încleştă gâtlejul, că abia mai puteam respira.

Nu mai voiam decât să mă duc la culcare, dar ea mai avea multe de spus. Rareori o auzisem până atunci rostind atâtea cuvinte deodată.

— Ai o slujbă de îndeplinit şi ai s-o faci, zise ea hotărât. Şi nu numai că ai s-o faci, ci ai s-o faci bine. M-am măritat cu tatăl tău pentru că era un al şaptelea fiu. Şi i-am născut şase fii, doar ca să te am pe tine. Al şaptelea al celui de-ai şaptelea, ăsta eşti tu şi ai harul. Noul tău învăţător este încă puternic, dar într-o oarecare măsură a trecut de perioada lui de glorie, iar, până la urmă, o să i se sfârşească şi lui zilele.

De aproape şaizeci de ani bate drumurile Comitatului făcându-şi datoria. Făcând ceea ce trebuie făcut. Curând, îţi va veni ţie rândul. Şi dacă tu n-o vei face, atunci cine s-o facă? Cine o să aibă grijă de oamenii obişnuiţi? Cine o să-i apere de Rău? Cine o să le ocrotească fermele, satele şi târgurile, astfel încât femeile şi copiii să poată merge pe străzile şi drumurile lor fără frică?

Nu ştiam ce să-i răspund şi nu mă puteam uita în ochii ei. Mă căzneam doar să-mi ţin lacrimile în frâu.

— Îi iubesc pe toţi cei din casa asta, zise ea, cu glas îmblânzit. Dar, din tot Comitatul ăsta mare, tu eşti singura fiinţă într-adevăr ca mine. Deocamdată, eşti numai un băieţel, care mai are încă mult de crescut, dar eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Tu ai harul şi puterea să faci ceea ce trebuie făcut. Ştiu sigur că o să fiu mândră de tine.

Ei bine, continuă mama, revenind cu picioarele pe pământ, mă bucur că am lămurit chestiunea asta. Acum, la culcare cu

tine! Mâine este o zi mare şi trebuie să fii în formă.

M-a îmbrăţişat, zâmbindu-mi drăgăstos, iar eu m-am străduit din răsputeri să mă arăt vesel şi să-i răspund tot cu un zâmbet, dar odată ajuns în camera mea de culcare, m-am aşezat pe marginea patului, privind în gol şi gândindu-mă la ce-mi spusese mama.

Mama este foarte respectată la noi în ţinut. Ştie mai multe despre plante şi leacuri decât doctorul din parohie, iar, dacă este vreo problemă cu aducerea pe lume a vreunui copil, moaşa întotdeauna trimite după ea. Mama este foarte pricepută la ceea ce numeşte ea naşterile întoarse. Uneori copilul încearcă să iasă cu picioarele înainte, dar mama ştie cum să-l întoarcă pe când încă se mai află în pântece. Zeci de femei din district îi datorează viaţa.

Oricum, aşa zicea mereu tata despre ea, căci mamei nu-i plăcea să se laude şi niciodată n-a pomenit despre lucrurile astea. Ea doar făcea ceea ce trebuia făcut şi ştiam că asta aştepta şi de la mine. Aşadar, voiam s-o fac să se simtă mândră de mine.

Dar oare chiar vorbise serios când spusese că se măritase cu tata şi îi născuse pe cei şase fraţi ai mei numai ca să mă aducă şi pe mine pe lume? Nu mi se părea cu putinţă.

După ce am întors problema pe toate părţile, m-am îndreptat spre fereastră şi am stat câteva clipe în vechiul **meu scaun de nuiele împletite, Uitându-mă lung pe fereastra care dădea spre miazănoapte.**

Luna strălucea, îmbăind totul în lumina ei argintie. Privirea îmi putea răzbate, peste curtea fermei, printre cele două fâneţe şi dincolo de păşunea de la nord, până la hotarul fermei noastre, care urca până pe la jumătatea pantei Dealului Spânzuraţilor. Îmi plăcea priveliştea asta. Îmi plăcea Dealul Spânzuraţilor de la depărtare. Îmi plăcea faptul că era cel mai îndepărtat lucru pe care îl puteai zări.

Ani de-a rândul, acesta fusese ritualul meu înainte de a mă strecura în pat, noapte de noapte. Obişnuiam să mă zgâiesc la dealul acela şi să-mi închipui ce se afla pe partea cealaltă. Ştiam că trebuie să fie alte câteva câmpii şi apoi, după încă vreo două mile, ceea ce trecea drept satul din partea locului – o jumătate de duzină de case, o biserică micuţă şi o şcoală încă şi mai mică – dar imaginaţia mea clădea şi alte lucruri.

Uneori îmi închipuiam stânci abrupte, cu un ocean la poale, alteori o pădure sau un mare oraş, cu turnuri înalte şi mii de luminiţe scânteietoare.

Dar acum, în timp ce priveam spre deal, mi-am amintit şi de spaima mea. Da, o fi fost el la o bună distanţă, dar oricum nu era un loc de care mi-aş fi dorit vreodată să mă apropii. Dealul Spânzuraţilor, după cum poate aţi ghicit, nu era degeaba numit astfel.

Cu trei generaţii mai înainte, un război răvăşise tot ţinutul şi oamenii din Comitat îşi jucaseră şi ei rolul în el. Fusese cel mai sângeros dintre toate războaiele, un amar război civil în care familiile se dezbinaseră şi, în multe cazuri, fratele se luptase cu fratele.

În cea din urmă iarnă a războiului, s-a purtat o bătălie mare, cam la vreo milă distanţă spre miazănoapte, chiar la marginea satului. Când s-a sfârşit, armata învingătoare şi-a adus prizonierii pe dealul acesta şi i-a spânzurat în copacii de pe panta nordică. Au spânzurat şi câţiva dintre oamenii lor, pentru ceea ce au pretins că fusese laşitate în faţa duşmanului; dar mai exista şi-o altă variantă a poveştii. Se zicea că unii dintre ei refuzaseră să se lupte cu oameni pe care îi socoteau rudele lor.

Nici lui Jack nu-i plăcuse vreodată să muncească în apropiere de gardul hotarului din partea aceea, iar câinii nu se aventurau mai mult de câţiva paşi în pădurea de dincolo de el. Cât despre mine, pentru că eu pot simţi lucruri pe care ceilalţi nu le simt, nu puteam munci nici măcar în păşunea dinspre nord. Cum să vă spun, de acolo puteam să-i aud. Puteam să aud frânghiile zbârnâind şi ramurile copacilor trosnind sub greutatea lor. Puteam auzi morţii, sufocându-se în ştreang pe cealaltă parte a dealului.

Mama spusese că noi eram la fel unul cu celălalt. Ei bine, cu siguranţă era ca mine dintr-un anumit punct de vedere: ştiam că şi ea putea vedea lucruri pe care ceilalţi nu le puteau vedea. Într-o iarnă, pe când eram foarte mic şi pe când toţi fraţii mei locuiau cu noi, acasă, zgomotele dinspre deal s-au înteţit, noaptea, într-atât încât le puteam auzi chiar şi din camera mea de culcare. Fraţii mei nu auzeau nimic, dar eu auzeam şi nu puteam dormi. Mama a tot urcat în camera mea, de fiecare dată când am chemat-o, chiar dacă trebuia să fie în

picioare de cum mijeau zorile, ca să se apuce de treburile gospodăriei.

În cele din urmă, mi-a zis c-o să-i pună ea capăt şi, într-o noapte, a urcat Dealul Spânzuraţilor, singură, şi a intrat în pădure. Când s-a întors, zgomotele încetaseră şi nu s-au mai auzit luni de-a rândul după aceea.

Aşadar, iată una dintre privinţele în care eu şi mama nu mai eram la fel.

Mama era mult mai curajoasă decât mine.

CAPITOLUL 02

LA DRUM

M-am trezit cu un ceas mai devreme de ivirea zorilor, dar mama era deja în bucătărie, pregătindu-mi mâncarea mea preferată de dimineaţă, ouă cu şuncă.

Tata a coborât pe când îmi ştergeam conştiincios farfuria cu ultimul dumicat de pâine. Când ne-am luat rămas-bun, el a scos un obiect din buzunar şi mi l-a pus în palmă. Era cutiuţa cu iască şi amnar care fusese a tatălui său şi, mai înainte, a bunicului său. Unul dintre lucrurile pe care le preţuia cel mai mult.

— Vreau să-ţi dau asta ţie, fiule, zise el. Poate se va dovedi folositoare în noua ta îndeletnicire. Şi să te întorci să ne vezi cât mai curând. Numai pentru că pleci de acasă să-ţi faci un rost, nu înseamnă că nu mai poţi veni înapoi, să ne vizitezi.

— E timpul să pleci, fiule, zise şi mama, apropiindu-se de mine să mă îmbrăţişeze pentru ultima oară. Este la poartă. Nu-l face să aştepte.

Eram una dintre familiile căreia nu-i plăcea să facă mare caz de ceva şi, cum ne spuseserăm deja la revedere, am ieşit în curte singur.

Vraciul se afla de partea cealaltă porţii – o siluetă întunecată pe fundalul luminii cenuşii a zorilor. Avea gluga trasă peste cap şi stătea nemişcat, drept şi înalt, cu toiagul în mâna stângă. M-am îndreptat către el, cărându-mi bocceluţa cu lucrurile mele, simţindu-mă foarte intimidat.

Spre surprinderea mea, Vraciul deschise poarta şi păşi în curte.

— Ei bine, băiete, zise el, urmează-mă! Putem deja să pornim

pe calea pe care dorim să mergem.
În loc să o ia pe drum, mă conduse pe poteca noastră către nord, drept spre Dealul Spânzuraţilor, iar, în scurt timp, tăiam păşunea de la miazănoapte şi inima mea deja începuse să bată nebuneşte. Când am ajuns la gardul de hotar, Vraciul îl sări, la fel de uşor ca unul cu jumătate din anii lui în spate, dar eu am îngheţat. Când mi-am aşezat mâinile pe marginea gardului, puteam deja auzi copacii trosnind, cu ramurile aplecându-se şi încovoindu-se sub greutatea spânzuraţilor.
— Ce s-a întâmplat, băiete? Mă întrebă Vraciul, întorcându-se să se uite la mine. Dacă ţi-e frică de ceva chiar în pragul casei tale, n-o să-mi fii de prea mare ajutor.
Am tras adânc aer în piept şi am sărit peste gard. Am urcat anevoie pe costişă, lumina zorilor împuţinându-se pe măsură ce ne afundam în întunericul pădurii. Cu cât urcam mai mult, cu atât mi se părea că mă ia mai cu frig şi, curând, tremuram de-a binelea. Era genul de frig care îţi face pielea de găină şi-ţi zburleşte părul de pe ceafă. Pentru mine era un semn că nu era totul în regulă. Îl mai simţisem şi înainte, când se apropia de mine vreo creatură care nu aparţinea lumii acesteia.
Odată ajunşi în vârful dealului, i-am putut vedea la picioarele mele. Trebuie să fi fost pe puţin o sută, în unele locuri şi câte doi sau trei spânzuraţi în acelaşi copac, purtând uniforme de soldaţi, centiroane late de piele şi ghete grosolane. Mâinile le erau legate la spate şi fiecare se comporta într-alt fel. Unii se zbăteau disperaţi, încât creanga de deasupra lor sălta şi se smucea, în vreme ce alţii doar se învârteau încet la capătul frânghiei, mai întâi de la stânga la dreapta, apoi invers.
Pe când priveam, am simţit deodată o pală de vânt suflându-mi în faţă, dar atât de rece şi de aspră, că mi-a fost limpede că nu era pământeană. Copacii s-au plecat până la pământ, iar frunzele lor au fremătat şi-au început să cadă. Peste câteva clipe, toate crengile erau goale. Când vântul s-a domolit, Vraciul şi-a pus o mână pe umărul meu şi m-a condus către spânzuraţi. Ne-am oprit la numai câteva picioare de cel mai apropiat.
— Uită-te la el, zise Vraciul. Ce vezi?
— Un soldat mort, i-am răspuns, cu glas şovăielnic.
— Ce vârstă ţi se pare că are?
— Şaptesprezece ani, cel mult.

— Bine! Bravo, băiete! Acum, ia spune-mi, încă te mai simţi speriat?
— Puţin. Nu-mi place să mă aflu atât de aproape de el.
— De ce? N-are de ce să-ţi fie frică. Nu ţi se poate întâmpla nimic. Gândeşte-te cum trebuie să fi fost pentru el. Concentrează-te mai mult asupra lui decât asupra ta. Ce trebuie să fi simţit? Ce ar fi cel mai rău lucru?
Am încercat să mă pun în locul soldatului şi să-mi închipui cum trebuie să fi fost să mori în felul acela.
Durerea şi zbaterea după aer trebuie să fi fost cumplite. Dar parcă mai fusese şi altceva, mult mai chinuitor…
— Trebuie să fi ştiut că moare şi că nu va mai putea niciodată să se întoarcă acasă. Că nu avea să-şi mai vadă niciodată familia, i-am spus eu Vraciului.
De cum am rostit aceste cuvinte, m-a năpădit un val de tristeţe. Atunci, tocmai în momentul în care simţeam asta, spânzuraţii începură să dispară, până când am rămas doar cu Vraciul, noi doi, singuri pe tot dealul, iar frunzele s-au arătat la loc în copaci.
— Cum te simţi acum? Tot îţi mai e frică?
Am clătinat energic din cap.
— Nu, mă simt doar trist.
— Bravo, băiete! Înveţi! Şi tu, ca şi mine, eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Noi avem darul de a vedea lucruri pe care ceilalţi nu le pot vedea. Însă acest dar uneori poate fi un blestem. Dacă ne temem, uneori întâlnim creaturi ale întunericului care se hrănesc tocmai din teama noastră. Frica înrăutăţeşte situaţia pentru noi. Şiretlicul e să te concentrezi asupra a ceea ce vezi şi să nu te mai gândeşti la tine însuţi. Dă rezultat de fiecare dată!
După o pauză, Vraciul continuă:
— A fost o privelişte cumplită, băiete, dar acestea n-au fost decât spectre. Nu putem face mai nimic în privinţa lor şi o să dispară singure, trăgându-se înapoi în vremea lor. În vreo sută de ani nu va mai rămâne nimic.
Mi-a stat pe buze să-i spun că mama făcuse odată ceva în privinţa lor, dar am tăcut. Să-l fi contrazis ar fi însemnat să pornim cu stângul relaţia noastră.
— Ei, dar dacă ar fi fost stafii, lucrurile ar fi stat altfel, zise Vraciul. Cu stafiile poţi vorbi şi le poţi spune ce şi cum. Chiar

dacă numai le faci să înţeleagă că au murit este o faptă foarte bună şi un pas important pentru a le convinge să plece. De obicei, o stafie este un suflet zăpăcit, rămas captiv pe lumea asta, dar neştiind ce i se întâmplă. De aceea, deseori se chinuie. Dar şi stafiile sunt de două feluri. Unele bântuie printr-un loc anume, cu un scop precis şi se poate să aibă ceva de spus. Dar un spectru este doar un fragment al unui suflet care a plecat într-o lume mai bună. Ca şi acestea de aici, băiete. Simple năluci. Ai văzut schimbarea copacilor?

— Au căzut frunzele şi a fost iarnă.

— Ei bine, frunzele sunt înapoi la locul lor, acum. Aşadar, tocmai te-ai uitat la un tablou din trecut. Doar o amintire a lucrurilor rele care se mai întâmplă, uneori, pe lumea asta. De obicei, dacă eşti curajos, acestea nu te pot vedea şi nu simt nimic. Un spectru este întocmai ca imaginea unui chip într-o baltă, care ar continua să se păstreze şi după ce omul a plecat. Înţelegi ce spun?

Am încuviinţat dând din cap.

— Prea bine, atunci e un lucru lămurit. O să avem de-a face cu morţii, din când în când, aşa că străduieşte-te să te obişnuieşti cu ei. Oricum, hai la drum! Avem destul de mers. Ţine, de acum înainte ai să cari şi ăsta!

Vraciul îmi dădu sacul lui mare de piele şi, fără să privească o dată înapoi, o luă iarăşi spre vârful dealului. L-am urmat, am trecut de creastă, apoi în jos, prin pădure, către drum, care se vedea ca o cicatrice cenuşie în depărtare, şerpuind spre sud, printre peticele verzi şi brune ale câmpurilor.

— Ai călătorit mult, băiete? Mă întrebă Vraciul, peste umăr. Ai văzut mult din Comitat?

I-am răspuns că nu m-am îndepărtat niciodată mai mult de şase mile de ferma tatălui meu. Când mă dusesem o dată la iarmaroc, în sat, aceea fusese cea mai lungă călătorie din viaţa mea.

— Atunci, călătoriile tale încep de astăzi, zise el. Ne îndreptăm către miazăzi şi vom trece printr-un sat numit Horshaw. Satul se află la peste cincisprezece mile distanţă de clici, în linie dreaptă, şi trebuie să ajungem acolo mai înainte de a se lăsa întunericul.

Auzisem de Horshaw. Era un sat minier şi avea cele mai mari depozite de cărbune din Comitat, fiind stăpân pe tot cărbunele

extras de o duzină de mine din împrejurimi. N-aş fi crezut vreodată că voi merge acolo şi mă întrebam ce treburi putea să aibă Vraciul într-un asemenea loc.

Mergea într-un ritm nebun, făcând paşi mari, fără nicio sforţare. Curând făceam eforturi să mă ţin de el, căci, pe lângă faptul că îmi duceam propria boccea, cu haine şi alte mărunţişuri, căram acum şi uriaşul lui sac, care parcă se îngreuna clipă de clipă. Şi, colac peste pupăză, a început să plouă.

Mai era cam un ceas până la amiază, când Vraciul se opri brusc. Se întoarse pe călcâie şi se uită ţintă la mine. Eu veneam la aproape zece paşi în spatele lui. Picioarele îmi erau numai răni şi deja începusem să şchiopătez puţin. Drumul era puţin mai răsărit decât un făgaş de căruţă şi, de la ploaie, era numai noroi. În clipa în care l-am ajuns din urmă, m-am poticnit de-o piatră, am alunecat şi mi-am pierdut echilibrul.

El ţâţâi nemulţumit.

— Te simţi ameţit, băiete? Mă întrebă.

Am clătinat din cap în semn că nu. Aş fi vrut să-mi odihnesc braţele, dar nu mi s-a părut o idee bună să-i las sacul jos, în noroi.

— Asta-i bine, zise Vraciul cu un zâmbet abia schiţat, în timp ce picurii de ploaie i se scurgeau de pe marginea glugii în jos, pe barbă. Niciodată să n-ai încredere într-un om care e ameţit. Să ţii bine minte treaba asta.

— Dar nu sunt ameţit, am insistat eu.

— Nu? Se miră Vraciul, ridicându-şi sprâncenele stufoase. Atunci, trebuie să fie de la ghete. Nu sunt potrivite pentru meseria asta.

Ghetele mele erau asemenea celor ale tatălui meu şi ale lui Jack, destul de solide şi potrivite pentru noroiul şi murdăria din curtea fermei, dar deopotrivă genul de încălţări cu care îţi ia mult până te obişnuieşti. O pereche nouă de regulă te costă două săptămâni de băşici în talpă până când ţi se aşază cum trebuie piciorul în ele.

M-am uitat în jos, la ale Vraciului. Erau croite dintr-o piele rezistentă, de bună calitate şi aveau tocul îngroşat, aproape dublu. Trebuie să fi costat o avere, dar presupun că, pentru cineva care mergea mult pe jos, îşi meritau şi ultimul penny. Se îndoiau când călca şi mi-am dat foarte bine seama că

fuseseră comode din primul moment în care le încălţase.

— Ghetele bune sunt importante în meseria asta, zise Vraciul. Nu ne bizuim nici pe oameni, nici pe animale ca să ajungem acolo unde este nevoie să ne ducem. Iar, de vreme ce ne încredem doar în cele două picioare ale noastre, atunci nu trebuie să ne lase pe neaşteptate. De aceea, dacă în cele din urmă mă hotărăsc să te primesc ucenic la mine, o să-ţi cumpăr o pereche de ghete întocmai ca ale mele. Până atunci, trebuie să te descurci cum poţi mai bine.

La amiază am făcut un scurt popas, adăpostindu-ne de ploaie într-un şopron de vite părăsit. Vraciul a scos un ştergar de pânză din buzunar şi l-a despăturit, dând la iveală o roată mare de brânză galbenă.

A rupt puţin din brânză şi mi-a întins mie bucăţica. Văzusem lucruri şi mai rele şi eram flămând, aşa că am înfulecat-o ca lupul. Vraciul a mâncat numai câteva firimituri, după care a învelit-o la loc în ştergar şi a îndesat-o iar în buzunar.

De cum n-a mai fost în bătaia ploii, îşi lăsase gluga pe spate, aşa că acum aveam ocazia să-l văd cum trebuie pentru prima dată. În afară de barba care îi acoperea tot obrazul şi de ochii de gâde, un alt element neobişnuit era nasul, ascuţit, sever şi coroiat, amintind de un cioc de pasăre de pradă. Gura, când era închisă, era cu totul ascunsă de mustaţă şi de barbă. Barba aceasta mi se păruse căruntă, la prima vedere, dar, când m-am uitat mai bine – străduindu-mă să dau impresia că doar din întâmplare îmi plimbam ochii pe chipul lui, ca să nu observe că-l studiez – am văzut că toate culorile curcubeului păreau să se fi împletit în firele sale. Erau şi reflexe roşietice, şi negre, şi castanii şi, fireşte, cenuşii din belşug, dar, aşa cum am ajuns să-mi dau seama mai târziu, totul depindea de lumină.

„Bărbie mică, slăbiciune de caracter”, obişnuia să repete tatăl meu şi tot el credea, de asemenea, că unii oameni îşi lasă barbă tocmai ca să-şi ascundă acest cusur. Totuşi, când te uitai la Vraci, puteai vedea, în pofida bărbii, că falca lui era bine dezvoltată, iar, când deschidea gura, dădea la iveală nişte dinţi galbeni, foarte ascuţiţi şi mult mai potriviţi să sfâşie carnea crudă, decât să ronţăie mărunt la brânză.

Cu un fior, mi-am dat seama deodată că aducea foarte tare cu un lup. Şi impresia nu venea numai din felul în care arăta.

Chiar era un soi de animal de pradă, pentru că vâna prin întuneric şi, ducându-şi zilele molfăind puţină brânză, întotdeauna era flămând şi calic. Dacă aveam să-mi fac în întregime ucenicia, aveam să sfârşesc la fel ca el.

— Tot îţi mai e foame, băiete? Mă întrebă el, cu ochii lui verzi sfredelind adânc într-ai mei, până ce începu să mă ia cu ameţeală.

Eram ud până la piele şi picioarele mă dureau grozav, dar cel mai tare mă chinuia foamea. Aşa că am încuviinţat cu un semn din cap, crezând că poate avea să-mi mai dea o bucată de brânză, dar el clătină din cap şi mormăi ceva numai pentru el. Apoi, din nou, mă privi pătrunzător.

— Foamea este o senzaţie cu care va trebui să te obişnuieşti, îmi zise el. Noi nu mâncăm mult când suntem plecaţi cu treabă, iar dacă misiunea este foarte dificilă, nu mâncăm nimic până nu se termină. Ajunatul este cel mai sigur, pentru că ne face mai puţin vulnerabili la întuneric. Ne face mai puternici. Aşa că ai putea foarte bine să începi să-l practici încă de pe acum, pentru că, atunci când o să ajungem la Horshaw, o să te supun la o mică probă. O să petreci o noapte într-o casă bântuită. Şi o să fii singur. Asta o să-mi arate limpede din ce plămadă eşti făcut.

CAPITOLUL 03

FUNDĂTURA WATERY, NUMĂRUL 13

Am intrat în Horshaw tocmai când clopotul bisericii începu să bată ora, în depărtare. Era şapte seara şi începuse să se întunece bine. O rafală de ploaie măruntă şi deasă ne izbea drept în faţă, dar pentru mine era încă destulă lumină cât să apreciez că într-un sat ca acela n-aş fi vrut în ruptul capului să trăiesc, ba chiar şi de-ar fi fost vorba să-l străbat doar în trecere, m-aş fi simţit mai bine să-l ocolesc.

Horshaw era o pată neagră între câmpuri verzi, un loc sinistru, hidos, cu aproape două duzini de rânduri de case mizerabile, spate în spate, înghesuite mai ales pe povârnişul dinspre miazăzi al unui deal jilav şi sterp. Toată zona era găurită de mine, iar Horshaw se afla la mijloc. Sus pe pantă, mult deasupra satului, se vedea o grămadă mare de zgură, care indica intrarea într-o mină. În spatele mormanului de

zgură erau depozitele de cărbune, în care se adunase destul combustibil cât să păstreze căldura în cele mai mari oraşe din Comitat, chiar şi pe timpul celei mai lungi dintre ierni.

Curând străbăteam străduţele înguste şi pavate, aproape lipindu-ne de zidurile mohorâte ca să facem loc carelor încărcate cu bulgări negri de cărbune ud şi lucios de la ploaie. Uriaşii cai înhămaţi la aceste care se încordau din răsputeri să tragă povara, copitele alunecându-le pe pietrele lustruite ale caldarâmului.

Se vedeau puţini oameni, dar perdelele de dantelă tremurau când treceam. La un moment dat, ne-am încrucişat cu un grup de mineri cu feţe aspre, care urcau greoi dealul ca să-şi înceapă lucrul în schimbul de noapte. Vorbeau cu voce tare, dar au tăcut deodată şi au grăbit pasul într-un şir strâns, când au trecut prin dreptul nostru, pe partea cealaltă a străzii. Unul dintre ei chiar îşi făcu semnul crucii.

— Obişnuieşte-te cu asta, băiete, mârâi Vraciul. Suntem trebuincioşi, dar rareori bine-veniţi, iar unele sate sunt mai puţin primitoare decât altele.

În cele din urmă, am cotit pe cea mai mizeră şi mai prăpădită străduţă dintre toate. Aici nu locuia nimeni – puteai să spui asta de la prima privire. Fie doar şi după faptul că unele ferestre erau sparte şi altele bătute în scânduri, pe dinafară, şi, cu toate că se întunecase de-a binelea, nu se aprinsese nicăieri vreo lumânare. La celălalt capăt al străzii se afla o magazie părăsită a unui negustor de grâne, cu două uşi imense căscându-se larg şi atârnând în balamalele lor ruginite.

Vraciul se opri chiar lângă ultima casă. Era aceea din coltul cel mai apropiat de magazie, singura casă de pe stradă care avea un număr. Numărul acesta era lucrat din metal şi bătut în cuie de uşă. Era *treisprezece,* cel mai rău şi mai nenorocos dintre toate numerele, iar deasupra lui, sus, pe zid, era un indicator de stradă, atârnând într-un singur piron ruginit şi arătând aproape perpendicular spre pietrele pavajului. Pe indicator scria *Fundătura Watery.*

Casa mai avea geamuri la ferestre, dar perdelele de dantelă erau îngălbenite şi de ele atârnau în falduri pânze de păianjen. Aceasta trebuie să fi fost casa bântuită de care îmi pomenise magistrul meu.

Vraciul scoase o cheie din buzunar, descuie uşa şi mă conduse în bezna dinăuntru. La început, m-am bucurat să mă ştiu la adăpost de ploaia măruntă de afară, dar apoi, când el a aprins o lumânare şi a aşezat-o pe podea, aproape în mijlocul micii încăperi din faţă, mi-am zis că m-aş fi simţit mult mai bine într-un şopron de vite părăsit. Nu se vedea nici urmă de mobilă, numai lespezile pardoselii goale şi o mână de paie murdare, sub fereastră. Mai mult, în odaie era umezeală, aerul era îngheţat şi muced, iar în lumina tremurătoare a lumânării îmi puteam zări aburii respiraţiei.

Ceea ce văzusem era destul de rău, dar ceea ce mi-a spus Vraciul a fost şi mai rău.

— Ei bine, băiete, am nişte treburi de rezolvat, aşa că o să plec, dar o să mă întorc mai târziu. Ştii ce ai de făcut?

— Nu, domnule, am răspuns eu, cu ochii aţintiţi asupra flăcării pâlpâitoare a lumânării, îngrijorat că s-ar fi putut stinge în orice clipă.

— Păi, ţi-am spus mai devreme. Nu asculţi? Trebuie să fii ochi şi urechi, nu să dormi pe tine. Oricum, nu e foarte greu, îmi explică el, scărpinându-se în barbă de parcă forfotea ceva prin ea. Trebuie doar să-ţi petreci noaptea aici, singur. Pe toţi noii mei ucenici îi aduc în casa asta veche, în prima lor noapte, ca să aflu din ce plămadă sunt făcuţi. Ah, dar mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus. La miezul nopţii, aştept de la tine să te duci până jos, în pivniţă, şi să dai ochii cu ce-o fi să fie ascuns acolo. Descurcă-te cu asta şi atunci eşti pe drumul cel bun ca să te iau la mine în ucenicie definitiv, întrebări?

Aveam eu întrebări, ce-i drept, dar eram prea speriat să aud răspunsurile. Aşa că am clătinat doar din cap şi am încercat să îmi stăpânesc buza de sus să nu tremure.

— Cum ai să ştii când e miezul nopţii? Mă întrebă el pe mine.

Am ridicat din umeri. Mă pricepeam binişor la a deduce ora după poziţia soarelui şi-a stelelor şi, chiar dacă era să mă trezesc în puterea nopţii, aproape întotdeauna ştiam precis cât era ceasul, dar aici nu mai eram sigur. În unele locuri, timpul pare să se scurgă mai greu şi aveam presimţirea că această casă veche era tocmai unul dintre acelea.

Deodată, mi-am amintit de orologiul bisericii.

— Acum este trecut de şapte, am zis eu. O să aştept să bată clopotul de douăsprezece ori.

— Bine, măcar acum te-ai trezit, zise Vraciul cu un început de zâmbet. Când orologiul o să bată de douăsprezece, ia mucul de lumânare şi foloseşte-l ca să vezi pe unde coborî în pivniţă. Până atunci, dormi, dacă poţi. Acum, ascultă-mă bine – sunt trei lucruri importante de ţinut minte. Nu deschide uşa de la intrare nimănui, indiferent cât de stăruitor ar bate, şi nu întârzia când o fi să coborî în pivniţă.

Făcu un pas către uşa de la intrare.

— Şi cel de-ai treilea? Strigai eu, în ultimul moment.

— Lumânarea, băiete. Orice ai face, n-o lăsa să se stingă…

Cu acestea plecă, închizând uşa după el şi lăsându-mă singur. Cu multă grijă, am luat lumânarea de jos, m-am dus până la uşa de la bucătărie şi-am aruncat o privire înăuntru. Era goală, fără nimic altceva decât spălătorul de piatră. Uşa din spate era închisă, totuşi vântul pătrundea şuierând pe sub ea. Mai erau alte două uşi în dreapta. Una era deschisă şi am putut vedea scara goală de lemn care ducea către dormitorul de la etaj. Cealaltă, mai aproape de mine, era închisă.

Era ceva cu uşa aceasta închisă care mă făcea să nu mă simt în apele mele, dar m-am hotărât să arunc o privire rapidă. Tulburat, am apucat clanţa şi am împins în uşă. Era greu de urnit şi, pentru o clipă, am avut senzaţia, care mi-a dat fiori, că de partea cealaltă cineva ţinea contra. Când m-am opintit şi mai tare, s-a deschis smucit, făcându-mă să-mi pierd echilibrul. M-am împleticit câţiva paşi înapoi şi aproape c-am scăpat lumânarea din mână.

Nişte trepte de piatră coborau în beznă; erau negre de praf de cărbune. Coteau la stânga, aşa că n-am putut să văd chiar până în pivniţă, dar dinspre ele a năvălit un curent de aer rece, făcându-mi flacăra lumânării să danseze nebuneşte şi să pâlpâie. Am închis repede uşa şi m-am întors în odaia din faţă, închizând şi uşa de la bucătărie.

Am aşezat binişor lumânarea în colţul cel mai îndepărtat de uşă şi de fereastră. Odată ce m-am asigurat că n-o să se stingă, am căutat din ochi un loc pe podea unde aş fi putut să dorm. N-aveam ce s-aleg. În niciun caz nu voiam să dorm pe paiele ude, aşa că m-am ghemuit direct pe pardoseală, în mijlocul odăii.

Lespezile erau tari şi reci, dar am închis ochii. Dacă aş fi adormit, aş fi uitat de casa aceea veche şi sinistră şi eram

destul de convins că aveam să mă trezesc înainte de miezul nopţii.
De obicei, adorm repede, dar acum nu s-a putut. Tremuram continuu de frig şi vântul începuse să zgâlţâie geamurile ferestrelor. Auzeam, de asemenea, nişte fojgăieli şi lipăituri dinspre pereţi. Doar şoareci, îmi tot ziceam eu. Şi atunci, deodată, se porni un nou zgomot deranjant, venind de dedesubt, din adâncul pivniţei întunecate.
La început a fost slab, silindu-mă să-mi ciulesc urechile, treptat însă crescu până când n-am mai avut nicio îndoială despre ceea ce auzeam. Jos, în pivniţă, se întâmpla ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Cineva săpa ritmic, întorcând greoi pământul cu un hârleţ ascuţit. Întâi se auzea scrâşnetul vârfului de metal izbind în ceva tare ca piatra, apoi urma un zgomot mai înfundat, supt, când hârleţul împingea adânc în lutul cleios şi desprindea bucăţile de pământ.
Aşa o ţinu câteva minute până când se curmă la fel de brusc cum începuse. Totul se cufundă în tăcere. Până şi şoarecii se opriseră din lipăit. Era de parcă întreaga casă, cu tot ce era în ea, îşi ţinea respiraţia. Eu, cel puţin, sigur mi-o ţineam.
Tăcerea se sfârşi cu o bufnitură răsunătoare. Apoi o serie de alte bufnituri, într-un ritm regulat. Bufnituri care deveniră mai puternice. Şi mai puternice. Şi mai apropiate…
Cineva urca treptele din pivniţă.
Am înşfăcat lumânarea şi m-am ghemuit în cel mai îndepărtat ungher. *Buf, buf,* mai aproape, şi mai aproape venea zgomotul unor ghete grele. Cine săpase oare acolo, jos, în întuneric? Cine urca oare treptele acum?
Dar poate că întrebarea potrivită nu era *cine* urca treptele. Poate că întrebarea era *ce…*
Am auzit uşa de la pivniţă deschizându-se şi bufniturile ghetelor în bucătărie. M-am lipit cu spatele de perete în colţ, încercând să mă fac cât mai mic, aşteptând să se deschidă uşa dinspre bucătărie.
Şi s-a deschis, foarte încet, cu un scârţâit ascuţit. Ceva a păşit în odaie. Atunci am simţit frigul. Frigul adevărat. Genul de frig care îmi spunea că în apropiere se afla o făptură care nu era de pe lumea asta. Semăna cu frigul pe care-l simţisem pe Dealul Spânzuraţilor, numai că era mult, mult mai pătrunzător.

Am ridicat lumânarea, flacăra ei pâlpâitoare alungind umbre stranii, care dansau în sus pe pereţi şi pe tavan.

— Cine-i acolo? Am întrebat. Cine-i acolo? — Şi vocea mea tremura chiar mai tare decât mâna în care ţineam lumânarea.

Niciun răspuns. Chiar şi vântul de afară tăcuse.

— Cine-i acolo? Am strigat din nou.

Iarăşi niciun răspuns, dar ghetele nevăzute hârjâiră pe lespezi de parcă păşeau spre mine. Veniră mai aproape, şi mai aproape, iar acum puteam auzi o răsuflare. Ceva mare răsufla greu. Ai fi zis că e un cal uriaş înhămat la o căruţă foarte încărcată care tocmai o urcase până în vârful unui deal.

Chiar în ultimul moment paşii cârmiră pe lângă mine şi se opriră la fereastră. Eu îmi ţineam respiraţia şi creatura de la fereastră părea să respire pentru amândoi, trăgând lacom aerul în plămânii săi de parcă niciodată nu i-ar fi fost de ajuns.

Tocmai când nu mai puteam răbda, slobozi un imens oftat, care sună obosit şi trist, în acelaşi timp, iar ghetele nevăzute hârjâiră pe lespezi încă o dată, paşii grei plecând de lângă fereastră, înapoi, spre uşă. Când începură să coboare bufnind treptele pivniţei, am fost şi eu în sfârşit în stare să respir din nou.

Inima şi-a încetinit bătăile, mâinile au încetat să-mi tremure şi, treptat, m-am liniştit. Trebuia să mă adun.

Mă speriasem, dar dacă acesta fusese cel mai rău lucru care trebuia să mi se întâmple în noaptea aceea, trecusem prin el, trecusem primul meu test. Urma să fiu ucenicul Vraciului, aşadar trebuia să mă obişnuiesc cu locuri ca hardughia asta bântuită.

Cam după vreo cinci minute, am început să mă simt mai bine. Chiar m-am gândit să mai fac o încercare de a dormi, dar, aşa cum spunea tata uneori, „Cel rău nu se bucură de odihnă". Ei bine, nu ştiu cu ce greşisem, dar atunci izbucni deodată un nou zgomot care mă tulbură.

Fu slab şi îndepărtat, la început – cineva ciocănind la o uşă. Urmă o pauză, după care se repetă. Trei bătăi distincte, dar ceva mai apropiate, de data aceasta. O altă pauză şi alte trei bătăi.

Nu mi-a luat mult să pricep. Cineva bătea cu putere la fiecare uşă de pe stradă, venind din ce în ce mai aproape de numărul treisprezece. Când, în cele din urmă, ajunse la casa bântuită,

cele trei bătăi în uşa de la intrare au fost destul de puternice cât să trezească şi morţii din somn. Oare creatura din pivniţă o să urce treptele ca să răspundă acestei somaţii? M-am simţit prins la mijloc: ceva de afară voia să între; ceva de jos voia să iasă afară.

Şi atunci, deodată, parcă mi s-a luminat cerul. O voce mă striga de dincolo de uşa de la intrare, o voce pe care am recunoscut-o.

— Tom! Tom! Deschide uşa! Lasă-mă să intru!

Era mama. Am fost atât de bucuros s-o aud încât am dat fuga la uşa din faţă, fără să mă gândesc. Afară ploua şi sigur era leoarcă.

— Repede, Tom, repede! Îmi strigă mama. Nu mă face să aştept.

Ridicam deja zăvorul uşii ca s-o deschid, când mi-a fulgerat prin minte ce mă prevenise Vraciul: „Nu deschide uşa de la intrare nimănui, indiferent cât de stăruitor ar bate…”

Dar cum puteam s-o las pe mama afară, în noapte?

— Hai, Tom! Dă-mi drumul! Se rugă vocea din nou.

Amintindu-mi de ceea ce spusese Vraciul, am tras adânc aer în piept şi am încercat să judec. Bunul-simţ îmi spuse că nu se putea să fie ea. De ce ar fi venit după mine până aici? Cum să fi ştiut încotro o luaserăm noi? Mama, de altfel, nici n-ar fi călătorit singură. Tata sau Jack ar fi însoţit-o.

Nu, era altceva ceea ce aştepta afară. Ceva fără mâini, care totuşi putea să bată la uşă. Ceva fără picioare, care totuşi putea să stea nemişcat pe caldarâm.

Bătăile începură să se înteţească.

— Te rog, lasă-mă înăuntru, Tom, se milogi vocea. Cum poţi să fii atât de împietrit la suflet şi de hain? Mi-e frig, m-a plouat şi sunt obosită.

În cele din urmă, începu să plângă şi atunci am fost sigur că nu era mama. Mama era puternică. Mama niciodată n-ar fi plâns, indiferent ce lucruri rele i s-ar fi întâmplat.

După câteva clipe, zgomotele s-au stins şi apoi au încetat cu desăvârşire. M-am întins pe jos în odaie şi am încercat din nou să dorm. M-am tot răsucit de pe-o parte pe alta, dar oricât m-am străduit, n-am putut aţipi. Vântul începuse să zgâlţâie ochiurile de geam din ferestre cu şi mai mare putere şi, la fiecare oră fixă şi la fiecare jumătate de oră, auzeam

dangătele orologiului bisericii, aducându-mă tot mai aproape de miezul nopţii.

Cu cât se apropia momentul să cobor treptele pivniţei, cu atât mai agitat deveneam. Voiam cu tărie să trec proba Vraciului, dar, oh, cât de mult tânjeam să fiu iarăşi acasă, în patul meu îmbietor, sigur şi călduros.

Şi atunci, imediat după ce orologiul făcu auzit un singur dangăt – cel de unsprezece şi jumătate – reîncepu săpatul…

Încă o dată am auzit rarul *buf-buf* al ghetelor grele urcând scara din pivniţă; încă o dată uşa se deschise şi nevăzutele ghete păşiră în odaia din faţă. În acest timp, singura parte din mine care se mai mişca era inima, dar şi ea bătea cu atâta putere, încât părea că o să-mi spargă pieptul. Numai că, acum, ghetele nu mai cârmiră spre fereastră. Merseră înainte. *Buf! Buf! Buf!* Veniră drept spre mine.

M-am simţit înşfăcat violent de păr şi de pielea de pe ceafă şi ridicat în sus, întocmai cum îşi duce puii pisica-mamă. Apoi o mână nevăzută mi se încolăci pe după mijloc, lipindu-mi strâns braţele pe lângă corp. Am încercat să trag aer în piept, dar n-a fost cu putinţă. Strânsoarea braţelor nevăzute îmi zdrobea pieptul.

Am fost dus pe sus spre uşa pivniţei. Nu vedeam ce anume mă căra, dar îi auzeam respiraţia şuierătoare şi m-am zbătut, cuprins de panică, pentru că, deşi n-aş putea să spun cum, ştiam exact ce urma să mi se întâmple. Cumva ştiam de ce auzisem săpatul din pivniţă. Urma să fiu coborât, pe treptele beciului, în beznă, şi ştiam că acolo mă aştepta un mormânt. Urma să fiu îngropat de viu.

Eram îngrozit şi am încercat să strig, dar a fost şi mai rău pentru mine decât atunci când doar eram ţinut ca în cleşte. Paralizasem, nu-mi mai puteam mişca nicio fibră…

Deodată m-am prăbuşit…

M-am trezit în patru labe, holbându-mă la uşa deschisă a pivniţei, la numai câteva degete de prima treaptă a scării. În culmea groazei, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, m-am ridicat în picioare, clătinându-mă, şi am trântit uşa de la pivniţă. Încă tremurând din toate încheieturile, m-am târât îndărăt în odaia din faţă ca să descopăr acolo că una dintre cele trei porunci ale Vraciului fusese încălcată.

Lumânarea se stinsese…

Îndreptându-mă spre fereastră, o izbucnire scurtă de lumină inundă odaia, urmată de un asurzitor bubuit de tunet, aproape drept în creştetul meu. Ploaia cădea în rafale peste casă, bătând toba în ferestre şi făcând uşa de la intrare să trosnească şi să geamă de parcă ar fi încercat cineva să pătrundă înăuntru.

M-am holbat jalnic câteva minute, pândind fulgerele. Era o noapte cu furtună, dar, cu toate că fulgerele mă speriau, aş fi dat orice să fiu afară, pe străzi; orice dar să nu mai fiu silit să cobor în pivniţa aceea.

Din depărtare, orologiul bisericii începu să bată. Am numărat dangătele şi au fost douăsprezece. Acum trebuia să înfrunt ceea ce era în pivniţă.

În clipa aceea, când un fulger lumină din nou odaia, am observat giganticele urme de tălpi de pe pardoseală. La început, am crezut că erau ale Vraciului, numai că erau negre, de parcă uriaşele ghete care le lăsaseră fuseseră pline de praf de cărbune. Veneau dinspre uşa de la bucătărie, se înşirau până la fereastră şi apoi se întorceau şi se duceau înapoi pe acelaşi drum pe care veniseră. Înapoi în pivniţă. Jos, în bezna în care trebuia să cobor eu!

Silindu-mă să mă mişc, am pipăit pe pardoseală după mucul de lumânare. Apoi am bâjbâit în jur după bocceluţa mea de haine. Înfăşurată în ele, chiar la mijloc, era cutia cu iască şi amnar pe care mi-o dăruise tatăl meu.

Orbecăind prin întuneric, am scuturat mica grămăjoară de iască pe pardoseală şi m-am folosit de amnar şi de o piatră, lovindu-le ca să sară scântei. Am tot scăpărat deasupra grămăjoarei de iască până când a luat foc, arzând exact atât cât să apuc să aprind lumânarea. Habar n-avea tata că darul lui avea să mi se dovedească atât de curând folositor.

Cum am deschis uşa pivniţei, un fulger a licărit pe neaşteptate, urmat de un bubuit de tunet care a zguduit toată casa din temelii, rostogolindu-se în jos, pe treptele din faţa mea. Am coborât în pivniţă, cu mâna tremurând şi mucul de lumânare săltând bezmetic, făcând să danseze umbre fantomatice pe zid.

Nu voiam să mă duc acolo, jos, dar, dacă nu izbuteam în testul Vraciului, probabil că urma să mă văd pe drumul spre casă de îndată ce avea să se lumineze de ziuă. Îmi închipuiam

ruşinea mea când aveam să-i povestesc mamei ce se întâmplase.

Opt trepte şi am trecut de colţ, astfel că acum vedeam interiorul pivniţei. Nu era mare, dar umbre întunecate stăruiau prin unghere, unde lumina lumânării nu putea răzbate, şi de tavan atârnau, ca nişte perdele fragile şi murdare, pânzele de păianjen. Mici bucăţi de cărbune şi lăzi mari de lemn erau împrăştiate peste tot pe podeaua de lut bătătorit, iar lângă un butoi uriaş de bere se afla o masă veche de lemn. M-am strecurat pe lângă butoi şi am observat ceva, în colţul cel mai îndepărtat. Ceva ghemuit după nişte lăzi, care mă sperie atât de tare încât aproape c-am scăpat lumânarea din mână.

Era o formă întunecată, semănând cu un morman de zdrenţe, care făcea zgomot. Se auzea slab şi regulat, ca o respiraţie.

Am făcut un pas către zdrenţele acelea; apoi încă unul, punându-mi la bătaie întreaga putere a voinţei ca să-mi silesc picioarele să se mişte. Şi, când am ajuns atât de aproape încât l-aş fi putut atinge cu mâna, acel ceva a început deodată să crească. Dintr-o umbră pe pământ s-a înălţat în faţa mea până când a devenit de trei sau de patru ori mai mare.

Aproape c-am fugit. Era înalt, negru, cu o glugă pe cap şi înspăimântător, cu ochii verzi, strălucitori.

Abia atunci am băgat de seamă toiagul pe care îl ţinea în mâna stângă.

— Ce te-a reţinut? Întrebă Vraciul. Ai întârziat aproape cinci minute!

CAPITOLUL 04

SCRISOAREA

— Am locuit în casa asta pe când eram copil, zise Vraciul, şi am văzut lucruri care ţi-ar fi oprit inima în loc, dar eram singurul care le putea vedea, iar tata obişnuia să mă bată pentru că zicea că spun minciuni. Ceva obişnuia să iasă din pivniţă. Acelaşi lucru l-ai văzut probabil şi tu. Aşa e?

Am dat din cap.

— Ei bine, n-are de ce să te sperie, băiete. Este doar un alt spectru, o fărâmă a unui suflet tulburat care s-a dus în locuri mai bune. Fiindcă n-a renunţat la partea rea din el însuşi, a rămas prins aici pentru totdeauna.

— Ce a făcut? Am întrebat eu, vocea mea abia trezind un slab ecou sub boltă.

Vraciul clătină din cap cu tristeţe.

— A fost un miner care s-a îmbolnăvit de plămâni, atât de rău încât n-a mai putut munci. Zi şi noapte nu făcea altceva decât să tuşească şi să se chinuie să respire, iar biata lui nevastă muncea pentru amândoi. Lucra la o brutărie, dar, din nenorocire pentru amândoi, era o femeie foarte drăguţă. Sunt rare femeile în care poţi să ai încredere, iar cele drăguţe sunt cele mai păcătoase.

Ca să înrăutăţească şi mai tare situaţia, el fiind un bărbat foarte gelos, boala îl înveninase şi mai abitir, într-o seară, când să se întoarcă de la brutărie, ea a întârziat foarte mult, iar el se tot ducea la fereastră, măsurând odaia în lung şi-n lat, înfuriindu-se din ce în ce mai tare, pentru că îşi închipuia că ea era cu un alt bărbat.

Când, în sfârşit, nevasta s-a întors, omul turbase de-a dreptul, încât i-a crăpat capul cu un bulgăre mare de cărbune. Apoi a lăsat-o acolo, în ghearele morţii, pe pardoseală, şi a coborât în pivniţă să-i sape un mormânt. Era încă vie când s-a întors bărbatul ei, dar nu se putea mişca, nici să strige nu putea. Aceasta e groaza care ni se transmite, pentru că este întocmai ce a simţit ea când el a luat-o în braţe şi a dus-o jos, în bezna pivniţei. L-a auzit săpând. Ştia ce urmează să-i facă.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, el s-a sinucis. Este o poveste tristă, dar, cu toate că ei şi-au găsit pacea acum, spectrul lui încă mai hălăduieşte pe aici, la fel ca şi ultimele ei amintiri, ambele destul de puternice cât să-i chinuie pe oameni ca noi. Noi vedem lucruri pe care alţii nu le pot vedea, ceea ce este deopotrivă un har şi un blestem. Totuşi, în îndeletnicirea noastră, ne este de mare ajutor.

M-am cutremurat. Îmi era milă de biata nevastă care fusese omorâtă şi îmi era milă şi de minerul care o ucisese. Îmi era milă chiar şi de Vraci, închipuindu-mi ce a însemnat copilăria sa, petrecută într-o casă ca aceasta.

Am privit în jos spre lumânarea pe care o aşezasem în mijlocul mesei. Arsese aproape până la capăt, iar flacăra începuse ultimul ei dans, dar Vraciul nu dădu niciun semn că ar fi vrut să se întoarcă sus. Nu-mi plăceau umbrele de pe faţa lui. Aceasta arăta de parcă se preschimba treptat, de parcă se

prefăcea într-un bot sau ceva de soiul ăsta.

— Ştii cum mi-am învins frica? Mă întrebă el.

— Nu, domnule.

— Într-o noapte, eram atât de îngrozit încât am ţipat, fără să mă mai pot stăpâni. Am sculat toată casa în picioare şi, cuprins de furie, tata m-a înşfăcat de ceafă şi m-a dus pe sus în pivniţă. Apoi a luat un ciocan şi a bătut uşa în cuie, în urma mea.

Nu eram prea mare. Aveam cam vreo şapte ani, cel mult. Am urcat treptele înapoi şi, zbierând din toţi bojocii, am râcâit cu unghiile şi am împins cu toată puterea mea în uşă. Dar tata era un om aspru şi m-a lăsat singur, în beznă. Am fost silit să rămân aşa ore în şir, până mult după ivirea zorilor. După un timp, m-am liniştit şi... ştii ce am făcut atunci?

Am clătinat din cap, încercând să nu mă uit la faţa lui. Ochii îi scânteiau foarte tare şi semăna mai mult ca niciodată cu un lup.

— Am coborât treptele şi m-am aşezat aici, în pivniţa asta, în beznă. Apoi, am tras de trei ori aer în piept şi mi-am înfruntat frica. Am înfruntat însuşi întunericul, care este cel mai înfricoşător lucru din toate, mai ales pentru oameni ca noi, pentru că nouă ni se arată fel şi fel de creaturi malefice în întuneric. Le auzim şoaptele şi iau forme pe care numai ochii noştri le pot vedea. Dar am făcut-o, iar, când am ieşit din pivniţa asta, ce fusese cel mai rău trecuse.

În clipa aceea, lumânarea a început să picure, după care s-a stins, aruncându-ne într-un întuneric deplin.

— Asta e, băiete, vorbi Vraciul. Aici nu suntem decât tu, eu şi întunericul. Poţi suporta? Eşti potrivit să fii ucenicul meu?

Glasul lui suna schimbat, cumva mai profund şi mai nepământesc. Mi l-am închipuit în patru labe, cu păr de lup acoperindu-i toată faţa, iar dinţii crescându-i şi devenind mai lungi. Tremuram şi n-am putut vorbi până când n-am tras adânc a treia oară aer în piept. Abia atunci i-am dat răspunsul. Era ceva ce spunea tata de fiecare dată când trebuia să facă vreun lucru neplăcut sau greu.

— Cineva trebuie s-o facă şi p-asta. Aşa că, aş putea fi foarte bine chiar eu.

Se păru că Vraciul îmi socoteşte răspunsul foarte amuzant, fiindcă hohotele sale de râs umplură pivniţa şi săltară din

treaptă în treaptă, în sus, până se ciocniră de următorul bubuit de tunet, care se prăvăli pe scară în jos.

— Cu aproape treisprezece ani în urmă, zise Vraciul, mi-a fost trimisă o scrisoare cu pecete. Era scurtă şi la obiect şi era scrisă în greceşte. Mama ta mi-a trimis-o. Ştii ce conţinea?

— Nu, am răspuns eu liniştit, întrebându-mă oare ce avea să urmeze.

— „Tocmai am adus pe lume un copil”, scria ea, „şi este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Numele său este Thomas J. Ward şi este darul meu pentru Comitat. Când va fi destul de mare, o să-ţi trimit vorbă. Pregăteşte-l bine. O să fie cel mai bun ucenic pe care l-ai avut vreodată şi o să fie, de asemenea, ultimul tău ucenic.”

Noi nu ne folosim de magie, băiete, continuă Vraciul, şi vocea îi sună puţin mai tare ca o şoaptă a întunericului. Principalele unelte în meseria noastră sunt bunul-simţ, curajul şi aşternerea exactă a faptelor pe hârtie, ca să putem învăţa din experienţele trecutului. Mai presus de toate, noi nu credem în profeţie. Nu credem că viitorul a fost deja stabilit. Aşadar, dacă se dovedeşte adevărat ceea ce a scris mama ta, atunci înseamnă că *noi* l-am făcut să se adeverească. Înţelegi?

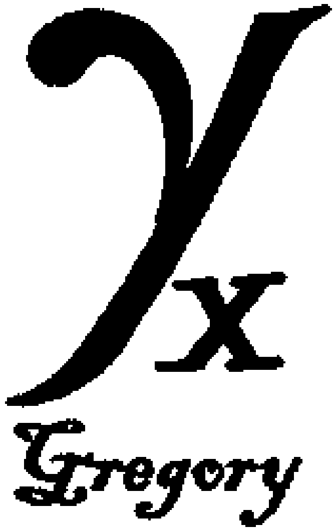
Glasul său avea un ton tăios de mânie, dar ştiam că nu era la adresa mea, aşa că m-am mulţumit să dau din cap, prin întuneric.

— Cât despre faptul că ai fi darul mamei tale pentru Comitat, absolut fiecare dintre ucenicii mei era al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Aşa că nu începe să crezi că ai fi deosebit. Ai destul de învăţat şi te aşteaptă multă muncă.

După câteva clipe de tăcere, Vraciul continuă:

— Familia poate fi dăunătoare – glasul i se îmblânzise, mânia îi dispăruse. Eu am mai rămas numai cu doi fraţi, în prezent. Unul este lăcătuş şi ne înţelegem bine, dar celălalt nu mai vorbeşte cu mine de mai bine de patruzeci de ani, cu toate că locuieşte aici, în Horshaw.

Când am părăsit casa, furtuna trecuse şi se vedea luna. În timp ce Vraciul încuia uşa de la intrare, am băgat de seamă pentru prima oară ce era scrijelit în lemnul ei:

Vraciul făcu un semn din cap în direcţia inscripţiei.

— Folosesc semne din acestea ca să-i previn pe ceilalţi, care se pricep să le citească, sau, uneori, doar ca să-mi împrospătez memoria. Recunoşti litera grecească gama. Este semnul folosit şi pentru o stafie, şi pentru un spectru. Crucea de jos din partea dreaptă, este cifra romană zece, care este rangul cel mai de jos dintre toate. Tot ce urmează după şase este doar un spectru. Nu există nimic în casa de aici care să-ţi poată face rău; asta, dacă eşti curajos. Ţine minte, întunericul se hrăneşte cu frica noastră. Fii curajos şi niciun spectru n-are ce să-ţi facă.

„Dacă aş fi ştiut eu asta de la început!”

— Hai, curaj, băiete! Zise Vraciul. Ţi-a căzut nasul în ghete! Ei, poate că asta o să te învioreze.

Scoase roata de brânză din buzunar, rupse o bucăţică şi mi-o întinse.

— Mestec-o, zise el, dar n-o înghiţi dintr-odată.

L-am urmat, de-a lungul străduţei pavate. Aerul era umed, dar barem nu mai ploua, iar spre apus, pe cer, norii semănau cu lâna mieilor şi începuseră să se sfâşie şi să se destrame în zdrenţe.

Am ieşit din sat şi am continuat să mergem spre miazăzi. Chiar la marginea satului, de unde strada pavată devenea un drumeag noroios, se înălţa o mică biserică. Părea lăsată în voia sorţii – ici-colo îi lipsea câte-o plăcuţă de ardezie din

acoperiş, iar vopseaua de pe uşa principală era scorojită. Nu cred că văzuserăm pe cineva de când părăsiserăm casa, dar aici era un om, care stătea chiar la intrare. Avea părul alb şi era uscăţiv, soios şi neîngrijit.

Hainele sale negre îl arătau a fi preot, dar, pe când ne apropiam de el, expresia chipului său îmi atrase atenţia. Se uita încruntat la noi, cu toată faţa schimonosită de încordare. Şi, la un moment dat, făcu, teatral, un uriaş semn al crucii, pur şi simplu înălţându-se pe vârful picioarelor când îl începu, întinzându-şi spre cer degetul arătător de la mâna dreaptă, cât de sus putu. Mai văzusem şi înainte preoţi făcând acest semn, dar niciodată gesticulând aşa de larg, de exagerat şi cu atâta mânie. O mânie care părea îndreptată către noi.

Am bănuit că avea un cui împotriva Vraciului sau poate împotriva îndeletnicirii sale. Ştiam că este o îndeletnicire care îi supăra pe cei mai mulţi oameni, dar niciodată nu văzusem o asemenea reacţie.

— Ce-avea? Am întrebat eu, după ce am trecut de om şi nu ne mai putea auzi.

— Preoţii! Pufni Vraciul, cu mânia ascuţită în glas. Ştiu tot, dar nu văd nimic! Iar acesta este mai rău ca oricare. Este celălalt frate al meu.

Mi-ar fi plăcut să ştiu mai multe, dar am avut cuviinţa să nu-l descos. Mi se părea că am o mulţime de aflat despre Vraci şi trecutul lui, dar simţeam că erau lucruri pe care avea să mi le spună doar atunci când eu aveam să fiu îndeajuns de bine pregătit.

Aşa că l-am urmat către miazăzi, cărându-i sacul cel greu şi gândindu-mă la ce scrisese mama în scrisoare. N-ar fi fost niciodată în stare să se laude sau să facă afirmaţii smintite. Mama spunea doar ceea ce trebuia să fie spus, şi asta însemna că era convinsă de adevărul fiecărui cuvânt. Uneori o lua înaintea lucrurilor şi făcea ceea ce trebuia făcut. Vraciul îmi spusese că nu puteai face mai nimic cu spectrele, dar mama amuţise o dată spectrele de pe Dealul Spânzuraţilor.

Să fii al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu nu era nimic deosebit, pentru această îndeletnicire – îţi trebuia genealogia asta doar ca să fii luat ucenic de un vraci. Dar ştiam că la mine mai era ceva, care mă făcea într-adevăr deosebit.

Eram, deopotrivă, fiul mamei mele.

CAPITOLUL 05

DUHURI RELE ȘI VRĂJITOARE

Ne îndreptam spre ceea ce Vraciul numea Casa lui de Iarnă.

Mergând aşa, cei din urmă nori ai dimineţii s-au topit în zare şi deodată am descoperit că era ceva schimbat la soare. Chiar şi în Comitat, soarele mai străluceşte şi iarna, ceea ce este un lucru bun, fiindcă de obicei înseamnă că nu plouă; dar există o perioadă, la fiecare început de an, când îi bagi de seamă căldura pentru prima oară. Este ca întoarcerea unui vechi prieten.

Vraciul se pare că se gândea la acelaşi lucru, pentru că deodată s-a oprit din mersul lui haiducesc, uitându-se la mine dintr-o parte şi dăruindu-mi unul dintre rarele sale zâmbete.

— Aceasta este prima zi de primăvară, băiete, zise el, aşa că ne vom duce la Chipenden.

Părea ciudat să spună asta. Adică se ducea întotdeauna la Chipenden în prima zi de primăvară? Şi dacă da, de ce? L-am întrebat.

— Tabăra de primăvară, îmi explică el. Iernăm la marginea Mlaştinii Anglezarke şi ne petrecem vara în Chipenden.

— N-am auzit niciodată de Anglezarke. Unde vine asta? Am întrebat eu.

— În capătul sudic al Comitatului, băiete. Este locul unde m-am născut eu. Am locuit acolo până când tata ne-a luat cu el în Horshaw.

Măcar de Chipenden auzisem, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine. Am descoperit astfel că, în calitate de ucenic al Vraciului, trebuia să călătoresc mult şi să învăţ cum să mă orientez.

Fără să mai zăbovim, ne-am schimbat direcţia, apucând-o către nord-est, spre şirul dealurilor mari din depărtare. N-am mai întrebat şi altceva, dar în noaptea aceea, când ne-am adăpostit din nou într-un hambar rece şi masa ne-a fost alcătuită iarăşi din numai câteva muşcături de brânză galbenă, stomacul meu a început să fie convins că îmi fusese tăiat gâtul. Niciodată nu-mi fusese atât de foame.

M-am întrebat unde o să stăm în Chipenden şi dacă o să

găsim ceva omenesc de mâncare. Nu ştiam pe nimeni care să mai fi fost vreodată până acolo, dar bănuiam că este un loc retras, neprietenos, undeva în mijlocul dealurilor – între cocoaşele cenuşii şi purpurii care abia se zăreau de la ferma tatălui meu. Întotdeauna mi se păruseră nişte dihănii uriaşe dormind, dar asta mi se trăgea probabil de la unul dintre unchii mei, care obişnuia să-mi spună astfel de poveşti. Noaptea, zicea el, jivinele acelea se puneau în mişcare şi, până dimineaţa, sate întregi dispăreau de pe faţa pământului, prefăcute-n ţărână sub greutatea trupurilor lor.

În zorii zilei următoare, nori negri şi grei acoperiseră din nou soarele şi se părea că vom mai avea ceva de aşteptat până să vedem şi a doua zi de primăvară. Vântul se stârnise şi el, smucindu-ne de haine când am început, treptat, să urcăm, şi zburătăcind păsările de colo-colo pe sub bolta cerului, în vreme ce norii se întreceau care să ascundă primii coamele dealurilor.

Mergeam încet şi-i eram recunoscător Vraciului pentru asta, fiindcă îmi răsărise câte o băşică urâtă la ambele călcâie. Astfel, abia după-amiaza târziu ne-am apropiat de Chipenden, când lumina zilei deja începuse să se împuţineze.

Atunci, deşi vântul continua să bată cu furie, cerul se limpezi şi dealurile purpurii îşi arătară zimţii în zare. Vraciul nu scosese nici două vorbe în timpul călătoriei, dar acum părea de-a dreptul înflăcărat, în timp ce îmi numea, unul după altul, fiecare deal. Purtau nume precum Vârful Parlick, care era cel mai apropiat de Chipenden; altele – unele vizibile, unele ascunse şi îndepărtate – se numeau Colina Meilor, Dealul Şeii şi Dealul Lupului.

Când l-am întrebat pe magistrul meu dacă erau lupi pe Dealul Lupului, a zâmbit cu cruzime.

— Lucrurile se schimbă repede pe aici, băiete, zise el, şi trebuie să fim mereu cu ochii în patru.

Când am zărit primul acoperiş de casă din satul care ne apăruse în faţă, Vraciul mi-a făcut semn spre o cărare îngustă, care se desprindea de drum ca să şerpuiască în sus, pe marginea unui mic izvor care gâlgâia printre pietre.

— Casa mea e într-acolo, zise el. E un drum ceva mai lung, dar aşa ne putem feri de-a trece prin sat. Îmi place să păstrez

distanta faţă de oamenii care trăiesc în sat. Şi ei socotesc că e mai bine aşa.

Mi-am amintit ce spusese Jack despre Vraci şi mi s-a strâns inima. Avusese dreptate. Era o viaţă de sihastru. Sfârşeai prin a trăi de unul singur.

Erau câţiva copaci piperniciţi de-o parte şi de alta a izvorului, agăţându-se de panta abruptă a dealului şi împotrivindu-se forţei vântului, dar apoi, chiar în faţa noastră, începea o pădure de sicomori şi frasini; când am intrat în ea, vântul păru să se stingă până ce rămase doar ca un suspin în depărtare. Pădurea nu era decât un pâlc mai mare de copaci, vreo câteva sute sau cam aşa, un adăpost împotriva rafalelor de vânt. După câteva clipe, însă, am înţeles că era mai mult decât atât.

Băgasem eu de seamă şi altădată că unii copaci sunt gălăgioşi, întotdeauna trosnindu-şi crengile sau foşnindu-şi frunzele, în vreme ce alţii abia dacă fac vreun zgomot. Deasupra noastră, departe, auzeam şuierul vântului, dar prin pădure, singurele zgomote care se puteau auzi erau ale ghetelor noastre. Totul era mut, o pădure întreagă cu arbori atât de încremeniţi în tăcere, încât am simţit un fior pe şira spinării străbătându-mă de sus până jos. Aveam senzaţia că trăgeau cu urechea la noi.

Apoi am ieşit într-un luminiş şi drept în faţa noastră se afla o casă. Era înconjurată de un gard viu, de păducel înalt şi des, încât numai partea de sus a etajului şi acoperişul se puteau vedea. Din horn se ridica un fuior alb de fum. Se ridica drept în sus, netulburat, până când, deasupra copacilor, vântul îl mâna spre răsărit.

Casa şi grădina, am observat eu atunci, erau aşezate într-o scobitură din costişa dealului. Arătau de parcă un uriaş îndatoritor venise şi le făcuse loc, smulgând o mână de pământ.

L-am urmat pe Vraci pe lângă gard, până când am ajuns la o poartă de metal. Poarta era scundă, nu-mi trecea de piept, şi fusese vopsită în verde strălucitor, o operaţiune care fusese încheiată de atât de puţină vreme încât mă întrebam dacă vopseaua apucase să se usuce şi dacă Vraciul nu se va mânji pe mâna pe care o întinsese fără întârziere spre ivăr.

Deodată, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să-mi ţin respiraţia. Mai înainte ca Vraciul să-l atingă, ivărul s-a ridicat

de la sine şi poarta s-a deschis încet, parcă împinsă de o mână nevăzută.
— Mulţumesc, l-am auzit pe Vraci zicând.
Uşa din faţă nu s-a deschis singură, pentru că a trebuit mai întâi descuiată cu o cheie mare, pe care Vraciul o scoase din buzunar. Părea asemănătoare cu aceea pe care o folosise ca să descuie uşa casei din *Fundătura Watery.*
— E aceeaşi cheie pe care ai folosit-o în Horshaw? Îl întrebai eu.
— Da, băiete, zise el, aruncând o privire în jos, spre mine, în timp ce deschidea uşa. Fratele meu, lăcătuşul, mi-a dat-o. Descuie cele mai multe încuietori, asta dacă. Nu sunt foarte complicate. Şi se dovedeşte foarte folositoare în munca noastră.
Uşa scoase un scârţâit zgomotos şi un vaier profund, iar eu l-am urmat pe Vraci într-un vestibul mic şi întunecos. Din el porneau o scară abruptă la dreapta şi un culoar îngust la stânga.
— Lasă bagajele jos, la picioarele scării, zise Vraciul. Hai, băiete! Nu tândăli. Nu-i timp de pierdut. Îmi place mâncarea sfârâind de fierbinte!
Astfel, lăsând sacul lui şi bocceaua mea unde-mi spusese, l-am urmat pe culoar spre bucătărie şi spre ademenitorul miros de mâncare fierbinte.
Când am intrat acolo, n-am fost dezamăgit. Îmi amintea de bucătăria mamei mele. La fereastră, pe pervazul lat, creşteau flori în ghivece mari, iar apusul soarelui împestriţa încăperea cu umbrele frunzelor. În capătul celălalt, un foc uriaş ardea vesel, revărsându-şi căldura în toată bucătăria, şi chiar în mijloc, pe pardoseala de piatră, se afla o masă mare de stejar. Pe masă erau aşezate două tăvi goale, imense, iar, în centru, cinci farfurii obişnuite, vârfuite cu mâncare, lângă o oală plină până la buză cu sos aburind.
— Stai jos şi poftă bună, băiete, mă pofti Vraciul, iar eu nu aşteptai să mă invite de două ori.
Mi-am luat singur un hartan de pui şi o halcă de carne de vită, abia mai rămânând loc pe tavă pentru mormanul de cartofi prăjiţi şi salată cu care am umplut-o. La sfârşit, am stropit mormanul cu sosul care era atât de gustos, încât numai mama îl putea face mai bun.

Mă întrebam unde o fi bucătăreasa şi cum de ştiuse cu atâta precizie când vom sosi, încât să ne aştepte cu mâncarea fierbinte, gata aşezată pe masă. Mă frământau puzderie de întrebări, dar eram şi foarte obosit, aşa că mi-am păstrat energia pentru a mânca. Iar când eu am înghiţit şi ultimul dumicat, Vraciul îşi curăţase deja farfuria.

— Ţi-a plăcut? Mă întrebă el.

Am încuviinţat cu un semn din cap, aproape prea ghiftuit să mai pot vorbi. Mi se închideau ochii de somn.

— După o cură cu brânză, e întotdeauna plăcut să vii acasă la o mâncare fierbinte, zise el. Mâncăm bine aici. Ne refacem puterile după perioada în care suntem plecaţi la muncă.

Am dat din nou din cap şi am început să casc.

— Sunt multe de făcut mâine, aşa că treci în pat. Al tău se află în odaia cu uşa verde, în capul primului palier al scării, îmi spuse Vraciul. Somn uşor, dar să rămâi în camera ta şi să nu hoinăreşti prin casă, la noapte. Ai să auzi un clopoţel sunând când o să fie gata micul dejun. Să cobori îndată ce-l auzi – când cineva găteşte o mâncare bună, şi-ar putea ieşi din fire, dacă tu o laşi să se răcească. Dar să nu cobori nici prea devreme, pentru că şi treaba asta ar putea fi socotită la fel de supărătoare.

Am dat din cap, i-am mulţumit pentru masă şi am luat-o înapoi pe culoar către intrare. Sacul Vraciului şi bocceaua mea dispăruseră. Întrebându-mă cine ar fi putut să le ia de acolo, am urcat scara să mă duc la culcare.

Noua mea odaie s-a dovedit a fi mult mai spaţioasă decât cea de acasă, pe care, o vreme, fusesem nevoit s-o împart şi cu doi dintre fraţii mei. În aceasta de acum încăpuseră bine un pat, o măsuţă cu o lumânare, un scaun şi un scrin, cât să mai rămână destul loc să te plimbi prin ea în voie. Şi acolo, pe scrin, mă aştepta bocceaua cu lucrurile mele.

În partea opusă uşii era o fereastră mare cu cercevele, împărţită în opt ochiuri de geam atât de gros şi zgrunţuros, încât vedeam numai spirale şi rotocoale din culorile de afară. Totuşi, fereastra nu arăta de parcă n-ar fi fost deschisă de ani buni. Patul era lipit chiar de-a lungul peretelui de sub ea, aşa că mi-am scos ghetele, am îngenuncheat pe cuvertură şi am încercat să deschid fereastra. Cu toate că era un pic înţepenită, s-a dovedit mai lesne decât aş fi crezut. M-am

folosit de sfoara cercevelei ca să ridic jumătatea de jos a ferestrei, cu o serie de smucituri, doar atât cât să-mi scot capul afară şi să mă uit mai bine în jur.

Am putut vedea o pajişte întinsă dedesubt, tăiată în două de o alee cu pietriş care se pierdea în pădure. Deasupra coroanelor copacilor, în dreapta, se zăreau dealurile, primul dintre ele fiind atât de aproape încât aveam impresia că aş putea să-l ating cu mâna. Am respirat o dată adânc aerul rece şi înviorător, şi mi-am umplut nările cu mirosul de iarbă, înainte de a-mi trage capul înăuntru şi a-mi desface bocceluţa cu lucrurile mele. Toate au încăput cu uşurinţă în sertarul de sus al scrinului. Când îl închideam, am observat deodată inscripţiile de pe peretele din umbră, de vizavi de picioarele patului.

Peretele era acoperit cu nume, toate mâzgălite cu cerneală neagră pe tencuiala subţire. Unele nume erau mai mari decât restul, ca şi cum cei ce le scriseseră aveau o mai bună părere despre ei. Multe se şterseseră cu vremea şi m-am întrebat dacă erau cumva numele celorlalţi ucenici, de dinaintea mea, care dormiseră tot în odaia aceasta. Oare trebuia să-mi adaug şi eu numele sau să aştept sfârşitul primei luni, când s-ar fi putut să fiu luat definitiv ca ucenic? Nu aveam nici condei, nici cerneală, aşa că problema rămânea de rezolvat mai târziu, dar am cercetat peretele mai îndeaproape, încercând să aflu care era cel mai recent nume.

Am hotărât că era *Billy Bradley* – părea cel mai clar şi fusese scrijelit într-un spaţiu îngust, sus, unde peretele chiar se umplea. Pentru câteva clipe m-am întrebat oare ce făcea Billy în prezent, dar eram istovit şi muream de somn.

Cearşafurile erau curate şi patul ademenitor, astfel că, fără să mai pierd vremea, m-am dezbrăcat şi, de cum am pus capul pe pernă, am adormit.

Când am deschis din nou ochii, soarele se revărsa vesel pe fereastră. Visasem şi fusesem deşteptat brusc de un zgomot. M-am gândit că fusese probabil clopoţelul micului dejun.

Atunci mi-am pierdut capul. Oare chiar fusese clopoţelul de jos, chemându-mă la masă, ori fusese un clopoţel din visul meu? Cum puteam fi sigur? Oare ce trebuia să fac? Se părea că aveam să supăr bucătăreasa şi coborând mai devreme şi

întârziind. Atunci, spunându-mi că probabil chiar auzisem clopoţelul, m-am îmbrăcat şi am coborât imediat.

În vreme ce coboram, am auzit zdroncănitul oalelor şi cratiţelor venind dinspre bucătărie, dar, în clipa în care am deschis încet uşa, se lăsă o linişte mormântală.

Atunci am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să mă întorc numaidecât în odaia mea, pentru că era limpede că micul dejun nu era gata. Farfuriile fuseseră spălate de resturile cinei din ajun, dar masa era încă goală şi vatra necurăţată de cenuşa rece. De fapt, bucătăria era îngheţată, ba, mai rău, părea să devină din ce în ce mai îngheţată, cu fiecare secundă.

Greşeala mea a fost că am făcut un pas către masă. Nici nu pusesem bine piciorul jos, când am auzit ceva scoţând un sunet chiar în spatele meu. Era de mânie, de asta nu încăpea îndoială. Era, în mod hotărât, un şuierat de mânie şi era foarte aproape de urechea mea stângă. Atât de aproape încât i-am simţit şi răsuflarea care-l însoţea.

Vraciul mă prevenise să nu cobor mai devreme şi deodată am simţit că sunt într-adevăr în pericol.

De-abia îmi încolţise în minte acest gând, când ceva m-a plesnit foarte tare peste ceafă; m-am clătinat spre uşă, pierzându-mi echilibrul şi bulucindu-mă cu capul înainte.

N-am avut nevoie de al doilea avertisment. Am zbughit-o afară din bucătărie şi pe scări în sus. Dar, pe la jumătatea scării, am îngheţat. Cineva stătea sus, în capul scării. Cineva înalt şi ameninţător, căruia îi vedeam numai conturul corpului, în lumina care se revărsa pe uşa dormitorului meu.

M-am oprit, neştiind încotro s-o apuc, până când am auzit o voce cunoscută şi m-am liniştit. Era Vraciul.

Pentru prima oară mi se înfăţişa fără pelerina lui lungă şi neagră. Purta o tunică neagră şi pantaloni cenuşii, până la genunchi, şi am putut vedea că, deşi era un bărbat înalt, cu umeri largi, restul trupului era uscăţiv, poate din pricina faptului că, în anumite zile, tot ce mânca se reducea la o muşcătură de brânză. Arăta ca majoritatea muncitorilor de la o fermă, atunci când îmbătrânesc. Unii, fireşte, se îngraşă, dar cei mai mulţi – precum cei pe care îi mai tocmea tata câteodată, la strânsul recoltei, în ultima vreme, de când mai toţi fraţii mei plecaseră de acasă – sunt slabi, deşi vânoşi. „Mai

slab înseamnă mai sprinten”, spunea tata întotdeauna, iar acum, Uitându-mă la Vraci, înţelegeam cum de era în stare să meargă atât de repede şi atât de mult timp fără odihnă.

— Te-am prevenit să nu cobori mai devreme, zise el liniştit. Fără îndoială că ai încasat o palmă. Să-ţi fie învăţătură de minte, băiete! Data viitoare o poţi păţi mult mai rău.

— Am crezut că am auzit clopoţelul, am răspuns eu. Dar se pare că a fost un clopoţel din visul meu.

Vraciul râse încetişor.

— Asta este una dintre cele dintâi şi cele mai importante lecţii pe care un ucenic le are de învăţat, zise el. Şi anume diferenţa între starea de veghe şi cea de vis. Unii n-o învaţă niciodată.

Clătină din cap, făcu un pas către mine şi mă bătu uşor pe umăr.

— Hai cu mine, să-ţi arăt grădina! Trebuie să începem de undeva şi o să ne trecem vremea până când va fi gata masa de dimineaţă.

Când Vraciul mă conduse afară, pe uşa din spatele casei, am descoperit că grădina era foarte mare, mult mai mare decât mi se păruse mie când mă uitasem la ea peste gard.

Am luat-o către răsărit, mijind ochii în soarele dimineţii, până ce am ajuns la o pajişte întinsă. În seara din ajun, crezusem că grădina era complet înconjurată de gardul viu, dar acum mi-am dat seama că greşisem. Erau mai multe deschizături în gard, ca nişte porţi, dând în alte grădini şi, drept în faţă, se afla pădurea. O alee de pietriş alb tăia pajiştea şi se pierdea în pădure.

— De fapt, sunt mai multe grădini, zise Vraciul. Trei, mai precis, fiecare străbătută de o alee ca asta. O să ne uităm mai întâi la grădina dinspre răsărit. Este destul de lipsită de primejdii, când soarele e sus pe cer, dar niciodată să n-o apuci pe cărarea asta după lăsarea întunericului. Sau, mai bine zis, să n-o apuci, dacă nu ai motive foarte întemeiate şi în niciun caz când eşti singur.

Tulburat, l-am urmat pe Vraci spre copaci. Iarba era mai înaltă la marginea pajiştii şi smălţată de clopoţei albaştri. Îmi plac clopoţeii albaştri, pentru că înfloresc primăvara şi întotdeauna îmi amintesc că lungile şi fierbinţile zile de vară nu sunt prea departe; dar, acum, abia de m-am uitat la ei.

Soarele dimineţii era oprit de coroanele dese ale copacilor, iar aerul devenise deodată mult mai rece. Răcirea asta îmi aduse aminte de intrarea mea nepoftită în bucătărie. Cu siguranţă era ceva straniu şi periculos în partea aceasta a pădurii, şi părea să se facă hotărât cu mult mai frig cu cât înaintam printre copaci.

Deasupra capetelor noastre erau nişte cuiburi de ciori, iar croncăniturile lor răguşite, mânioase, mă făceau să tremur mai tare decât frigul. Erau aproape tot atât de plăcute la auz ca tata, când se apuca să cânte la sfârşitul mulsului. Dacă laptele se strica vreodată, mama obişnuia să dea vina pe el.

Vraciul se opri şi arătă spre pământ, la vreo cinci paşi în faţă.

— Ce-i asta? Mă întrebă el, cu vocea aproape de şoaptă.

Iarba fusese îndepărtată şi în mijlocul marelui petic de pământ dezgolit se afla o piatră de mormânt. Era aşezată în picioare, dar puţin înclinată spre stânga. În faţa ei, o bucată de pământ de vreo şase picioare era înconjurată cu lespezi mai mici, ceea ce era neobişnuit. Dar mai era ceva, şi mai ciudat: de la un capăt la altul al peticului de pământ, de-a curmezişul lui şi prinşi în piroane de lespezile care îl înconjurau, erau treisprezece drugi groşi de fier.

I-am numărat de două ori, ca să fiu sigur.

— Ei, hai, băiete… te-am întrebat ceva. Ce-i asta?

Gura mi-era atât de uscată, încât vorbeam cu greu, dar am izbutit să îngaim trei cuvinte:

— E un mormânt.

— Bun băiat. Asta se vede din prima. Observi ceva neobişnuit? Mă întrebă el mai departe.

Atunci n-am mai putut să vorbesc deloc, aşa că am dat doar din cap.

El zâmbi şi mă bătu uşurel pe umăr.

— Nu ai de ce să te temi. Este doar o vrăjitoare moartă, şi încă una destul de nepricepută. A fost îngropată în pământ nesfinţit, în afara cimitirului, care se află la vreo câteva mile depărtare de aici. Dar ea continuă să scurme pământul, încercând să iasă la suprafaţă. I-am ţinut o lungă cuvântare, dar ea n-a vrut să m-asculte, aşa că am adus-o aici. În felul acesta, i-am făcut pe oameni să se simtă mai bine. Îşi pot vedea de vieţile lor netulburaţi. Nu vor să ducă grija făpturilor de soiul ăsta. Asta este datoria noastră.

Am încuviinţat din nou c-un semn din cap şi deodată mi-am dat seama că nu mai respiram, aşa că mi-am umplut cu nesaţ plămânii cu aer. Inima îmi bătea cu putere în piept, ameninţând să-l spargă din clipă în clipă, iar eu tremuram din cap până-n picioare.

— Nu, acum nu mai e aproape deloc primejdioasă, continuă Vraciul. Câteodată, când e lună plină, o poţi auzi zbătându-se, dar n-are puterea să ajungă la suprafaţă, iar drugii de fier oricum ar împiedica-o să iasă. Dar sunt făpturi mult mai rele, ceva mai în adâncul pădurii acesteia, zise el, arătându-mi spre răsărit cu degetul lui osos. Încă vreo douăzeci de paşi şi o să ajungem la faţa locului.

Mai rele? Ce puteau fi? Mă întrebam eu, dar ştiam că avea să-mi spună el, negreşit.

— Sunt alte două vrăjitoare. Una este moartă, una este vie. Cea moartă este îngropată vertical, cu capul în jos, dar chiar şi aşa, o dată sau de două ori pe an trebuie să întărim drugii de deasupra mormântului ei. În orice caz, să stai departe de locul acesta după ce se întunecă.

— De ce a fost îngropată cu capul în jos? Am întrebat eu.

— Iată o întrebare bună, băiete, zise Vraciul. Vezi tu, spiritul unei vrăjitoare moarte este, de regulă, ceea ce noi numim „os legat". Este prizonier în oasele ei şi unele nici măcar nu ştiu că sunt moarte. Încercăm mai întâi să le vârâm în groapă cu capul în sus şi asta e de ajuns pentru cele mai multe. Toate vrăjitoarele sunt dificile, dar unele sunt chiar îndărătnice. Având sufletul încă legat de oasele ei, o vrăjitoare ca aceasta încearcă din răsputeri să se întoarcă în lumea noastră. E ca şi cum şi-ar dori să se mai nască o dată, aşa că noi trebuie să le împiedicăm, şi atunci le îngropăm invers, cu capul în jos. Să vii pe lume cu picioarele înainte nu e uşor. Şi copiii oamenilor întâmpină uneori aceeaşi greutate. Însă vrăjitoarea asta este încă foarte periculoasă, aşa că ţine-te departe.

Încredinţează-te că nu-i ieşi în cale nici celei vii. Ea o să fie mai primejdioasă moartă, decât vie, pentru că unei vrăjitoare atât de puternice ca aceasta n-o să-i fie deloc greu să se reîntrupeze şi să ajungă înapoi pe pământ. De aceea o ţinem închisă de vie într-un puţ. Numele ei este Mama Malkin şi vorbeşte singură. Adică, mă rog, mai curând şopteşte. Este aproape tot atât de malefică pe cât îţi poţi închipui tu, dar stă

închisă în puţ de multă vreme şi o bună parte din puterile ei s-au scurs în pământ. I-ar plăcea să pună gheara pe un băiat ca tine. Aşadar, fereşte-te din calea ei! Făgăduieşte-mi acum că n-o să te apropii de ea. Vreau să te aud c-o spui…

— Făgăduiesc că n-o să mă apropii de ea, am şoptit eu, simţindu-mă foarte tulburat de toată povestea. Mi se părea un lucru din cale-afară de crud să ţii vreo fiinţă vie – fie ea şi o vrăjitoare – închisă în pământ, şi îmi închipuiam că nici mamei mele nu i-ar fi plăcut ideea.

— Iată un băiat bun! Nu vrem să se mai întâmple şi alte necazuri precum cel din dimineaţa asta. Sunt lucruri mai rele decât să primeşti nişte palme. Cu mult mai rele.

Îl credeam, dar nu voiam să mai aud despre asta. Totuşi, mai avea să-mi arate şi alte lucruri, aşa că m-am mulţumit doar să mă zgârcesc la vorbă după cuvintele lui înfricoşătoare. M-a condus afară din pădure şi s-a îndreptat spre o altă pajişte.

— Aceasta este grădina mea dinspre miazăzi, zise Vraciul. Să nu calci nici pe aici după ce se înserează.

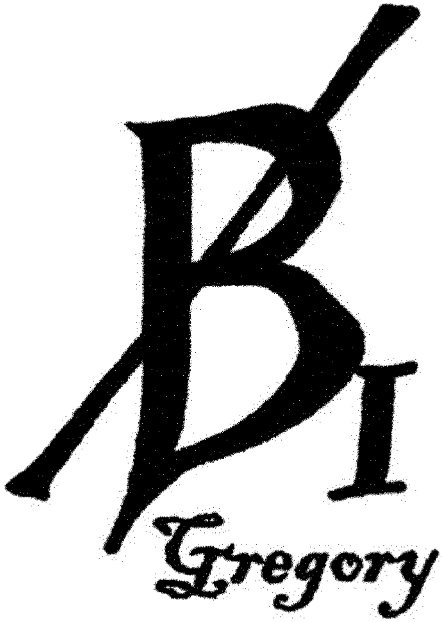
Soarele a fost repede înghiţit de coroanele dese ale copacilor, iar aerul a devenit neîndoielnic mai rece, aşa că am ştiut că ne apropiam de ceva rău. Vraciul se opri la vreo zece paşi distanţă de o lespede mare, culcată pe pământ, aproape de rădăcinile unui stejar. Acoperea o suprafaţă un pic mai mare decât a unui mormânt, şi, judecând după partea care era deasupra, lespedea părea, de asemenea, şi foarte groasă.

— Ce crezi că e îngropat acolo, dedesubt? Întrebă Vraciul.

Am încercat să par sigur pe mine.

— O altă vrăjitoare.

— Nu, zise Vraciul. N-ai nevoie de atâta piatră pentru o vrăjitoare. Fierul rezolvă, de obicei, problema. Dar creatura de colo se poate strecura printre drugii de fier cât ai clipi. Uită-te cu atenţie la piatră. Poţi să vezi ce este gravat pe ea?

Încuviinţai cu un semn din cap. Recunoscusem litera, dar nu ştiam ce înseamnă.

— Aceasta este litera grecească beta, zise Vraciul. Este semnul pe care îl folosim noi pentru duhurile rele. Linia diagonală înseamnă că a fost constrâns să stea sub piatra aceea, iar numele de dedesubt îţi spune cine l-a supus. În colţul din dreapta jos este cifra romană unu. Asta înseamnă că este un duh de prim rang, adică nemaipomenit de periculos. Cum ţi-am mai spus, noi folosim gradaţii de la unu la zece. Ţine minte asta – într-o bună zi ţi-ar putea salva viaţa. Gradul zece este atât de slab, încât mulţi oameni nici măcar n-au observat că duhul a bântuit printre ei. Unul de primul grad te poate ucide cu uşurinţă. M-a costat o avere să aduc piatra aceasta până aici, dar a meritat şi ultimul penny. Acum este un duh legat. Este ţinut pe loc prin constrângere şi o să rămână aici până când Arhanghelul Gabriel o să-i reteze coarnele.

Ai multe de învăţat despre duhuri, băiete, şi o să încep să-ţi predau imediat după micul dejun, dar există o deosebire importantă între cele legate şi cele libere. Un duh liber poate adesea să călătorească până la zeci de mile depărtare de sălaşul lui şi, dacă are un astfel de nărav, face necazuri cu

duiumul. Dacă un duh este deosebit de supărător şi nu pleacă urechea la argumente, atunci datoria noastră este să-l supunem. Trebuie s-o facem bine şi asta este ceea ce numim legare forţată. Atunci, duhul nu se mai poate mişca deloc. Bineînţeles, este mult mai uşor s-o spui cu gura decât s-o faci.

Vraciul se încruntă deodată, de parcă şi-ar fi amintit ceva neplăcut.

— Unul dintre ucenicii mei a dat de necaz încercând să lege un duh, zise el, clătinând cu tristeţe din cap. Dar, cum este prima ta zi de învăţătură, n-o să vorbim despre asta, deocamdată.

Tocmai atunci, dinspre casă, sunetul unui clopoţel se putu auzi până departe. Vraciul zâmbi.

— Suntem treji sau visăm? Întrebă el.

— Treji.

— Eşti sigur?

Am dat din cap.

— În cazul acesta, hai să mergem să mâncăm, zise el. O să-ţi arăt cealaltă grădină după ce ne punem burta la cale.

CAPITOLUL 06

O FATĂ CU PANTOFII ASCUȚIȚI

Bucătăria se schimbase de la ultima mea vizită. Un foc micuţ fusese aprins în vatră şi două farfurii cu şuncă şi ouă sfârâind fuseseră aşezate pe masă. Mai erau şi pâine proaspăt scoasă din cuptor şi un mare rotocol de unt.

— Ia, băiete, până nu se răceşte, mă pofti Vraciul. M-am apucat imediat de mâncat şi nu ne-a luat mult până când amândoi ne-am golit farfuriile vârfuite şi am dat gata o jumătate de pâine. Apoi, Vraciul se lăsă pe spate în jilţul său, începu să se tragă de barbă şi îmi puse o întrebare importantă.

— Nu crezi, făcu el, cu ochii ţintă într-ai mei, că a fost cea mai bună porţie de ouă cu şuncă pe care ai mâncat-o vreodată?

Nu eram de aceeaşi părere. Gustarea fusese bine pregătită. Fusese bună, fără discuţie mai bună decât brânza, dar eu mâncasem la viaţa mea ouă cu şuncă şi mai gustoase. Ba chiar le mâncasem în fiecare dimineaţă, pe când stăteam

acasă. Mama era o bucătăreasă cu mult mai pricepută, dar, cumva, am simţit că nu acesta era răspunsul pe care îl aştepta Vraciul. Aşadar, i-am spus o mică minciună, mai precis genul de neadevăr care nu face niciun rău şi izvorăşte doar din dorinţa de a-i face pe oameni să se simtă mai bine când îl aud.

— Da, am zis eu, a fost cea mai bună gustare de dimineaţă pe care am mâncat-o vreodată. Şi îmi pare rău că am coborât prea devreme, dar făgăduiesc că n-o să se mai întâmple.

La acestea, Vraciul rânji, lăbărţându-şi gura atât de tare încât am avut impresia că o să i se despice faţa în două; apoi mă bătu uşurel pe umăr şi mă conduse din nou în grădină.

Abia acolo, când am ajuns afară, rânjetul i s-a şters de pe chip.

— Bravo, băiete, zise el. Sunt două creaturi pe lume sensibile la măguliri. Prima este femeia, iar cea de-a doua este duhul. Dăruieşte-le de fiecare dată laude!

Ei bine, nu văzusem nici urmă de femeie în bucătărie, aşa că asta îmi adeverea ceea ce bănuisem, şi anume că un duh ne gătise mâncarea. Era cel puţin o surpriză, ca să spun aşa. Toată lumea gândea că un Vraci este un nimicitor de duhuri rele sau măcar că le supune astfel încât ele nu mai sunt în stare să mai facă vreun rău. Cine ar fi crezut că Vraciul meu avea unul care îi gătea şi îi făcea curat?

— Aceasta este grădina de apus, îmi spuse Vraciul, în timp ce străbăteam a treia cărare cu pietricele albe, care scrâşneau sub picioarele noastre. Este un loc sigur, indiferent dacă e noapte sau zi. Aici vin eu adesea când am o problemă care îmi cere gândire.

Am trecut printr-o altă deschizătură din gardul viu şi, curând, ne plimbam printre copaci. Am simţit numaidecât deosebirea. Păsărelele cântau, iar ramurile copacilor se legănau uşor în adierea dimineţii. Era un loc mai fericit.

Am continuat să mergem până când am ieşit din pădure, pe panta unei coline de unde se vedea şirul dealurilor mari, în dreapta. Văzduhul era atât de curat încât se puteau zări zidurile golaşe de piatră care împărţeau poalele dealului în ogoare şi marcau astfel terenul fiecărui fermier. De fapt, priveliştea se întindea până la coama celui mai apropiat deal.

Vraciul îmi făcu semn spre o bancă de lemn, din stânga

noastră.

— Ia un loc, băiete, mă pofti el.

I-am dat ascultare şi m-am aşezat. Pentru câteva momente, Vraciul se uită în jos la mine, cu ochii lui verzi pironiţi asupra mea. Apoi începu să se plimbe în sus şi-n jos prin faţa băncii, fără să scoată vreun cuvânt. Nu se mai uita la mine, ci îşi aţintise privirea în gol, fără nicio expresie în ochi. Îşi ridică peste umeri pelerina lungă şi neagră şi îşi vârî mâinile în buzunare, apoi, foarte brusc, se aşeză lângă mine şi începu să mă întrebe.

— Câte soiuri de duhuri crezi că există?

N-aveam nici cea mai mică idee.

— Ştiu deja două, am zis eu, cel *liber* şi cel *legat,* dar n-aş putea în veci să le ghicesc pe celelalte.

— De două ori bine, băiete. O dată, pentru că îţi aminteşti ce te-am învăţat şi, a doua oară, pentru că te arăţi a fi o persoană care nu face presupuneri neîntemeiate. Vezi tu, sunt tot atât de multe soiuri de duhuri câte sunt şi de oameni, şi fiecare are personalitatea sa. Ei, chiar şi aşa stând lucrurile, există totuşi unele tipuri care pot fi recunoscute şi numite. Uneori, din pricina formei sub care se înfăţişează, alteori din pricina apucăturilor şi a înşelăciunilor de care se folosesc.

Scotoci prin buzunarul drept şi scoase o carte micuţă, legată în piele neagră. Apoi mi-o întinse.

— Poftim, de acum e a ta, zise el. Ai grijă de ea şi, orice ai face, n-o pierde.

Mirosul de piele era puternic, iar cartea părea să fie nouă-nouţă. Am simţit o oarecare dezamăgire s-o deschid şi să descopăr că avea doar pagini albe. Bănuiesc că mă aşteptasem s-o găsesc plină cu secrete de-ale îndeletnicirii Vraciului – dar, dimpotrivă, se părea că eu trebuia să le scriu în ea, pentru că, următoarele lucruri pe care le scoase Vraciul din buzunar au fost un toc şi o călimară micuţă.

— Pregăteşte-te să iei notiţe, zise el, ridicându-se în picioare şi reîncepând să se plimbe încoace şi-ncolo prin faţa băncii. Şi ai grijă să nu risipeşti cerneala pe fleacuri, băiete, că nu e mulsă din ugerul vacii!

Am izbutit să scot dopul sticluţei şi apoi, cu foarte multă grijă, am înmuiat peniţa tocului în cerneală şi am deschis carneţelul

la prima pagină.

Vraciul deja îşi începuse prima lecţie şi vorbea foarte repede.

— Mai întâi, sunt duhurile păroase, care iau forma animalelor. Cel mai adesea, de câini, dar sunt aproape la fel de multe pisici sau capre sau şi una şi alta. Nu uita să socoteşti şi caii – da, duhurile acestea pot fi foarte înşelătoare. Şi, indiferent de forma lor, duhurile păroase se pot împărţi în duşmănoase, prietenoase sau nici-nici, adică pe la mijloc.

Apoi, sunt duhurile care bat la uşă şi care uneori se transformă în spărgători de piatră, foarte violenţi când sunt zgândăriţi. Unul dintre cele mai vătămătoare tipuri dintre toate este al tăietorului de vite, pentru că îi place în egală măsură şi sângele de om. Dar nu te grăbi să tragi concluzia că noi, vracii, avem de-a face doar cu duhurile rele, pentru că sufletele morţilor care nu şi-au găsit liniştea nu sunt niciodată prea departe. Apoi, ca lucrurile să se complice şi mai mult, în Comitatul nostru vrăjitoarele sunt o adevărată ciumă. Aici, în împrejurimi, nu avem deocamdată nicio vrăjitoare de care să ne temem, dar mai la răsărit, lângă Dealul Pendle, au băgat lumea în sperieţi. Şi, ţine minte, nu toate vrăjitoarele sunt la fel. În mare, se pot împărţi în patru categorii – nocive, benigne, acuzate pe nedrept şi inconştiente.

Tot acest timp, după cum vă puteţi închipui, eu eram într-o mare încurcătură. În primul rând pentru că vorbea atât de repede, încât nu reuşisem să scriu niciun cuvânt. În al doilea rând, pentru că nici nu cunoşteam înţelesul cuvintelor savante pe care le folosea. În orice caz, tocmai atunci făcu o pauză. Cred că observase expresia aiurită de pe faţa mea, căci mă întrebă:

— Ce s-a întâmplat, băiete? Hai, vorbeşte! Nu te teme să pui întrebări.

— N-am înţeles tot ce aţi spus despre vrăjitoare, am răspuns eu. Nu ştiu ce înseamnă „nocivă”. La fel, nici „benignă”.

— Nocivă înseamnă vătămătoare, îmi explică el. Benignă înseamnă nevătămătoare. Şi inconştientă înseamnă o vrăjitoare care nu ştie că este vrăjitoare. Mai mult, pentru că este femeie, devine o dublă problemă. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie, zise Vraciul.

— Mama mea este o femeie, am zis eu, simţind deodată un val de mânie, şi eu am încredere în ea.

— Mamele sunt de obicei femei, zise Vraciul. Iar mamele sunt, de obicei, chiar demne de încredere, câtă vreme tu eşti fiul lor. Altminteri, fereşte-te! Am avut şi eu o mamă, cândva, şi am avut încredere în ea, aşa că îmi amintesc foarte bine sentimentul. Îţi plac fetele? Mă întrebă el brusc.

— N-am cunoscut îndeaproape nicio fată, am mărturisit eu. N-am surori.

— Ei bine, în cazul ăsta, ai putea cădea pradă cu uşurinţă înşelăciunilor lor. Aşadar, fereşte-te de fetele satului! Mai ales de oricare dintre ele care poartă pantofi cu vârful ascuţit. Scrie asta! Este un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

M-am întrebat ce-o fi fost atât de teribil în pantofii cu vârf ascuţit. Ştiam că mamei nu i-ar fi fost pe plac ceea ce tocmai afirmase Vraciul. Ea credea că trebuie să iei oamenii aşa cum sunt şi nu să-i judeci după părerea altora. Dar, aveam de ales? Prin urmare, în capul primei pagini am scris: *Fetele satului cu pantofi ascuţiţi.*

Mă urmări scriind, apoi îmi ceru carneţelul şi tocul.

— Uite ce e, îmi zise, va trebui să iei notiţe mai repede. E mult de învăţat şi, în scurtă vreme, o să ai o duzină de carneţele pline, dar, deocamdată, trei sau patru titluri vor fi de ajuns ca să intri în subiect.

Apoi scrise *Duhurile păroase,* în capul celei de-a doua pagini. Apoi *Duhurile care bat la uşă,* în capul celei de-a treia pagini şi, în sfârşit, *Vrăjitoare,* în capul celei de-a patra.

— Poftim, zise el. Cu asta, înseamnă că ai început. Tu scrie tot ce ai învăţat astăzi sub fiecare dintre aceste patru titluri. Dar nu acum, pentru că ai ceva mai urgent de făcut. Ne trebuie provizii. Aşadar o să coborî până în sat, altminteri mâine flămânzim. Nici cea mai bună bucătăreasă nu poate găti dacă n-are din ce. Ţine minte că totul trebuie pus în sacul meu. Sacul este la măcelar, aşa că la el te duci întâi. Întrebi de comanda pentru domnul Gregory.

Îmi dădu un ban mic de argint, punându-mi în vedere să fiu atent la rest, apoi mă trimise la poalele dealului, pe cel mai scurt drum spre sat.

Curând, mergeam din nou prin pădure, până când ajungeam la un pârleaz, care mă scotea la un drum abrupt şi îngust. Peste încă vreo sută de paşi, coteam şi-mi apăreau în faţa

ochilor ardeziile cenuşii ale acoperişurilor din Chipenden.
Satul era mai mare decât mă aşteptasem. Avea pe puţin o sută de case, apoi o cârciumă, o şcoală şi o biserică mare, cu o clopotniţă-turn. Nu era nici urmă de piaţă, dar strada principală pavată, care cobora în pantă destul de abruptă, forfotea de femei cu coşurile încărcate, intrând şi ieşind zorite din prăvălii. Cai şi căruţe aşteptau şi pe o parte şi pe cealaltă a străzii, şi era limpede că aici veniseră să târguiască nevestele fermierilor şi, fără îndoială, oamenii din cătunele apropiate.
Am găsit prăvălia măcelarului fără bătaie de cap şi m-am aşezat la o coadă de femei gălăgioase, toate strigând după măcelar, un bărbat voios, gras, cu obrajii rumeni şi o barbă roşcată. Părea să le ştie pe nume, pe fiecare în parte, iar ele râdeau necontenit şi zgomotos la glumele lui deocheate, care curgeau una după alta. Eu pe cele mai multe nu le-am priceput, în schimb femeile cu siguranţă le înţelegeau şi chiar păreau să se distreze foarte tare.
Nimeni nu mi-a dat prea multă atenţie, dar, în cele din urmă, am ajuns la tejghea şi fu rândul meu să fiu servit.
— Am venit după comanda domnului Gregory, i-am spus eu măcelarului.

De cum am spus asta, în prăvălie s-a lăsat tăcerea şi râsul s-a curmat. Măcelarul s-a aplecat după tejghea şi a scos la iveală un sac mare. Am auzit lumea şuşotind în spatele meu, dar oricât mi-am ciulit urechea, n-am putut prinde nimic din ce se spunea. Când m-am întors, toţi se uitau în oricare altă parte, numai la mine nu. Unii chiar îşi pironiseră privirea în podea.
I-am întins măcelarului moneda de argint, mi-am numărat restul cu grijă, i-am mulţumit şi am ieşit cu sacul afară din prăvălie, aruncându-mi-l pe un umăr, de îndată ce ajunsei în stradă. Vizita la zarzavagiu a durat doar o clipă. Proviziile erau deja împachetate, aşa că am vârât pachetul în sac, care acum a început să atârne mai greu.
Până atunci, totul mersese strună, dar când m-am îndreptat către brutar, am văzut ceata de golani.
Erau vreo şapte sau opt, cocoţaţi pe gardul de piatră al unei grădini. Nimic deosebit în asta, numai că nu vorbeau unul cu celălalt – toţi erau foarte concentraţi să se holbeze la mine, cu

feţe înfometate, ca o haită de lupi, urmărind fiecare pas pe care îl făceam, apropiindu-mă de brutărie.

Când am ieşit de la brutar, erau tot acolo, dar de cum am început să urc dealul, s-au luat după mine. Ei bine, deşi era greu de crezut că doar din întâmplare se hotărâseră să urce pe deal odată cu mine, asta nu mă îngrijora. Şase fraţi mă pregătiseră bine la capitolul bătaie.

Le-am auzit ropotul ghetelor apropiindu-se din ce în ce mai mult. Aveau să mă prindă din urmă destul de repede, poate că şi din pricină că eu mergeam din ce în ce mai încet. Vedeţi dumneavoastră, nu voiam să creadă că sunt speriat şi, în orice caz, sacul era greu şi dealul pe care urcam, destul de abrupt.

M-au ajuns cu vreo zece paşi mai înainte de pârleaz, chiar în locul unde drumeagul intra într-o pădurice, pe unde copacii înghesuiţi de pe margini nu lăsau razele soarelui să pătrundă.

— Deschide sacul, hai să vedem ce ne-am luat! Zise un glas din spatele meu.

Era o voce puternică, groasă, obişnuită să le spună celorlalţi ce să facă. Şi mai avea şi nota aceea grea de ameninţare, care îmi spunea că posesorului ei îi plăcea să provoace durerea şi întotdeauna era în căutarea unei victime.

M-am întors cu faţa la el, dar am strâns mai tare de sac, ţinându-i hotărât pe umăr. Cel care vorbise era şeful de bandă. Nu încăpea nicio îndoială. Ceilalţi aveau feţe ascuţite, trase, de parcă le-ar fi lipsit veşnic o masă bună, dar el arăta de parcă ar fi mâncat pentru toţi ceilalţi. Era pe puţin cu un cap mai înalt decât mine, cu umeri largi şi un grumaz ca de taur. Avea faţa lătăreaţă şi obrajii rumeni, dar ochii erau foarte mici şi părea că nu clipeşte niciodată.

Cred că dacă nu ne-am fi aflat acolo şi n-ar fi încercat să mă silească să le dau ceva, poate că nu m-aş fi împotrivit atâta. La urma urmei, unii dintre băieţi păreau chiar lihniţi şi în sac exista o grămadă de mere şi de prăjituri. Pe de altă parte, însă, nu erau ale mele.

— Nu e sacul meu, i-am răspuns eu. Este al domnului Gregory.

— Ultimul lui ucenic nu socotea asta un neajuns, zise şeful, apropiindu-şi faţa lătăreaţă de a mea. El obişnuia să deschidă sacul pentru noi. Dacă ai puţină glagorie, o să faci la fel. Dacă nu alegi calea mai uşoară, atunci va trebui s-o faci pe calea

mai grea. Dar n-o să-ţi placă prea mult şi, oricum ai da-o, tot acolo o să ajungi.
Gaşca începuse să îşi strângă rândurile în jurul meu şi l-am simţit pe unul din spate trăgând de sac. Nici măcar atunci nu i-am dat drumul, ci i-am înfruntat privirea şefului cu ochi de porc, străduindu-mă cu dârzenie să nu clipesc nici eu.
În clipa aceea, s-a întâmplat ceva care ne-a luat pe toţi prin surprindere. S-a văzut o mişcare printre copaci, undeva în dreapta mea, şi ne-am întors cu toţii capetele într-acolo.
În umbră apăruse o siluetă întunecată, iar cum ochii mei se obişnuiseră cu lumina puţină, am văzut că era o fată. Venea încet către noi, dar înaintarea ei era atât de lipsită de zgomot, încât ai fi putut auzi şi un ac căzând pe drum, şi călca atât de uşor, încât părea mai degrabă că pluteşte. Se opri chiar la marginea umbrei copacilor, de parcă s-ar fi ferit să păşească în lumina soarelui.
— De ce nu-l lăsaţi în pace? Zise ea.
O formulase ca pe o întrebare, însă tonul vocii sale mă convinse că era, de fapt, o poruncă.
— Ce treabă ai tu? Răspunse şeful bandei, repezindu-şi bărbia înainte şi strângându-şi pumnii.
— Nu de mine trebuie să-ţi pese, răspunse ea din umbră. S-a întors Lizzie şi, dacă nu faci ce îţi spun, ei o să-i dai socoteală.
— Lizzie? Întrebă flăcăul, trăgându-se un pas înapoi.
— Osoasa Lizzie. Este mătuşa mea. Nu-mi spuneţi că n-aţi auzit de ea…
Aţi simţit vreodată timpul încetinindu-şi cursul atât de mult încât să credeţi că se opreşte? Aţi ascultat vreodată un ceas, având impresia că de la o bătaie până la următoarea a trecut o veşnicie? Ei bine, întocmai aşa am simţit eu, când, foarte repede, fata şuieră o dată tare, printre dinţii strânşi. Apoi, vorbi din nou.
— Plecaţi, zise ea. Ştergeţi-o de aici! Plecaţi, dar repede, altminteri muriţi!
Efectul asupra bandei a fost instantaneu. Am surprins fugitiv expresia de pe câteva chipuri şi am văzut că nu erau doar speriaţi. Erau îngroziţi şi la un pas de a-şi pierde capul. Şeful lor se întoarse pe călcâie şi într-o clipă o zbughi pe panta dealului în jos, urmat îndeaproape de ceilalţi.
Nu ştiam de ce se înspăimântaseră aşa, dar am simţit şi eu

nevoia să fug. Fata se uita la mine cu ochii mari, iar eu nu mai eram stăpân pe mine însumi. Mă simţeam ca un şoarece, paralizat de privirea fixă a unei nevăstuici gata să se repeadă asupra lui în orice moment.

Mi-am forţat piciorul stâng să se mişte şi, încet, m-am întors către copaci, în direcţia pe care mi-o arăta nasul meu, dar încă mai ţineam strâns sacul Vraciului.

Oricine ar fi fost fata, eu tot nu aveam de gând să dau drumul sacului.

— N-o rupi şi tu la fugă ca ei? Mă întrebă ea.

Am clătinat din cap, dar gura mi-era foarte uscată şi n-aveam destulă încredere în mine ca să încerc să articulez. Ştiam că vorbele îmi vor ieşi anapoda.

Era probabil de vârsta mea – sau poate puţin mai mică. La faţă era destul de drăguţă, căci avea ochi mari şi căprui, obrajii cu pomeţi ridicaţi şi părul lung şi negru. Purta o rochie neagră, strânsă bine pe talie, cu o panglică albă. Dar, odată cu aceste amănunte, am observat şi ceva care m-a tulburat.

Fata purta pantofi ascuţiţi şi numaidecât mi-am amintit avertismentul Vraciului. Dar mi-am ţinut firea, hotărât să nu dau şi eu bir cu fugiţii.

— N-ai de gând să-mi mulţumeşti? Mă întrebă ea. Fii drăguţ şi spune mulţumesc.

— Mulţumesc, am zis eu împleticit, fiind primul cuvânt pe care izbuteam să-l rostesc.

— Bine, este şi ăsta un început, zise ea. Dar trebuie să-mi mulţumeşti cum se cuvine, trebuie să-mi dai ceva, nu-i aşa? O plăcintă, un măr, deocamdată ar ajunge. Nu cer mult. Sunt destule în sacul tău şi Moşul Gregory n-o să bage de seamă, iar, dacă observă totuşi, n-o să zică nimic.

Am fost uluit să o aud zicându-i Vraciului „Moşul Gregory”. Ştiam că nu i-ar plăcea să fie numit astfel şi asta mi-a spus două lucruri. Primul, că fata avea prea puţin respect pentru el, iar al doilea, că nu-i era câtuşi de puţin frică de el. Acolo de unde veneam eu, cei mai mulţi oameni se înfiorau numai la gândul că Vraciul ar putea să se afle prin ţinutul lor.

— Îmi cer iertare, zisei eu, dar nu pot face asta. Nu sunt lucrurile mele, ca să pot da cuiva din ele.

Ea îmi aruncă o privire încruntată şi nu mai scoase niciun cuvânt, multă vreme. Am crezut, la un moment dat, că avea

să şuiere şi la mine printre dinţi. I-am întors privirea fixă, încercând să nu clipesc, până când, în cele din urmă, un zâmbet fugar îi lumină faţa şi ea vorbi din nou:

— Atunci, va trebui să mă mulţumesc cu o făgăduială.

— O făgăduială? Am repetat eu, întrebându-mă ce voia să spună.

— Făgăduiala că o să mă ajuţi şi tu, cum te-am ajutat eu pe tine. Nu am nevoie de ajutor chiar în clipa asta, dar, poate, într-o bună zi, cine ştie?

— S-a făcut, i-am spus eu. Dacă o să ai vreodată nevoie de ajutor, cere-mi-l.

— Cum te numeşti? Mă întrebă ea, dăruindu-mi un zâmbet cu adevărat larg.

— Tom Ward.

— Ei bine, numele meu este Alice şi locuiesc acolo, zise ea, arătându-mi un loc în spatele ei, printre copaci. Sunt nepoata preferată a Osoasei Lizzie.

Osoasa Lizzie era un nume ciudat, dar ar fi fost o necuviinţă să spun asta cu voce tare. Oricine ar fi fost, numele ei fusese de ajuns să-i înspăimânte pe băieţii din sat.

Acesta fu sfârşitul discuţiei noastre. Amândoi ne-am întors şi am luat-o fiecare pe drumul lui, dar, de-abia ne îndepărtaserăm câţiva paşi, când Alice mi-a strigat, peste umăr:

— Ai grijă, acuma! Dacă nu vrei să sfârşeşti ca ultimul ucenic al Moşului Gregory!

— Care ce-a păţit? Am întrebat eu.

— Mai bine îl întrebi pe Moşul Gregory! Strigă ea şi dispăru, în spatele copacilor.

Când am ajuns înapoi, Vraciul verifică atent conţinutul sacului, tăind lucrurile de pe o listă.

— Ai avut vreun necaz în sat? Mă întrebă el, când încheie, în sfârşit, controlul.

— Nişte băieţi m-au urmărit până pe deal şi mi-au cerut să deschid sacul, dar eu m-am împotrivit, răspunsei eu.

— Foarte curajos din partea ta, zise Vraciul. Data viitoare însă, să-i laşi să ia câteva mere şi plăcinte, că n-o să se facă gaură în cer. Viaţa şi-aşa e foarte grea, iar unii dintre ei provin

din familii foarte sărace. Întotdeauna comand mai multe, să fie, în caz că ei ar cere ceva.
M-am simţit aşa de prost, în clipa aceea! Dacă mi-ar fi spus asta dinainte!
— Nu mi-a plăcut ideea să le dau ceva, fără să te întreb pe dumneata mai întâi.
Vraciul îşi ridică sprâncenele.
— Adică, dacă ar fi fost după tine, le-ai fi dăruit mere şi plăcinte?
— Nu-mi place să fiu silit, am zis eu, dar câţiva dintre ei arătau într-adevăr flămânzi.
— Atunci, data viitoare încrede-te în instinctele tale şi dă curs primului imbold, zise Vraciul. Ascultă-ţi vocea lăuntrică. Foarte rar greşeşte. Un vraci depinde foarte mult de asta, pentru că poate însemna uneori deosebirea dintre viaţă şi moarte. Aşadar, trebuie să aflăm acum şi altceva despre tine. Dacă putem sau nu să ne bizuim pe instinctele tale.
Se opri, uitându-se pătrunzător la mine, cu ochii lui verzi, cercetându-mi atent obrazul.
— Vreun necaz cu fetele? Întrebă el dintr-odată.
Numai pentru că eram încă mânios nu i-am dat un răspuns direct la întrebarea sa.
— Niciun fel de necaz, răspunsei eu.
Nu era o minciună, pentru că Alice mă ajutase, ceea ce însemna exact opusul necazului. Totuşi, ştiam că mă întrebase de fapt dacă întâlnisem vreo fată şi eram conştient că ar fi trebuit să-i vorbesc despre ea. Mai ales pentru că purta pantofi cu vârf ascuţit.
Am făcut, ca ucenic, o grămadă de greşeli, iar aceasta a fost cea de-a doua foarte gravă – că nu i-am spus Vraciului întregul adevăr.
Cea dintâi, chiar şi mai gravă, fusese să-i făgăduiesc lui Alice ajutorul.

CAPITOLUL 07

CINEVA TREBUIE S-O FACĂ ȘI PE ASTA

După aceea, viaţa mea a intrat într-o rutină aglomerată. Vraciul mă învăţa repede şi mă punea să scriu până când îmi înţepenea încheietura pumnului şi mă înţepau ochii.

Într-o după-amiază, mă luă cu el până spre capătul satului, aproape de ultima casă de piatră. Ne-am oprit într-un mic pâlc de sălcii plângătoare, cărora, prin Comitatul nostru, li se mai zice şi „copăcei de nuieluşe”. Era un loc întunecos, unde, de o creangă, atârna o frânghie. Am urmărit-o cu privirea şi am descoperit, la capătul ei, un clopot mare de bronz.

— Când cineva are nevoie de ajutor, zise Vraciul, nu urcă până la casa mea. Nimeni nu vine până acolo, cel puţin dacă nu e invitat. Sunt foarte riguros în privinţa aceasta. Oamenii vin numai până aici şi trag de clopotul acesta. Atunci, coborâm noi la ei.

Problema era că, după ce se scurseseră săptămâni, nu zile, de când locuiam eu aici, nu venise nimeni să tragă clopotul vreodată, iar eu nu treceam dincolo de grădina de la apus decât atunci când venea timpul să mai aduc din sat proviziile pentru o săptămână. Mă simţeam, deopotrivă, foarte singur şi ros de dor de ai mei, aşa că îmi făcea bine faptul că Vraciul îmi dădea tot timpul ceva de lucru – adică nu-mi lăsa răgaz să mă gândesc prea mult la ale mele. Întotdeauna mă duceam la culcare, seara, frânt de oboseală şi adormeam de îndată ce puneam capul pe pernă.

Lecţiile erau, în fiecare zi, lucrul cel mai interesant, dar n-am învăţat mai mult despre stafii, duhuri rele şi vrăjitoare. Vraciul mi-a spus că principalul subiect în primul an de ucenicie era despre duhuri rele, deopotrivă cu subiecte precum botanica – şi asta însemna să înveţi totul despre plante, unele cu adevărat folositoare, ca ierburi de leac sau care se puteau mânca, dacă nu aveai altceva la îndemână. Dar lecţiile mele nu erau doar în scris. Unele dintre sarcini erau la fel de dificile şi de istovitoare ca toate cele pe care le îndeplineam pe când mă aflam acasă, la ferma noastră.

Au început într-o dimineaţă călduroasă şi însorită, când Vraciul îmi ceru să las deoparte carneţelul de notiţe şi să-l urmez spre grădina de la miazăzi. Mi-a dat să-i ţin două

lucruri: o cazma şi o stinghie lungă, de măsurat.

— Duhurile libere se deplasează pe artere, mă lămuri el. Dar uneori ceva nu merge bine. Poate fi rezultatul unei furtuni sau poate chiar al unui cutremur de pământ. În Comitat nu s-au mai produs cutremure serioase de nici nu se mai ştie când, dar asta nu contează, pentru că oricum arterele sunt legate unele de altele şi, dacă se întâmplă ceva pe una dintre ele, le strică rostul şi celorlalte, chiar aflate şi la o mie de mile depărtare. Atunci, duhurile prind rădăcini într-un loc, unde stau ani de-a rândul şi acelora le zicem noi „legate natural”. Adeseori, după un astfel de accident, nu se pot mişca mai mult de câteva zeci de paşi, într-o direcţie sau alta, şi provoacă foarte puţine neajunsuri.

Cel puţin dacă nu ai nenorocul să te apropii, din greşeală, prea mult de vreunul dintre ele. Totuşi, uneori se pot poticni în locuri foarte stingheritoare, aproape de o casă de om ori chiar înăuntrul vreuneia. Atunci, trebuie să-l urneşti tu pe duh de-acolo şi să-l legi, cu de-a sila, în altă parte.

— Ce sunt acelea artere?

— Nu toată lumea le spune la fel, băiete, îmi explică el. Unii cred că sunt doar căi străvechi, care se întretaie pe sub câmpuri, cărările străbunilor noştri, care au păşit pe ele în vremuri de demult, pe când oamenii erau oameni adevăraţi, iar întunericul nu-şi luase nasul la purtare. Omul era mai sănătos, zilele sale mai lungi şi traiul vesel şi fericit.

— Şi ce s-a întâmplat?

— S-a pornit gheaţa de la miazănoapte, iar Pământul s-a răcit pentru mii de ani, îmi explică Vraciul. Devenise atât de greu să rămâi în viaţă, încât oamenii au uitat tot ce învăţaseră. Vechea cunoaştere nu mai avea importanţă. Să nu îngheţi şi să mănânci erau singurele lucruri care mai contau. Când, în sfârşit, gheţurile s-au retras, supravieţuitorii nu mai erau decât vânători, îmbrăcaţi în piei de animale. Uitaseră cum se cultivă grânele şi cum se domesticesc animalele, întunericul era atotstăpânitor.

Ei bine, în zilele noastre e ceva mai bine, deşi mai avem încă destul de recuperat. Tot ce a rămas din acele timpuri sunt arterele, dar adevărul este că sunt mai mult decât nişte drumuri. Arterele sunt adevărate linii de forţă, la mare

adâncime sub pământ. Drumuri nevăzute şi tainice, pe care duhurile libere le folosesc ca să circule cu mare viteză. Din pricina asta duhurile libere dau cea mai mare bătaie de cap. Când îşi stabilesc lăcaşul într-un loc nou, adeseori nu sunt bine-venite. Când văd că nu sunt bine-venite, se înfurie. Şi-atunci le joacă oamenilor renghiuri – uneori renghiuri periculoase – şi asta înseamnă o treabă pentru noi. Căci atunci este nevoie să fie legate cu forţa într-un puţ. Întocmai ca acela pe care o să-l săpăm acum…

Uite, acesta este un loc potrivit, zise el, arătând spre pământul de lângă un stejar secular, uriaş. Cred că este destul spaţiu între rădăcini.

Vraciul îmi dăduse o stinghie de măsurat, astfel încât să pot face puţul de exact şase picioare lungime, şase picioare adâncime şi trei picioare lăţime. Chiar şi la umbră era prea cald să sapi şi mi-a luat câteva ceasuri bune ca să-l fac cum trebuie, pentru că Vraciul era un perfecţionist.

După ce am săpat puţul, a trebuit să pregătesc un amestec urât mirositor, din sare, pilitură de fier şi un fel de clei special, făcut din oase.

— Sarea îl arde pe un duh, zise Vraciul. Fierul, pe de altă parte, împământează creaturile Întunericului – întocmai cum fulgerul îşi face drum în pământ şi îşi pierde puterea, fierul poate uneori să stoarcă puterea şi seva creaturilor care bântuie prin întuneric. Folosite împreună, sarea şi fierul alcătuiesc un zăgaz peste care un duh rău nu mai poate trece. De altfel, sarea şi fierul pot fi folositoare în multe situaţii.

După ce am amestecat preparatul într-un cazan mare, cu ajutorul unei bidinele am căptuşit cu el interiorul puţului. Semăna cu vopsitul, dar era mult mai greu, iar căptuşeala trebuia să n-aibă crăpături, ca să-l împiedice până şi pe cel mai puternic duh să-şi facă loc şi să scape.

— Dă bine peste tot, băiete, mi-a spus Vraciul. Un duh poate scăpa şi printr-o crăpătură cât o gămălie de ac.

Bineînţeles, de îndată ce puţul a fost terminat, aşa ca să-l mulţumească pe Vraci, a trebuit să îl astup la loc şi să o iau de la capăt. Mă punea să exersez săpatul puţurilor de două ori pe săptămână, ceea ce era o muncă grea, care te storcea de toată vlaga şi dura mult. Pe deasupra, era şi puţin cam înfricoşătoare, pentru că săpam lângă puţuri în care erau

închise duhuri adevărate şi, chiar şi la lumina zilei, locul îţi dădea fiori. Am băgat de seamă că Vraciul nu voia niciodată să se îndepărteze prea mult de grădina lui, şi că părea de fiecare dată cu ochii în patru şi încordat, spunându-mi că nu puteai niciodată să rişti cu duhurile, nici măcar atunci când erau legate.

Vraciul mi-a mai spus, de asemenea, că trebuia să cunosc fiecare palmă de loc din Comitat – toate oraşele şi satele şi cel mai scurt drum dintre oricare două. Necazul era că, deşi Vraciul avea o grămadă de hărţi, sus, în biblioteca sa, părea întotdeauna că eu trebuia să fac lucrurile pe cea mai complicată cale, aşa că m-a pus să desenez o hartă a mea.

În mijlocul acesteia se aflau casa lui şi grădinile, şi trebuia să cuprindă şi satul şi dealurile din vecinătate. Scopul era ca, treptat, s-o măresc, ca să cuprindă din ce în ce mai mult din împrejurimile satului. Dar desenul nu era punctul meu forte, iar, cum am mai spus, Vraciul era un perfecţionist, aşa că hărţii mele i-a luat multă vreme până să se mărească mulţumitor. Abia când am terminat-o a început să-mi arate hărţile lui, dar mă punea mai mult să pierd o grămadă de vreme împăturindu-le la loc cu grijă, decât mă lăsa să le studiez cu adevărat.

De asemenea, am început să ţin un jurnal. Vraciul mi-a dat un alt carneţel, atrăgându-mi atenţia pentru a zecea mia oară că trebuia să înregistrez trecutul, ca să pot învăţa din el. Nu scriam în jurnal chiar în fiecare zi; uneori eram prea obosit, alteori încheietura pumnului mă durea prea tare de la notatul în viteză în celălalt carneţel, când mă străduiam să ţin pasul cu ceea ce-mi dicta Vraciul.

Apoi, într-o dimineaţă, la micul dejun, când se împlinea o lună de când locuiam cu Vraciul, acesta m-a întrebat:

— Ce părere ai, până acum, băiete?

Mă întrebam dacă vorbeşte despre micul dejun. Probabil că urma să mai fac un drum după slănină, care fusese prăjită un pic cam tare, în dimineaţa aceea. Aşa că am ridicat din umeri. Nu voiam să-l jignesc pe duh, care probabil că ne asculta.

— Da, este o muncă grea şi nu te-aş învinovăţi dacă ai renunţa acum, reluă Vraciul. După ce se scurge prima lună, întotdeauna îi dau ucenicului meu şansa să se întoarcă acasă şi să se gândească foarte bine dacă vrea să continue sau nu.

Vrei să faci şi tu acelaşi lucru?

M-am străduit cât am putut să nu mă arăt prea fericit, dar nu mi-am putut opri zâmbetul să-mi înflorească pe faţă. Partea proastă era că, pe măsură ce eu zâmbeam mai larg, Vraciul arăta tot mai nefericit. Am fost încredinţat că ar fi vrut să rămân, dar nu mai puteam aştepta ca să plec. Gândul că aveam să-mi văd din nou familia şi să mă bucur de mâncarea gătită de mama mi se părea un vis prea frumos.

Peste o oră, părăseam casa Vraciului.

— Eşti un băiat curajos şi ai mintea ageră, mi-a zis el, la poartă. Ai trecut cu bine de luna ta de probă, aşa că-i poţi spune tatălui tău, dacă vrei, că o să-l vizitez la toamnă, să-mi iau cele zece guinee. Ai însuşirile unui bun ucenic, dar depinde de tine, băiete. Dacă n-o să te mai întorci, o să înţeleg că te-ai hotărât să renunţi. Altminteri, te aştept într-o săptămână. Dacă rămâi la mine, o să te pregătesc vreme de cinci ani, timp în care o să devii tot atât de priceput ca şi mine în meseria asta.

Am pornit spre casă cu inima uşoară. Vedeţi dumneavoastră, nu voiam să i-o spun Vraciului în faţă, dar în clipa în care mi-a dat şansa să mă întorc acasă şi poate să nu mai vin niciodată la el, deja îmi pusesem în cap să fac exact aşa. Meseria era cumplită. Din ceea ce îmi dezvăluise Vraciul până atunci, în afară de singurătate, era plină de primejdii şi înfricoşătoare. Nimănui nu-i păsa într-adevăr dacă trăiai sau mureai. Oamenii nu voiau decât să-i scapi de ceea ce îi năpăstuia, dar nici prin gând nu le trecea să se întrebe cât te-ar putea costa pe tine.

Vraciul îmi povestise cum, odată, a fost aproape ucis de un duh rău. Se preschimbase, cât ai clipi, dintr-un duh care bate la uşă într-un sfarmă-piatră şi îi crăpase capul cu un bolovan mare cât pumnul fierarului. El zisese că nici nu fusese încă plătit, dar că aştepta să primească banii în primăvara următoare. Ei bine, până la primăvara următoare mai era destul, prin urmare ce folos trăsese din treaba asta? În timp ce mergeam spre casă, mi se părea că ar fi fost mai bine pentru mine să muncesc la fermă.

Din păcate, era o călătorie de două zile încheiate şi mersul pe jos îmi lăsa destul de mult timp de gândire.

Mi-am amintit cât de sătul de fermă eram uneori. Oare chiar

aş fi putut s-o scot la capăt muncind acolo pentru tot restul vieţii mele?

Apoi, am început să mă gândesc la ce-o să zică mama. Ea chiar îşi pusese încrederea în mine că o să devin ucenicul Vraciului şi, dacă mă opream, o dezamăgeam rău. Aşadar, partea cea mai grea avea să fie să-i mărturisesc ei intenţiile mele şi să-i urmăresc reacţia.

La sfârşitul primei zile a călătoriei mele către casă, am terminat toată brânza pe care mi-o dăduse Vraciul s-o am pe drum. Aşa că, a doua zi, m-am oprit doar o dată, ca să-mi răcoresc picioarele într-un pârâu, ajungând acasă chiar înainte de mulsul de seară.

Când am deschis poarta curţii, tata se îndrepta spre şopronul vitelor. Dând cu ochii de mine, chipul i s-a luminat într-un zâmbet larg. M-am oferit să-l ajut la muls, ca să putem sta de vorbă, dar el m-a îndemnat să intru în casă neîntârziat şi să vorbesc cu mama.

— Ţi-a dus dorul, băiete. O să-i facă mare plăcere să te vadă.

Bătându-mă uşurel cu palma pe umăr, se duse la muls. Nici nu apucasem să fac zece paşi, când Jack ieşi din hambar şi veni drept la mine.

— Ce te aduce înapoi aşa curând? Mă întrebă el.

Mi se păru un pic cam rece. Ei da, ca să fiu sincer, a fost mai mult decât rece. Chipul îi era cumva schimonosit, de parcă ar fi vrut să se încrunte şi să rânjească, în acelaşi timp.

— Vraciul m-a trimis acasă pentru vreo câteva zile. Trebuie să mă hotărăsc dacă să continui ori ba ucenicia la el.

— Şi tu ce-o să faci?

— O să mă sfătuiesc cu mama.

— Fără îndoială că o să iasă cum vrei tu, ca de obicei, zise Jack.

Acuma Jack în mod hotărât se încruntase şi mă făcu să bănuiesc că se întâmplase ceva cât fusesem plecat. Altminteri de ce să fie, atât de brusc, duşmănos? Oare pentru că nu voia să mă întorc eu acasă?

— Şi nu pot să cred că i-ai luat tatei cutia cu iască, mai zise el.

— El mi-a dat-o, răspunsei eu. A vrut să mi-o dea mie.

— Ţi-a oferit-o, dar asta nu însemna că trebuia s-o iei. Beleaua cu tine e că întotdeauna te gândeşti numai la tine. Ia

gândeşte-te şi la bietul tata. Ţinea atât de mult la cutia aceea!

N-am mai spus nimic, fiindcă nu voiam să mă cert cu el. Ştiam că nu avea dreptate. Tata voise să fie a mea acea cutie, de asta eram sigur.

— De vreme ce m-am întors, o să pot să dau o mână de ajutor pe aici, am zis eu, ca să schimb subiectul.

— Dacă într-adevăr vrei să-ţi câştigi pâinea, atunci dă de mâncare la porci! Mi-a strigat el, întorcându-se şi plecând.

Asta era o treabă care nu-i plăcea niciunuia dintre noi. Porcii erau mari, păroşi şi puţeau, şi întotdeauna erau atât de flămânzi, încât nu era sănătos să te întorci cu spatele la ei.

În ciuda celor spuse de Jack, încă eram bucuros că venisem acasă. Trandafirii căţărători ai mamei acopereau aproape tot zidul din spatele casei şi întotdeauna le mergea bine, chiar şi când se aflau pe partea de nord. Acum tocmai lăstăreau, dar, pe la mijlocul lui iunie aveau să se umple de flori roşii.

În spatele casei, întotdeauna a domnit harababura, pentru că un fulger lovise odată casa. Uşa luase foc şi fusese înlocuită, dar tocurile rămăseseră tot scofâlcite, aşa că a trebuit să împing cu putere ca s-o deschid.

N-a fost rău, căci primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul zâmbitor al mamei.

Stătea în vechiul ei balansoar, în colţul cel mai îndepărtat al bucătăriei, un loc unde razele soarelui care apunea nu puteau ajunge. Dacă lumina era prea puternică, o dureau ochii. Mamei îi plăcea mai mult iarna, decât vara, şi noaptea, decât ziua.

S-a bucurat să mă vadă întreg şi sănătos, iar, la început, am încercat să amân să-i spun că venisem acasă ca să rămân. Mi-am luat un aer curajos şi m-am prefăcut c-aş fi fericit, dar ea vedea prin mine ca prin sticlă. Niciodată nu izbutisem să-i ascund ceva.

— Ce s-a întâmplat? Mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri şi-am încercat să zâmbesc, ascunzându-mi sentimentele probabil mai stângaci decât fratele meu mai devreme.

— Vorbeşte, zise ea. N-are niciun rost să le ţii în tine.

I-am dat ascultare, povestindu-i îndelung, pentru că încercam să găsesc o cale să-mi exprim îndoielile în cuvinte. Bătăile

balansoarului mamei au încetinit, treptat, până când, în cele din urmă, s-au oprit de-a binelea. Asta întotdeauna era semn rău.

— Mi-am încheiat cu bine luna de încercare, iar domnul Gregory a zis că depinde de mine dacă o să continui sau nu. Dar mă apasă singurătatea, mamă, am mărturisit eu, la sfârşit. Este într-adevăr pe-atât de rău pe cât m-am aşteptat. N-am prieteni. Nimeni de vârsta mea cu care să schimb o vorbă. Mă simt atât de singur… mi-aş dori să mă întorc şi să muncesc aici.

Aş fi putut să-i spun mai multe şi să-i amintesc cât de fericiţi eram odinioară la fermă, când toţi fraţii mei locuiau acasă. N-am făcut-o – ştiam că şi ea le ducea dorul. M-am gândit că m-ar privi mai cu îngăduinţă din pricina asta, dar n-am avut dreptate.

S-a scurs un timp lung până când să spună ceva şi o puteam auzi pe Ellie dând cu mătura în camera alăturată, cântând încetişor, doar pentru ea, în timp ce muncea.

— Singur? Întrebă mama, cu glasul plin mai degrabă de mânie, decât de înţelegere. Cum poţi să te simţi singur? Te ai pe tine, nu-i aşa? Când te-oi pierde pe tine însuţi, atunci într-adevăr o să fii singur. Până atunci, nu te mai văita. Eşti aproape un bărbat acum şi un bărbat trebuie să muncească. De când e lumea oamenii au îndeplinit treburi care nu le plac. De ce ar fi altfel pentru tine? Eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, iar aceasta este meseria pentru care ai fost tu născut.

— Dar domnul Gregory a pregătit şi alţi ucenici, am izbucnit eu. Unul dintre ei ar fi putut să se întoarcă şi să aibă grijă de Comitat. De ce trebuie să fiu eu acela?

— I-a pregătit el pe mulţi, dar foarte puţini şi-au încheiat ucenicia, zise mama, iar cei care au izbutit nu se ridică nici până la călcâiul lui. Sunt ba nedesăvârşiţi, ba slabi, ba laşi. Merg pe o cale întortocheată, luând bani de la oameni ca să facă mai nimic. Aşadar, numai tu ai rămas acum, fiule. Tu eşti ultima şansă. Ultima nădejde. Cineva trebuie s-o facă. Cineva trebuie să înfrunte Întunericul. Şi tu eşti singurul care poate.

Balansoarul începu să se legene din nou, prinzând treptat viteză.

— Ei bine, mă bucur că am lămurit problema asta. Vrei să

aştepţi până la cină sau îţi pun nişte mâncare pe masă de îndată ce e gata? Mă întrebă mama.

— N-am avut nimic de mâncare toată ziua, mamă. Nici măcar de-o gustare de dimineaţă.

— Păi, e gata nişte tocană de iepure. Asta ar trebui să te mai învioreze niţel.

Am stat la masa din bucătărie, simţindu-mă mai năpăstuit şi mai trist ca niciodată, în timp ce mama trebăluia pe lângă plită. Iepurele mirosea atât de îmbietor încât îmi lăsa gura apă. Nimeni nu gătea mai bine ca mama, şi meritase să vin acasă, chiar şi pentru o singură masă.

Surâzătoare, mama aduse o farfurie mare cu tocană aburindă şi-o aşeză înaintea mea.

— Mă duc să-ţi aranjez odaia, zise ea. Acum, dacă tot ai venit, poţi să mai stai vreo două zile.

Am murmurat ceva aducând a mulţumiri şi n-am mai pierdut nicio clipă, începând să mănânc. Cum a urcat mama, în bucătărie a intrat Ellie.

— Mă bucur să te văd acasă, Tom, zise ea cu un zâmbet. Apoi, îşi coborî privirea către generoasa mea porţie cu mâncare. Vrei şi nişte pâine?

— Da, te rog, i-am răspuns eu, iar Ellie mi-a uns cu unt trei felii groase, după care s-a aşezat la masă, în faţa mea.

Am terminat totul fără să mă opresc o dată măcar, nici să respir, iar la sfârşit mi-am făcut lună farfuria cu ultima felie mare de pâine proaspăt ieşită din cuptor, unsă cu unt.

— Ţi-e mai bine, acum?

Am dat din cap şi-am încercat să zâmbesc, dar am înţeles că nu mi-a ieşit cum trebuia, căci Ellie a părut deodată îngrijorată.

— N-am putut să nu trag cu urechea la ce i-ai spus mamei tale, zise ea. Sunt încredinţată că nu e chiar aşa de rău. Ţi se pare ţie, numai pentru că e o meserie nouă şi ciudată. O să te obişnuieşti curând cu munca ta. Oricum, n-are rost să te întorci chiar acum. După câteva zile de stat acasă, o să te simţi mai bine. Şi întotdeauna o să fii bine-venit aici, chiar şi atunci când ferma o să-i aparţină lui Jack.

— Nu cred că Jack o să fie prea încântat să mă vadă.

— De ce spui asta? Întrebă Ellie.

— Nu mi-a părut la fel de prietenos, atâta tot. Nu cred că mă vrea aici.

— Nu-ţi face tu griji din pricina fratelui tău mai mare şi mai necioplit. Îl pot da eu pe brazdă, destul de lesne.

Atunci am zâmbit sincer, pentru că era adevărat. Cum spusese mama, odată, Ellie îl putea învârti pe Jack pe degetul ei mic.

— Ce îl supără pe el cel mai tare este asta, zise Ellie, trecându-şi uşor mâna peste pântece. Sora mamei mele a murit la naştere, iar familia noastră mai vorbeşte despre asta până şi-n ziua de azi. De aceea Jack e întors pe dos, dar pe mine nu mă îngrijorează deloc, fiindcă nici c-aş putea să fiu pe mâini mai bune, cu mama ta alături, ca să mă ajute.

Se opri o clipă.

— Dar mai e ceva. Îl îngrijorează şi noua ta îndeletnicire.

— Părea foarte mulţumit de ea, mai înainte să plec, am zis eu.

— S-a purtat aşa pentru tine, pentru că tu eşti fratele lui şi ţine la tine. Dar îndeletnicirea de vraci chiar sperie lumea. Îi face pe oameni să nu se simtă în apele lor. Cred că, dacă ai fi refuzat-o de la bun început, totul ar fi fost probabil în regulă. Dar Jack zice că, în ziua în care ai plecat, ai luat-o drept peste deal, prin pădure şi că, de atunci încoace, câinii sunt neliniştiţi. Acum nu mai calcă nici măcar în pajiştea de la miazănoapte.

Jack crede că aţi stârnit ceva, acolo sus. Dar eu bănuiesc că totul vine de la asta, adăugă Ellie, bătându-se uşurel cu palma peste pântece. Încearcă doar să fie ocrotitor, asta-i tot. Se gândeşte la familia lui. Dar tu nu-ţi face griji. Totul o să se rezolve de la sine, cu timpul.

Până la urmă, am rămas acasă trei zile, încercând să mă arăt curajos, dar, la sfârşit, simţind că era într-adevăr timpul să o iau din loc. Mama a fost ultima persoană pe care am văzut-o înainte să plec. Eram singuri în bucătărie şi m-a strâns de braţ, spunându-mi că era mândră de mine.

— Eşti mai mult decât al şaptelea după alţi şapte, zise ea, zâmbindu-mi călduros. Pentru că eşti totodată şi fiul meu şi tu ai puterea să faci ceea ce trebuie făcut.

Am încuviinţat dând din cap, pentru că voiam să fie fericită, dar zâmbetul mi s-a şters de pe buze de îndată ce am ieşit din

curte. M-am târât înapoi spre casa Vraciului, cu tot curajul meu căzut în ghete, simţindu-mă rănit şi dezamăgit că mama nu mă voise înapoi acasă.

A plouat tot drumul până la Chipenden, şi, când am ajuns, eram îngheţat, ud şi nefericit. Dar, în faţa porţii de la intrare, spre surprinderea mea, ivărul s-a ridicat singur şi poarta s-a deschis fără s-o ating. Era un soi de bun-venit, o încurajare să intru, ceva ce credeam că îi era rezervat doar Vraciului. Cred că ar fi trebuit să mă simt încântat, dar n-am putut. Mă simţeam doar la pământ.

Am bătut la uşă de trei ori până când, în cele din urmă, am văzut cheia în broască. Fiindcă la bătăile mele nu răspunsese nimeni, am întors cheia şi am împins de uşă, deschizând-o.

M-am uitat prin toate încăperile de jos, în afară de una singură, de! Apoi, am strigat pe scări. N-am primit niciun răspuns, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am intrat în bucătărie.

În vatră ardea focul şi masa era pusă pentru o persoană. În mijloc trona un cazan uriaş cu tocană fierbinte. Mi-era atât de foame că mi-am pus singur de mâncare şi aproape că mi-am lustruit farfuria. Abia după aceea am băgat de seamă biletul de sub solniţă.

Plecat în est, la Pendle. E un necaz cu o vrăjitoare, aşa că o *să lipsesc* o *vreme. Simte-te ca acasă, dar nu uita să aduci din sat proviziile pentru săptămâna asta. Ca de obicei, sacul meu e la măcelar, aşa că te duci mai întâi la el.*

Pendle era un deal mare, aproape un munte, în capătul dinspre răsărit al Comitatului. Întregul district era năpădit de vrăjitoare şi era periculos să te duci acolo, mai ales de unul singur. Asta mi-a amintit cât de primejdioasă putea fi îndeletnicirea de Vraci.

Dar, în acelaşi timp, n-am putut să nu mă simt puţin dezamăgit. Atâta vreme aşteptasem să se întâmple ceva, apoi, chiar în clipa în care n-am mai fost de faţă, Vraciul plecase fără mine!

* * *

Am dormit bine în noaptea aceea, dar nu într-atât de adânc încât să nu aud clopoţelul chemându-mă la masa de

dimineaţă.

Am coborât la timp şi-am fost răsplătit cu cea mai bună porţie de ouă cu şuncă pe care o mâncasem până atunci în casa Vraciului. Eram atât de mulţumit încât, înainte de a mă ridica de la masă, am vorbit cu voce tare, repetând cuvintele pe care le rostea tata în fiecare duminică, după masa de prânz:

— A fost cu adevărat gustoasă. Felicitările mele bucătarului.

De cum am terminat, focul s-a înviorat în vatră, iar pisica a început să toarcă. Nu vedeam pisica, dar sfârâitul pe care îl scotea era atât de puternic încât puteam să jur că zăngăneau geamurile. Era limpede că spusesem ce trebuia.

Astfel, mulţumit de mine însumi, am pornit-o către sat, să aduc proviziile. Soarele strălucea pe un cer albastru, fără pic de nori, păsărelele cântau, iar, după ploaia din ajun, întreaga lume părea mai strălucitoare, mai colorată şi mai proaspătă.

Am început de la măcelar, am luat sacul Vraciului, m-am dus la zarzavagiu şi am încheiat la brutar. Câţiva dintre băieţii satului sprijineau zidurile în apropiere. Nu erau la fel de mulţi ca data trecută, iar şeful lor, flăcăul vânjos cu grumazul ca de taur, nu se afla printre ei.

Amintindu-mi ce îmi spusese Vraciul, m-am dus drept la ei.

— Îmi pare rău pentru data trecută, zisei eu, dar sunt nou şi nu înţeleg prea bine regulile. Domnul Gregory a zis că puteţi să luaţi, fiecare, un măr şi-o plăcintă.

Cu acestea, am deschis sacul şi i-am dat fiecărui băiat exact ce îi făgăduisem. Făcură nişte ochi atât de mari, că aproape le ieşiră din orbite şi toţi bolborosiră câte un mulţumesc.

În capul drumului, mă aştepta cineva. Era fata pe nume Alice şi stătea din nou în umbra copacilor, de parcă nu i-ar fi plăcut lumina soarelui.

— Poţi să iei şi tu un măr şi-o prăjitură, i-am zis eu.

Spre marea mea mirare, ea clătină din cap.

— Acum nu mi-e foame, răspunse ea. Dar este ceva ce-mi doresc cu adevărat. Vreau să-ţi ţii promisiunea. Am nevoie de ajutor.

Am ridicat din umeri. O promisiune e o promisiune şi-mi aduceam aminte că îi promisesem ajutorul. Aşadar, ce altceva puteam face decât să mă ţin de cuvânt?

— Spune-mi ce vrei şi-o să fac tot ce pot, i-am răspuns eu.

Din nou faţa i se lumină de un zâmbet larg. Purta o rochie neagră şi conduri ascuţiţi, dar zâmbetul ei m-a făcut să uit de aceste amănunte. Totuşi, ceea ce am auzit pe urmă m-a îngrijorat şi chiar mi-a stricat toată ziua.

— N-o să-ţi spun acum, a zis ea. O să-ţi spun diseară, da, o să-ţi spun, de îndată ce apune soarele. Vino până la mine, când auzi clopotul Moşului Gregory.

Am auzit clopotul chiar înainte de apusul soarelui şi, cu inima grea, am coborât dealul către pâlcul de sălcii de la răscrucea drumurilor. Nu mi se părea drept să tragă de clopot. Cel puţin dacă nu avea vreo însărcinare specială pentru Vraci, dar mă cam îndoiam.

Departe, deasupra creştetului meu, ultimele raze ale soarelui scăldau crestele dealurilor într-o lumină firavă, portocalie, dar jos, pe sub sălcii, lumina era cernită şi plină de umbre.

M-am înfiorat când am văzut-o pe fată, pentru că trăgea de sfoară cu o singură mână şi, cu toate acestea, făcea clopotul să salte nebuneşte. În pofida braţelor ei subţiri, se părea că este foarte puternică.

Se opri din tras clopotul de îndată ce m-am arătat la faţă şi îşi puse mâinile în şold, în vreme ce crengile continuau să se legene şi să tremure deasupra capului ei. Ne-am uitat unul la altul un timp nemăsurat de lung, până când ochii mi-au fost atraşi în jos, către coşul de la picioarele ei. Înăuntru era ceva acoperit cu o pânză neagră.

Ea a ridicat coşul şi mi l-a întins mie.

— Ce-i asta? Am întrebat.

— E pentru tine, ca să-ţi poţi ţine făgăduiala.

L-am primit, dar nu mă simţeam foarte fericit. Din curiozitate, am vârât mâna înăuntru ca să ridic pânza neagră.

— Nu, las-o aşa, zise scurt Alice, pe un ton tăios. Să nu ia aer, altfel se strică.

— Dar ce-i înăuntru? Am întrebat eu din nou.

Se întunecase, între timp, şi începusem să mă simt neliniştit.

— Doar nişte turte.

— Îţi mulţumesc mult, am zis eu.

— Nu sunt pentru tine, răspunse ea şi un zâmbet fugar îi flutură în colţul gurii. Turtele astea sunt pentru Mama Malkin.

Mi-am simţit deodată gura iască şi un fior de gheaţă m-a săgetat pe şira spinării. Mama Malkin, vrăjitoarea vie, pe care Vraciul o ţinea într-un puţ, în grădina lui!

— Nu cred că domnului Gregory i-ar plăcea treaba asta, am zis eu. Mi-a spus să stau departe de ea.

— E foarte hain Moşul Gregory, zise Alice. Biata Mama Malkin zace în gaura aia din pământ, umedă şi întunecată, de mai bine de treisprezece ani. E drept să te porţi atât de urât cu o femeie bătrână?

Am ridicat din umeri. Nici eu nu gândisem că era un lucru potrivit. Era greu să îi iei apărarea pentru ceea ce făcuse, dar el spusese că existase un motiv întemeiat.

— Uite ce e, mi-a zis ea, n-ai să intri în bucluc, pentru că Moşul Gregory nici nu trebuie să afle. E destul doar să i le duci bătrânei. Sunt turtele ei preferate, făcute de familia ei. Nu-i nimic rău în asta. E doar un întăritor, care să o ajute să îndure mai uşor frigul. O să-i meargă drept în oasele-i bătrâne, da, drept în oase.

Din nou am ridicat din umeri. Toate argumentele păreau de partea ei.

— Aşadar, tu trebuie numai să-i dai câte o turtă, în fiecare noapte. Ai trei turte, pentru trei nopţi. Cel mai bine ar fi să i le duci la miezul nopţii, pentru că atunci îi este cel mai foame. Dă-i-o pe prima chiar la noapte.

Alice se întoarse să plece, dar se opri şi-mi zâmbi.

— Am putea deveni buni prieteni, noi doi, zise ea şi chicoti.

Apoi dispăru în adâncul pădurii întunecate.

CAPITOLUL 08

MAMA MALKIN

Întors în casa Vraciului, am început să mă frământ, dar, cu cât mă gândeam mai mult la ceea ce aveam de făcut, cu atât mai tare mi se tulbura mintea. Ştiam ce ar fi spus Vraciul. Ar fi aruncat turtele cât colo şi mi-ar fi ţinut o lungă cuvântare despre vrăjitoare şi necazurile cu fetele care poartă pantofi ascuţiţi.

Vraciul nu era acolo, aşa că n-am ţinut cont de asta. Din două motive am pornit prin întunericul grădinii dinspre răsărit, unde ţinea el vrăjitoarele. Primul era cuvântul pe care mi-l dădusem

lui Alice.

„Niciodată să nu făgăduieşti ceva, dacă nu eşti pregătit să-ţi ţii făgăduiala”, îmi spusese mereu tata. Aşa că, n-aveam de ales. El mă învăţase să deosebesc ce-i bine de ce-i rău şi doar pentru că acum eram ucenicul Vraciului nu însemna că trebuia să-mi schimb toate convingerile.

Al doilea motiv era că nu-mi plăcuse de la bun început ideea că o femeie bătrână era ţinută prizonieră într-o groapă în pământ. Să-i faci aşa ceva unei vrăjitoare moarte, mai înţelegeam, dar uneia vii? Mi-am amintit că mă întrebasem, de cum aflasem, ce crimă cumplită putuse ea să înfăptuiască pentru a merita o pedeapsă ca asta.

Şi, la urma urmei, ce rău putea să se întâmple, dacă primea trei turte? Un pic de alinare de la familia ei, ca să îndure mai bine frigul şi umezeala, asta era tot. Vraciul îmi spusese să mă încred în instinctele mele şi, după ce am cântărit bine lucrurile, am simţit că făceam ce trebuia.

Singura problemă era că mi se spusese să duc turtele chiar eu, la miezul nopţii. Avea să fie foarte întuneric la ora aceea, mai ales dacă nu apărea şi luna.

M-am apropiat de grădina dinspre răsărit, cărând coşul după mine. Era întuneric, dar nu chiar atât de întuneric precum mă aşteptasem eu. Pe de-o parte, pentru că vederea mea fusese dintotdeauna destul de pătrunzătoare noaptea. Mama mea vedea bine pe întuneric şi cred că o moştenisem. Pe de altă parte, era o noapte fără nori, iar lumina lunii mă ajuta să-mi găsesc drumul.

Când am intrat în pădure, mi s-a făcut deodată frig şi am început să tremur. Până am ajuns la primul mormânt, cel cu lespezi pe margini şi cu treisprezece drugi de fier, mi s-a făcut şi mai frig. Era locul unde fusese îngropată prima vrăjitoare. Era slabă, cu puţină putere, cel puţin aşa spusese Vraciul. N-aveam de ce să-mi fac griji aici, mi-am spus eu în gând, încercând din răsputeri să o şi cred.

Când mă hotărâsem, pe ziuă, să-i dau turtele Mamei Malkin fusese una, dar acum, în grădină, aproape de miezul nopţii, nu mai eram atât de sigur. Vraciul îmi spusese să mă ţin departe de grădină după ce se însera. Mă prevenise nu o dată, aşadar trebuia să fie o regulă importantă, pe care iată că eu o încălcăm.

Auzeam tot soiul de zgomote slabe. Foşnetele şi zvâcnetele nu erau probabil nimic altceva decât micile vietăţi ale pădurii pe care le deranjam păşind pe potecă, dar îmi aduceau aminte că nu aveam niciun drept să mă aflu aici.

Vraciul îmi spusese că alte două vrăjitoare se aflau îngropate la douăzeci de paşi distantă, aşa că mi-am numărat paşii cu mare grijă. Asta m-a adus lângă cel de-ai doilea mormânt, care era întocmai ca şi primul. M-am apropiat şi mai mult, doar ca să fiu sigur. Drugii erau la locul lor şi se putea vedea şi pământul din jur, bătătorit bine, fără niciun fir de iarbă. Vrăjitoarea aceasta era moartă, dar tot primejdioasă. Era cea care fusese îngropată cu capul în jos. Asta însemna că pantofii din picioarele ei trebuia să fie imediat sub primul strat de pământ.

Cum mă holbam la mormânt, mi s-a părut că aud ceva mişcându-se. Era ca un zvâcnet, poate doar în închipuirea mea sau poate de la vreun mic animal – vreun şoarece, vreun popândău sau ceva asemănător. M-am îndepărtat grăbit. Şi dacă fusese o talpă de pantof?

După alţi trei paşi, ajungeam la marginea locului pe care îl căutam – fără nicio îndoială. Din nou am văzut o îngrăditură de pietre, întărită cu treisprezece drugi. Existau, cu toate acestea, şi trei deosebiri. În primul rând că suprafaţa de sub drugi era mai curând un pătrat decât un dreptunghi. În al doilea rând, era mai mare, probabil de vreo patru paşi latura. În al treilea, nu exista pământ bătătorit sub drugi, ci doar o mică gaură neagră, adâncită în pământ.

M-am oprit din mers şi am ciulit urechea. Până atunci, nu auzisem alte zgomote decât slabele foşgăieli ale vietăţilor de noapte şi uşoara adiere de vânt. O adiere atât de blândă, încât abia de-o băgam de seamă. Am observat-o, totuşi, când s-a oprit. Căci dintr-odată totul a încremenit, iar pădurea a devenit nefiresc de tăcută.

Cum să vă spun, ciulisem urechea şi încercasem s-o aud pe vrăjitoare, iar acum aveam senzaţia că ea mă pândea pe mine.

Tăcerea s-a prelungit şi părea să nu se mai sfârşească, dar, deodată mi-am dat seama de o slabă respiraţie dinspre puţ. Sunetul acela m-a încurajat, într-un fel, să mă mişc, aşa că am mai făcut vreo câţiva paşi, oprindu-mă foarte aproape de gura

puţului, chiar atingând cu vârful ghetei marginea de piatră.
În clipa aceea, mi-am mai amintit ceva din ce îmi spusese Vraciul despre Mama Malkin…
„în mare parte, puterea ei s-a scurs în pământ, dar i-ar plăcea la nebunie să pună gheara pe un băiat ca tine.”
Atunci m-am dat câţiva paşi mai înapoi – nu prea mult, dar cuvintele Vraciului mă făcuseră să mă mai gândesc. Şi dacă ieşea o mână din puţ şi mă înhăţa de gleznă?
Vrând să termin odată cu toată povestea, am strigat încetişor, în întuneric:
— Mamă Malkin! Ţi-am adus ceva. Un dar de la familia ta. Eşti acolo? Mă auzi?
N-am primit niciun răspuns, dar ritmul respiraţiei de sub pământ păru să se iuţească. Hotărât să nu mai pierd nicio clipă şi disperat să mă întorc înapoi, în casa călduroasă a Vraciului, am vârât mâna în coş, pipăind pe sub pânză. Degetele mi s-au oprit pe una dintre turte. Am simţit ceva moale, vâscos şi puţin lipicios. Am scos turta afară şi am întins-o deasupra drugilor.
— E doar o turtă, am zis eu blând. Nădăjduiesc să te ajute să te simţi mai bine. O să-ţi mai aduc una, mâine noapte.
Cu aceste cuvinte, i-am dat drumul, lăsând-o să cadă în beznă.

Ar fi trebuit să mă întorc numaidecât la casa Vraciului, dar am mai stat câteva clipe să ascult. Nu ştiu ce mă aşteptam să aud, dar a fost o greşeală.
S-a produs o mişcare în puţ, de parcă ceva se târa pe jos. Şi apoi am auzit-o pe vrăjitoare începând să-şi înfulece turta.
Crezusem că unii dintre fraţii mei scot zgomote neplăcute când mănâncă, dar ce auzeam acum era mult mai rău. Suna chiar mai dezgustător decât atunci când marii noştri porci păroşi îşi înfundau râturile în troacă – un talmeş-balmeş de pufneli, sforăituri şi molfăieli, întreţesute cu o respiraţie greoaie. Nu ştiam dacă îi plăcea sau nu turta, dar în mod sigur o mânca foarte zgomotos.

În noaptea aceea mi-a fost foarte greu să dorm. Nu-mi puteam lua gândul de la puţul întunecat şi-mi făceam mii de

griji pentru faptul că trebuia s-o vizitez pe vrăjitoare şi în noaptea următoare.

Deşi am coborât la timp la gustarea de dimineaţă, şunca era cam arsă, iar pâinea cam veche. Nu puteam pricepe de ce – doar cumpărasem pâine proaspătă de la brutar cu numai o zi înainte. Mai mult, chiar şi laptele era acrit. Să fi fost oare duhul bucătar supărat pe mine? Oare ştia ce făceam eu şi stricase gustarea de dimineaţă cumva ca să mă avertizeze?

Munca la fermă era grea şi eu cu ea fusesem obişnuit. Vraciul nu-mi lăsase nimic de făcut, aşadar nu aveam cu ce să-mi ocup ziua. M-am urcat până la el în bibliotecă, gândindu-mă că probabil nu s-ar supăra dacă mi-aş găsi ceva folositor de citit, dar spre marea mea dezamăgire, uşa era încuiată.

Aşadar, ce altceva puteam face decât să ies la plimbare? M-am hotărât să explorez dealurile, urcând mai întâi pe Vârful Parlick. Ajuns în vârf, m-am aşezat pe movila de pietre care-l marca şi am admirat priveliştea.

Era o zi însorită şi senină, iar de acolo de sus puteam vedea ţinutul desfăşurat la picioarele mele, cu marea ademenitoare, sclipind albastră, mult departe către nord-vest. Lanţul de dealuri părea să se întindă la nesfârşit, dealuri mari, cu nume ca Dealul Crater şi Dealul Casa Stâlpului – atât de numeroase încât credeai că ţi-ar fi luat o viaţă de om ca să le baţi cu piciorul pe toate.

În imediata apropiere era Dealul Lupului şi m-am întrebat din nou dacă într-adevăr se aflau lupi prin zonă. Lupii puteau fi periculoşi şi mi se spusese că, iama, când dădeau gerurile cele mari, se adunau şi vânau în haite. Ei, da, acum era primăvară, şi cu siguranţă n-aveam să văd nici urmă de lupi, dar asta nu însemna că nu puteau fi acolo. Asta m-a făcut să înţeleg că, să te prindă noaptea sus, pe dealuri, putea fi chiar înspăimântător.

Nu atât de înspăimântător, mi-am zis eu, ca atunci când eşti nevoit să te duci şi să-i dai de mâncare Mamei Malkin încă o turtă. Curând, prea curând chiar, soarele începu să scapete la apus, iar eu a trebuit să cobor înapoi spre Chipenden.

M-am trezit din nou cărând coşul prin întunericul din grădină. De data aceasta, m-am hotărât să termin repede. Fără zăbavă, am lăsat să cadă a doua turtă lipicioasă printre drugii de fier, în adâncul puţului.

Abia atunci, când era deja prea târziu, chiar în secunda în care turta se desprindea de palma mea, am observat ceva care mi-a îngheţat sângele în vine.

Drugii de deasupra gurii puţului fuseseră îndoiţi. Noaptea trecută, îi văzusem perfect drepţi, treisprezece bare paralele de fier. Acum, în mijloc era o despărţitură, largă atât cât să treacă un cap prin ea.

Poate fuseseră îndoiţi de cineva din afară, de deasupra, dar mă îndoiam. Vraciul îmi spusese că grădinile şi casa erau păzite şi nimeni nu putea intra în ele. Nu-mi precizase cum şi de cine, dar am ghicit că erau păzite de cine ştie ce duh. Probabil acelaşi care gătea.

Prin urmare, numai vrăjitoarea îi putuse îndoi. Probabil se căţărase cumva pe marginea puţului şi începuse să tragă de drugi. Deodată, mintea mi se lumină şi pricepui întocmai ceea ce se petrecea.

Fusesem atât de prost! Turtele o făceau mai puternică.

Am auzit-o, jos, în beznă, începând să-şi înfulece şi cea de-a doua turtă, scoţând aceleaşi oribile molfăieli, pufneli şi sforăituri. Am ieşit grăbit din pădure şi m-am întors în casă. Eram aproape convins că nici n-ar mai fi avut nevoie de a treia turtă.

După încă o noapte albă, m-am hotărât. Aveam să mă duc la Alice, să-i dau înapoi ultima turtă şi să-i explic de ce nu îmi mai puteam ţine făgăduiala.

Mai întâi, trebuia s-o găsesc. Îndată după micul dejun, am coborât până în locul unde o întâlnisem prima oară şi am mers până în capătul celălalt al pădurii. Alice spusese că locuieşte „colo”, dar n-am văzut nici urmă de casă, numai coline şi văi şi alte păduri, în depărtare.

Gândindu-mă că ar fi mai simplu să întreb pe cineva, am coborât în sat. Erau surprinzător de puţini oameni pe stradă, dar, aşa cum mă aşteptasem, câţiva dintre puştani tândăleau pe lângă brutărie. Părea să fie locul lor preferat. Probabil că le plăcea mirosul. Mie unuia îmi plăcea. Pâinea proaspăt coaptă era unul dintre cele mai plăcute mirosuri din lume.

Nu se arătară prea prietenoşi, judecând după ultima noastră întâlnire, când le împărţisem câte o plăcintă şi un măr. Probabil pentru că, de data aceasta, era cu ei şi flăcăul vânjos

cu ochi de porc. Cu toate acestea, m-au ascultat cu atenţie când le-am spus ce voiam. Nu le-am dat amănunte – numai le-am spus că trebuia s-o găsesc pe fata cu care ne întâlniserăm la marginea pădurii.

— Eu ştiu unde ar putea fi, zise vlăjganul, încruntându-se ameninţător, dar ai fi un mare prost să te duci până acolo.

— Unde anume?

— N-ai auzit ce-a zis ea? Întrebă el, ridicându-şi sprâncenele. A zis că Osoasa Lizzie e mătuşă-sa.

Au schimbat o privire între ei şi au clătinat din cap, de parcă aş fi fost nebun. De ce toţi ceilalţi păreau să fi auzit de ea, numai eu nu?

— Lizzie şi bunică-sa au stat o iarnă întreagă aici, mai înainte ca Gregory să le gonească. Taică-meu întotdeauna îşi ieşea din fire, din pricina lor. Erau cele mai temute vrăjitoare care s-au văzut vreodată prin părţile astea. Trăiau împreună cu o făptură aproape la fel de înspăimântătoare. Arăta ca un bărbat, dar era de-a dreptul uriaş, cu atâţia dinţi că nici nu-i încăpeau în gură. Aşa mi-a spus taică-meu. A zis că atunci, în iarna aceea lungă, oamenii nu ieşeau niciodată din case după ce se întuneca. Halal vraci mai eşti şi tu, dacă n-ai auzit niciodată de Osoasa Lizzie!

Nu mi-a picat deloc bine s-aud acestea. Am priceput că fusesem cu adevărat prost. Dacă măcar i-aş fi povestit Vraciului despre schimbul meu de cuvinte cu Alice, atunci ar fi înţeles că Lizzie se întorsese şi ar fi făcut ceva în privinţa aceasta.

Potrivit celor spuse de vlăjgan, Osoasa Lizzie locuise la o fermă, cam la vreo trei mile mai spre sud de casa Vraciului. De ani de zile nu mai stătea nimeni acolo şi nimeni nu călca vreodată prin preajmă. Aşadar, acolo era cel mai probabil să se fi aciuat şi acum. Mi se părea foarte adevărat, pentru că în direcţia aceea arătase şi Alice.

Tocmai atunci, o ceată de bărbaţi cu feţe posomorâte ieşiră din biserică. Dar cotiră spre ieşirea din sat şi o porniră pe coastă în sus, către lanţul de dealuri, cu preotul satului în frunte. Erau îmbrăcaţi în haine călduroase şi mulţi dintre ei aveau ciomege.

— Asta ce mai e? Am întrebat eu.

— A dispărut un copil, noaptea trecută, mi-a răspuns unul

dintre băieţi, scuipând pe caldarâm. Unul de trei ani. Oamenii zic că s-o fi rătăcit pe deal. Dar, ştii, nu e primul. Acum două zile, a dispărut un copil de ţâţă de la o fermă de dincolo de Obcinele Mari. Era prea mic să meargă, aşa că se crede că a fost răpit. Oamenii zic că poate au fost lupii. A fost o iarnă tare grea şi asta îi aduce, uneori, înapoi.

Direcţia care mi se arătase se dovedi a fi cea bună. Chiar şi întârziind, căci a trebuit să mă duc să iau şi coşul pe care mi-l dăduse Alice, în mai puţin de o oră am dat cu ochii de cocioaba lui Lizzie.

În momentul acela, la lumina zilei, am ridicat pânza şi m-am uitat la ultima dintre cele trei turte. Mirosea urât, dar arăta şi mai urât. Se părea că fusese făcută din mici bucăţi de carne şi pâine, amestecate cu încă ceva, de care n-am putut să-mi dau seama ce putea fi. Era umedă, foarte lipicioasă şi aproape neagră la culoare. Niciunul dintre ingrediente nu fusese gătit la foc, ci arătau de parc-ar fi fost doar frământate laolaltă. Atunci am observat ceva şi mai scârbos. Nişte firişoare albe care mişunau pe turtă şi care semănau cu viermii de carne.

M-am cutremurat, am acoperit-o la loc şi am coborât dealul către ferma dărăpănată. Gardurile erau rupte, hambarului îi lipsea jumătate de acoperiş şi nicăieri nu se vedea vreo urmă de animal de curte.

Un singur lucru mă îngrijora totuşi. Pe hornul casei ieşea fum. Asta însemna că era cineva acasă şi am început să mă tem de făptura cu prea mulţi dinţi în gură.

La ce mă aşteptasem? Avea să fie greu. Cum naiba să stau de vorbă cu Alice fără să fiu văzut de ceilalţi membri ai familiei sale?

Când m-am oprit pe pantă, încercând să mă hotărăsc ce să fac mai departe, răspunsul a venit de la sine. O siluetă subţire, întunecată, a ieşit pe uşa din spatele casei şi a început să urce dealul drept spre mine. Era Alice – dar de unde ştia că venisem? De la casă până în locul unde mă oprisem eu creştea un pâlc de copaci şi toate ferestrele dădeau în partea cealaltă.

Totuşi, ea nu urca întâmplător pe deal. Veni drept către mine şi se opri la vreo cinci paşi distanţă.

— Ce vrei? Şuieră ea. N-ai minte, dac-ai venit până aici.

Norocul tău că ăia dinăuntru dorm.

— Nu pot să fac ce mi-ai cerut, i-am zis eu, întinzând coşul către ea.

Fata îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

— De ce nu? Mă întrebă. Ai făgăduit, nu-i aşa?

— Nu mi-ai spus ce o să se întâmple, i-am răspuns eu. A mâncat două turte, care deja au făcut-o mai puternică. Deja a îndoit drugii de deasupra puţului. Încă o turtă şi-o să scape, dar cred că ştii asta. Nu asta ai vrut de la bun început? Am învinovăţit-o eu, începând să mă înfurii. M-ai înşelat, aşa că făgăduiala nu mai e valabilă.

Făcu un pas spre mine, dar furia ei se preschimbă în altceva. Păru deodată speriată.

— N-a fost ideea mea. Ei m-au silit, zise ea, arătând cu mâna spre ferma părăginită. Dacă nu faci precum ai făgăduit, o să fie de rău pentru amândoi. Continuă, dă-i şi a treia turtă. Ce ţi se poate întâmpla? Mama Malkin şi-a ispăşit păcatele. Este timpul să fie eliberată. Hai, dă-i turta şi o să plece în noaptea asta, fără să te mai necăjească vreodată.

— Cred că domnul Gregory trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat ca s-o închidă în puţul acela, am zis eu, încet. Eu sunt doar noul lui ucenic, deci cum să fac să fie cel mai bine? Când o să se întoarcă, o să-i povestesc totul.

Alice zâmbi în treacăt – genul de zâmbet pe care cineva îl afişează când ştie ceva de care tu n-ai habar.

— N-o să se mai întoarcă, zise ea. Lizzie s-a gândit la toate. Are rude lângă Pendle. Fac orice pentru ea, orice. L-au păcălit pe Moş Gregory. Când a ieşit pe drum, a primit ceea ce i se pregătise. Probabil că acum este deja mort şi la şase picioare sub pământ. Aşteaptă numai să vezi dacă n-am dreptate. Curând n-ai să mai fii în siguranţă colo, în casa lui. Într-o noapte, or să vină şi după tine. Asta, fireşte, dacă n-ai să ne ajuţi. Doar în cazul ăsta s-ar putea să te lase în pace.

Îndată ce-a rostit aceste cuvinte, i-am întors spatele şi am urcat dealul, lăsând-o acolo, pe loc. Cred că a strigat după mine de vreo câteva ori, dar nu i-am dat ascultare. Ceea ce îmi spusese despre Vraci, mi se învârtea ameţitor în cap.

Abia foarte târziu mi-am dat seama că tot mai duceam coşul, aşa că l-am aruncat, cu ultima turtă din el cu tot, în râu; apoi, întors la căsuţa Vraciului, nu mi-a luat foarte mult să pricep ce

s-a întâmplat şi să mă hotărăsc ce să fac în continuare.

Totul fusese plănuit de la bun început. Îi pândiseră plecarea Vraciului, ştiind că eu, ca proaspăt ucenic, o să fiu destul de nesigur şi lesne de păcălit.

Nu credeam că Vraciul ar putea fi atât de uşor ucis, altminteri n-ar fi rămas el în viaţă atâţia ani, dar nu mă puteam bizui pe faptul că o să se întoarcă la timp acasă cât să mă ajute. Trebuia s-o împiedic într-un fel sau altul pe Mama Malkin să iasă din puţ.

Aveam foarte mare nevoie de ajutor, aşa că m-am gândit să cobor în sat, dar mi-am dat seama deodată că puteam obţine un altfel de ajutor, de mult mai aproape. Aşa că am coborât în bucătărie şi m-am aşezat la masă.

Mă aşteptam ca, din clipă în clipă, să primesc o scatoalcă peste ceafă, aşa că am vorbit iute. Am povestit tot ce se întâmplase, fără să ascund nimic. Apoi am spus că fusese vina mea şi că îl rugam frumos, dacă se putea, să mă ajute cumva.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem. Nu m-am simţit caraghios să vorbesc aşa, în gol, fiindcă eram prea supărat şi speriat, dar când tăcerea s-a prelungit, am înţeles, treptat, că-mi pierdeam vremea degeaba. De ce m-ar fi ajutat duhul? Din câte ştiam, era prizonier, legat de casă şi grădină de către Vraci. Poate că era doar un sclav, dorind cu disperare să fie liber, ba poate chiar se bucura că dădusem de necaz.

Tocmai când eram gata să renunţ şi să ies din bucătărie, mi-am amintit ceva ce spunea adeseori tata, înainte să plece la târg. „Oricine are un preţ al lui. Trebuie doar să faci o propunere care să-l măgulească pe celălalt, dar să nu te doară prea mult pe tine.”

Aşadar, i-am propus duhului un târg…

— Dacă mă ajuţi acum, n-am să uit, i-am zis eu. Când o să devin vraci în locul domnului Gregory, o să te las liber în fiecare duminică. În ziua aceea o să-mi gătesc singur, iar tu o să te poţi odihni şi-o să ai voie să faci tot ce-ţi va trece prin cap.

Deodată am simţit ceva măturându-mi picioarele, pe sub masă. Am auzit şi un sforăit slab, ca de mâţă care toarce, şi un uriaş motan roşcat s-a ivit în faţa ochilor mei, luând-o încet către uşă.

De bună seamă că fusese de la început sub masă – asta îmi

spunea bunul meu simţ –, dar s-a arătat doar pentru că i-a surâs propunerea mea. Aşa că m-am luat după motan, care ieşi pe hol şi-apoi urcă scările, oprindu-se în faţa uşii încuiate a bibliotecii. Îşi frecă spinarea de tocul ei, cum fac de obicei pisicile de piciorul mesei. Uşa se deschise cu încetineală, dând la iveală mai multe cărţi decât ar fi putut citi cineva într-o viaţă de om, rânduite frumos, pe rafturi paralele, în dulapuri. Am făcut un pas înainte, întrebându-mă de unde să încep. Iar, când m-am întors din nou, marele motan roşcat dispăruse.

Fiecare carte avea titlul trecut pe copertă. Multe erau scrise în latină şi doar foarte puţine în greacă. Nu se vedea nici fir de praf sau de pânză de păianjen. Biblioteca era la fel de curată şi de bine îngrijită ca şi bucătăria.

M-am plimbat de-a lungul primului raft până când ceva mi-a atras atenţia. Lângă fereastră, era un raft lung, plin de carneţele legate în piele, întocmai ca acela pe care mi-l dăruise mie Vraciul, dar în capătul raftului erau nişte caiete mai mari, cu nişte date scrise pe copertă.

Fiecare dintre ele părea să conţină înregistrările dintr-o perioadă de cinci ani, aşa că l-am ales pe cel mai din capăt şi l-am deschis, cu grijă.

Am recunoscut scrisul Vraciului. Frunzărindu-l, am descoperit că era un soi de jurnal. Îşi notase fiecare misiune pe care o îndeplinise, cât timp îi luase călătoria şi suma cu care fusese plătit. Şi, cel mai important, explica în amănunt cum tratase fiecare duh, stafie şi vrăjitoare.

Am aşezat caietul la loc pe raft şi mi-am aruncat privirea şi spre celelalte cărţi din şir. Jurnalele acopereau o perioadă de timp aproape până în ziua aceea, dar mergeau înapoi vreo sută de ani. Ori Vraciul era cu mult mai în vârstă decât părea, ori primele carneţele fuseseră scrise de alţi vraci, care trăiseră cu mulţi ani în urmă. M-am întrebat deodată dacă, în cazul în care Alice avusese dreptate şi Vraciul nu avea să se mai întoarcă, ar fi fost posibil să aflu ce-mi trebuia din jurnalele acelea. Mai bine zis, dacă undeva în miile şi miile de pagini ale lor s-ar fi găsit şi informaţia de care eu aveam nevoie fără întârziere.

Cum să aflu? Ei bine, poate că avea să dureze ceva timp, dar vrăjitoarea stătuse în puţ aproape treisprezece ani. Trebuia să existe o povestire despre cum izbutise Vraciul s-o vâre acolo.

Atunci, deodată, pe cel mai de jos raft, am văzut ceva şi mai încurajator.

Acolo erau nişte registre şi mai mari, dedicate fiecare unui anumit domeniu. Unul era intitulat *Şopârle şi viermi.* Cum erau aşezate în ordine alfabetică, nu mi-a luat mult până să-l găsesc exact pe acela pe care îl căutam.

Vrăjitoare.

L-am deschis cu mâini tremurânde şi am descoperit că era împărţit în patru părţi, întocmai cum mă aşteptasem.

Nocivele, Benignele, Acuzatele pe nedrept şi *Inconştientele.*

Am întors repede paginile primei părţi. Totul fusese scris cu scrisul citeţ al Vraciului şi, încă o dată, ordonat cu grijă, în ordine alfabetică. În câteva secunde am găsit pagina intitulată *Mama Malkin.*

Era mai cumplit decât mă aşteptasem. Mama Malkin era însăşi întruparea răului. Sălăşluise prin numeroase colţuri de lume şi, în fiecare ţinut în care se stabilise, se întâmplase câte o nenorocire, cea mai înfiorătoare dintre toate petrecându-se într-o mlaştină din vestul Comitatului.

Acolo, locuise la o fermă, oferindu-le adăpost tinerelor femei care aşteptau să nască, dar nu aveau bărbat care să-i crească pe viitorii prunci. De aici i se trăsese porecla de „Mamă”. Treaba aceasta durase ani de zile, dar unele dintre tinerele femei nu mai fuseseră văzute vreodată.

Vrăjitoarea avea un fiu, care locuia împreună cu ea, un tânăr cu o putere de necrezut, pe nume Colţ. Avea dinţii lungi şi îngrozea lumea într-atât, încât nimeni nu se apropia vreodată de casa lor. Dar, până la urmă, sătenii se răsculaseră şi Mama Malkin fusese silită să-şi ia tălpăşiţa spre Pendle. După ce o alungaseră, oamenii găsiseră primul cimitir. Era un câmp întreg, plin de oase şi de carne putrezită, mai ales rămăşiţe ale copiilor pe care îi ucisese ea ca să-şi ostoiască setea de sânge. Unele trupuri erau de femei; în fiecare caz, trupurile fuseseră strivite, oasele rupte sau sfărâmate.

Băieţii din sat vorbiseră despre o făptură cu prea mulţi dinţi în gură. Să fi fost oare Colţ, fiul Mamei Malkin? Un fiu care, probabil, le omorâse pe acele femei, storcându-le viaţa din ele?

Gândul acesta îmi făcu mâinile să-mi tremure atât de tare, încât abia mai puteam ţine cartea să citesc.

Se părea că unele vrăjitoare se foloseau de „magia oaselor”. Erau necromante care îşi trăgeau puterile din oasele morţilor. Dar Mama Malkin era şi mai rea. Mama Malkin se folosea de „magia sângelui”. Îşi obţinea puterile bând sângele oamenilor şi se dădea în vânt după sângele de copii.

M-am gândit la turtele negre şi lipicioase şi m-am cutremurat. Un copil dispăruse din Obcinele Mari. Un copil prea mic să meargă singur. Oare fusese răpit de Osoasa Lizzie? Oare sângele lui fusese folosit la prepararea acelor turte? Şi ce se întâmplase cu al doilea copil, cel pe care porniseră sătenii să-l caute? Dacă Osoasa Lizzie îl răpise şi pe acela, să-l aibă la îndemână, pentru momentul în care Mama Malkin avea să scape din puţ, ca să-i folosească sângele pentru a-şi face vrăjile? Atunci copilul putea fi în cocioaba vrăjitoarei Lizzie în momentul acela!

M-am chinuit să citesc mai departe.

Cu treisprezece ani în urmă, la începutul iernii, Mama Malkin venise în Chipenden, aducând-o cu ea şi pe nepoata ei, Osoasa Lizzie. Când s-a întors din casa lui de iarnă de la Anglezarke, Vraciul n-a pierdut nicio clipă, ocupându-se de ea. După ce a gonit-o pe Osoasa *Lizzie,* a legat-o pe Mama Malkin cu un lanţ de argint şi a târât-o până în puţul din grădina lui.

Vraciul părea să se mustre singur în relatarea acestei istorii. În mod hotărât nu-i plăcea faptul că o îngropase de vie, dar explica de ce a trebuit să facă astfel. Credea că era prea periculos s-o omoare: odată ucisă, ea putea reînvia oricând şi chiar mai puternică şi mai periculoasă decât înainte.

Întrebarea era, putea ea să mai scape, totuşi, din puţ? O singură turtă şi fusese în stare să îndoaie drugii. Cu toate că n-avea s-o mai primească şi pe a treia, două poate că fuseseră de ajuns. La miezul nopţii, poate că avea să se caţăre şi să iasă din puţ. Ce puteam face?

Dacă o vrăjitoare putuse fi prinsă cu un lanţ de argint, atunci poate că ar fi meritat să încerc să leg unul de capătul drugilor, ca s-o împiedic să iasă din puţ. Necazul era că lanţul de argint al Vraciului era în sacul lui, pe care şi-l lua întotdeauna cu el în călătorie.

Am văzut în schimb altceva, în bibliotecă. Era în spatele uşii, de aceea n-o zărisem de cum intrasem: o listă lungă de nume, mai exact treizeci, scrise pe o hârtie îngălbenită de vreme, de

mâna Vraciului. Ultimul, în josul listei, era trecut numele meu, *Thomas J. Ward,* iar imediat deasupra era scris numele lui *William Bradley*, tăiat cu o linie orizontală şi, alături, adăugate literele *RIP.*

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine, fiindcă ştiam că asta însemna *Requiescat în pace*[1]*,* şi că Billy Bradley murise. Mai mult de două treimi din numele de pe listă fuseseră tăiate; dintre acestea, alte nouă aveau semnul morţii alături.

Am bănuit că multe fuseseră tăiate numai pentru că posesorii lor dăduseră greş în pregătirea ca ucenici, probabil nici nu ajunseseră la sfârşitul primei luni de încercare. Cei care muriseră mă îngrijorau mai mult. M-am întrebat ce i se întâmplase oare lui Billy Bradley şi mi-am amintit ce-mi spusese Alice: „Dacă nu vrei să sfârşeşti ca ultimul ucenic al Moşului Gregory”.

De unde ştia Alice ce i se întâmplase lui Billy? Sau poate că toată lumea din sat ştia, numai eu, care venisem din altă parte, nu. Sau familia ei fusese cumva amestecată în asta? Nădăjduiam că nu, dar presupunerea îmi dădu încă un motiv de îngrijorare.

Fără să mai pierd vremea, am coborât în sat. Măcelarul părea să fi avut oarecare relaţii cu Vraciul.

Altfel cum ar fi fost mereu sacul Vraciului la el, ca să-i pună carnea înăuntru? Aşadar, m-am hotărât să-i vorbesc despre bănuielile mele, să încerc să-l conving să caute copilul dispărut în casa vrăjitoarei Lizzie.

Era târziu după-amiază când am ajuns la prăvălie şi-am găsit-o închisă. Am bătut la uşile de la vreo cinci case învecinate, până când am găsit pe cineva să-mi răspundă. Şi atunci mi s-a adeverit ceea ce bănuisem: măcelarul plecase – împreună cu ceilalţi săteni – să caute copilul pe dealuri. Nu aveau să se întoarcă până în ziua următoare. Se părea că, după ce aveau să caute pe dealurile din jur, voiau să străbată pe jos toată valea, până la satul de la poalele Obcinelor Mari, de unde dispăruse primul copil. După aceea aveau să înceapă să-şi lărgească zona de căutări şi să continue toată noaptea.

Trebuia să accept situaţia. Eram pe cont propriu.

Curând, deopotrivă mâhnit şi speriat, urcam drumul înapoi spre casa Vraciului. Ştiam că, dacă Mama Malkin ieşea afară

---

[1] Odihnească-se în pace (lb. latină).

din groapa ei, atunci copilul avea să fie mort mai înainte de zori.
Mai ştiam, de asemenea, că eram singurul care ar fi putut încerca măcar să facă ceva s-o împiedice.

CAPITOLUL 09

PE MALUL RÂULUI

Întors la casa Vraciului, m-am dus în odaia unde îşi ţinea el hainele de călătorie. Am ales una dintre pelerinele sale vechi. Era, fireşte, prea mare, iar pulpanele îmi ajungeau aproape până la glezne, în vreme ce gluga îmi cădea peste ochi. Totuşi, avea să mă apere de frigul cel mare, frigul Răului. I-am împrumutat, de asemenea, şi un toiag, cel care mi-ar fi putut folosi cel mai mult ca baston, la mers – mai scurt decât celelalte şi puţin mai gros la unul dintre capete.
Când am părăsit, în cele din urmă, casa, era aproape miezul nopţii. Cerul era luminos, fiindcă luna plină tocmai răsărise deasupra copacilor, dar simţeam ploaia în nări, iar vântul dinspre apus se înteţea.
Am intrat în grădină şi m-am dus drept la puţul Mamei Malkin. Mi-era frică, dar cineva trebuia s-o facă şi cine altcineva mai era acolo în afara mea? Fusese vina mea, oricum. Dacă măcar i-aş fi povestit Vraciului despre întâlnirea cu Alice şi despre ce le spusese ea băieţilor, anume că Lizzie se întorsese! Atunci ar fi putut s-o scoată la capăt cu toate. Nu s-ar mai fi lăsat amăgit să plece la Pendle.
Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău îmi părea. Copilul din Obcinele Mari poate că nu murise. Mă simţeam vinovat, atât de vinovat, de nu puteam să îndur gândul că ar mai fi putut muri un copil, tot din vina mea.
Am trecut de cel de-ai doilea mormânt, unde vrăjitoarea moartă fusese îngropată cu capul în jos, şi am înaintat încet, în vârful picioarelor, până am ajuns la puţ.
Un mănunchi de raze de lună pătrunse printre ramurile copacilor şi îl lumină din plin, încât n-am mai avut nicio îndoială despre ceea se petrecuse.
Ajunsesem prea târziu.

Drugii fuseseră îndoiţi şi îndepărtaţi mai mult unii de ceilalţi,

aproape în forma unui cerc. Până şi măcelarul şi-ar fi putut strecura uriaşii lui umeri prin deschizătură.

M-am uitat înăuntru, în adâncul întunecat al puţului, dar n-am putut zări nimic. Cred că mai nutrisem o ultimă speranţă, că poate vrăjitoarea se istovise îndoind drugii şi că acum era prea sleită de puteri ca să mai urce.

Nicio şansă. În momentul acela, un nor trecu peste lună, făcând lucrurile şi mai întunecate, dar tot am mai desluşit ferigile culcate. Am văzut încotro apucase. Mai era destulă lumină să-i urmăresc paşii.

Aşadar, m-am luat după ea prin întuneric. Nu mă mişcăm prea repede, căci eram foarte, foarte precaut. Dacă se ascunsese pe undeva şi mă pândea să-i pic în braţe? Ştiam, de asemenea, că nu putea să fi ajuns prea departe. Şi asta din pricină că nu trecuseră decât cel mult cinci minute de la miezul nopţii. Orice o fi fost pus în turtele pe care le mâncase, ştiam că magia neagră trebuia să fi jucat un rol hotărâtor în recăpătarea puterilor ei. Bănuiam că vraja trebuia să fie mai eficace în timpul orelor de întuneric – mai ales la miezul nopţii.

Nu mâncase decât două turte, nu trei, aşadar era un punct în favoarea mea, dar nu puteam uita de uriaşa putere pe care dovedise că o are când îndoise drugii aceia.

Odată ieşit din pădure, am descoperit că e mai uşor să mă ţin de urmele ei prin iarbă. Se îndreptase spre poalele dealului, dar într-o direcţie care o îndepărta de cocioaba lui Lizzie. Asta m-a nedumerit, la început, dar mi-am amintit de râul din vale. O vrăjitoare rea nu putea trece o apă curgătoare – aşa mă învăţase Vraciul – aşadar era nevoită să meargă de-a lungul malului până când râul ar fi făcut o buclă, întorcându-se în cursul lui şi lăsându-i astfel calea liberă.

Dând cu ochii de râu, m-am oprit pe coasta dealului şi m-am uitat cu atenţie în jos. Atunci a ieşit şi luna din nor, dar, la început, cu tot ajutorul ei, n-am putut desluşi nimic de-a lungul râului, pentru că erau copaci pe ambele maluri, aruncând umbre dese.

Şi apoi, deodată, am observat ceva foarte ciudat. Era o dâră argintie în lungul malului. Se zărea numai când bătea luna în ea, dar arăta întocmai ca dâra băloasă pe care o lasă un melc. La câteva clipe după aceea, am văzut o creatură întunecată,

ca o umbră, foarte cocârjată, împleticindu-se aproape de malul râului.

Am început să cobor cât am putut de repede. Gândul meu era să-i tai calea mai înainte să ajungă la cotul râului şi să o ia apoi către casa Osoasei Lizzie. Am izbutit să ajung în locul ales şi am stat acolo, cu râul în dreapta mea, Uitându-mă ţintă în lungul cursului său. Însă urma partea cea mai grea. Trebuia să dau piept cu vrăjitoarea.

Tremuram tot şi mi se tăiase răsuflarea, de-ai fi putut crede că timp de un ceas nu făcusem altceva decât să alerg în sus şi în jos pe dealuri. Era un amestec de frică şi încordare, şi mi se părea că dintr-o clipă într-alta genunchii aveau să mă lase. Numai sprijinindu-mă cu toată greutatea în toiagul Vraciului am fost în stare să rămân în picioare.

Râul nu era prea lat, dar era adânc, umflat de ploile primăverii de mai avea puţin şi dădea pe dinafară. Apa curgea cu repeziciune, îndepărtându-se de mine prin bezna de sub copaci, unde se afla vrăjitoarea. M-am uitat cu foarte mare atenţie, dar mi-a luat câteva clipe până s-o descopăr.

Mama Malkin venea drept spre mine. Era ca o umbră mai întunecată decât umbra copacilor, un soi de negură în care ai fi putut intra, un întuneric care te-ar fi înghiţit pe veci. Apoi am auzit-o, cu toată gălăgia pe care-o făcea râul năvalnic. Nu era numai zgomotul picioarelor sale desculţe, care scoteau un soi de târşit în timp ce se apropia de mine prin iarba de pe malul râului. Nu – erau alte zgomote pe care le scotea din gură şi, probabil, din nas. Acelaşi soi de zgomote pe care le auzisem când îi dădusem să mănânce turta. Sforăituri şi pufneli care îmi aduseră din nou aminte de porcii păroşi când mâncau din troacă. Apoi un alt zgomot, diferit, de nas smiorcăit.

Când ieşi dintre copaci în pajiştea deschisă, lumina lunii căzu pe ea şi am văzut-o bine pentru prima oară. Capul îi era foarte înfundat între umeri, faţa ascunsă de o claie de păr încâlcit şi sur, încât ai fi zis că îşi privea picioarele, care abia se iveau de sub rochia lungă, până la glezne. Purta, pe deasupra, o pelerină neagră, de asemenea prea lungă pentru ea, de parcă anii petrecuţi în pământul umed o făcuseră să între la apă. Pelerina se târa pe pământ, în urma ei, culcând iarba, şi părea că ea lăsa dâra argintie.

Hainele îi erau zdrenţuite şi murdare, ceea ce nu mă mira

prea tare, dar aveau câteva pete proaspete – întunecate, umede. Ceva picura pe iarbă, într-o parte, iar picăturile veneau din ceea ce ţinea strâns în mâna ei stângă.

Era un şobolan. Mânca un şobolan. Îl mânca de viu.

Părea că nu mă văzuse încă. Ajunsese foarte aproape şi, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, ar fi dat pur şi simplu peste mine. Deodată, am tuşit. Nu ca s-o previn. A fost o tuse nestăpânită, neplănuită dinainte.

Atunci s-a uitat la mine, ridicându-şi în lumina lunii o faţă ca de coşmar, o faţă ce nu aparţinea unei fiinţe vii. Oh, dar era cât se poate de vie! Asta puteai spune şi după zgomotele pe care le scotea când mânca şobolanul.

Dar mai era ceva care m-a înspăimântat la ea atât de mult încât aproape că mi-am pierdut cunoştinţa. Ochii! Erau ca doi tăciuni aprinşi, înfundaţi în orbite, două puncte roşii ca de foc.

Şi apoi mi-a vorbit, cu un glas între şoaptă şi croncănit. Semăna cu zgomotul scos de frunzele uscate ciocnindu-se unele de altele în vântul toamnei târzii.

— E un băiat, zise ea. Îmi plac băieţii. Vino aici, băiete!

Nu m-am clintit, bineînţeles. Am stat nemişcat, de parcă prinsesem rădăcini. M-am simţit ameţit şi aiurit.

Ea continua să vină spre mine, iar ochii păreau să i se fi mărit. Nu doar ochii, ci întregul trup părea să se dilate. Se întinse ca un uriaş nor întunecat, care, în câteva clipe avea să-mi întunece mie ochii de-a pururi.

Fără să mă gândesc, am ridicat toiagul Vraciului. Mâinile şi braţele mele l-au ridicat, nu eu.

— Ce e asta, băiete, o nuia? Cârâi ea.

Apoi chicoti înfundat şi lăsă din mână şobolanul mort, ridicându-şi ambele braţe către mine.

Pe mine mă voia. Îmi voia sângele. În culmea groazei, trupul meu a început să se clatine. Eram ca o mlădiţă scuturată de primele burzuluieli ale vântului, primele pale de vânt ale unei furtuni de iarnă întunecată, ce nu avea să se mai sfârşească vreodată.

Aş fi putut muri acolo, pe malul râului acela. Nu era nimeni să mă ajute şi mă simţeam prea nevolnic să mă ajut eu însumi.

Dar, deodată, s-a întâmplat.

Toiagul Vraciului nu era o nuia, ba era mai mult decât o

baghetă magică. Braţele mele dobândiră o calitate aparte, mişcându-se mai repede decât mi-ar fi trecut vreodată prin minte c-ar fi putut s-o facă.

Ridicară toiagul şi îl prăvăliră cu putere asupra vrăjitoarei, nimerind-o, cu o lovitură teribilă, peste ureche.

Scoase un soi de grohăit şi căzu într-o rână, în râu. Urmă un plescăit puternic şi se duse drept la fund, dar reapăru, foarte aproape de mal, la vreo cinci sau şase paşi pe firul apei în jos. La început, am crezut că ăsta fusese sfârşitul ei, dar, spre groaza mea, braţul stâng îi ieşi din apă şi se prinse de un smoc de iarbă. Apoi şi celălalt braţ se apucă de mal şi vrăjitoarea începu să se tragă afară din apă.

Am înţeles că trebuia să fac ceva mai înainte să fie prea târziu. Aşadar, m-am folosit de toată puterea voinţei ca să m-apropii câţiva paşi de ea, în vreme ce ea îşi scosese şi mai mult trupul din apă pe mal.

Când am ajuns destul de aproape, am făcut un lucru despre care încă îmi mai amintesc de parcă s-ar fi întâmplat adineauri. Mai am şi azi coşmaruri despre momentul acesta. Dar ce altceva puteam face? Era care pe care, ea sau eu. Numai unul dintre noi avea să rămână în viaţă.

Am împins-o pe vrăjitoare cu vârful toiagului. Am împins-o cu toată puterea, până când, în cele din urmă, şi-a slăbit strânsoarea ghearelor agăţate de mal şi s-a scufundat în negura râului.

Dar încă nu se terminase. Dacă izbutea să iasă iarăşi, pe râu în jos? Încă mai putea ajunge la casa Osoasei Lizzie. Trebuia să mă încredinţez că nu se va întâmpla. Ştiam că nu era bine s-o ucid, căci, într-o bună zi, avea să reînvie, poate mai puternică decât înainte, dar nu aveam un lanţ de argint, aşa că n-o puteam lega. Iar acum prezentul conta, nu viitorul. Oricât de greu ar fi fost, ştiam că trebuia să urmăresc cursul râului, printre copaci.

Foarte încet, am început să merg de-a lungul malului, oprindu-mă la fiecare cinci sau şase paşi ca să trag cu urechea. Tot ce auzeam era vântul, suspinând slab printre crengile de deasupra. Era foarte întuneric, căci doar din când în când o rază firavă de lună izbutea să pătrundă prin frunzişul copacilor, semănând cu o suliţă lungă de argint înfiptă în pământ.

A treia oară când m-am oprit, s-a întâmplat. Fără niciun avertisment. N-am auzit nimic. Doar am simţit. O mână s-a târât în sus pe gheata mea şi, mai înainte să fac vreo mişcare, m-a apucat foarte strâns de gleznă.
I-am simţit puterea în strânsoarea aceea. Era de parcă glezna mi-ar fi fost strivită într-o menghină.
Când m-am uitat în jos, tot ce-am putut vedea a fost o pereche de ochi roşii uitându-se în sus la mine, străpungând bezna. Îngrozit de moarte, am împuns cu toiagul în jos, spre nevăzuta mână care mi se încleştase de gleznă.
Prea târziu. Glezna mi-a fost smucită brusc şi am căzut la pământ, izbitura lăsându-mă fără aer în piept. Iar, ceea ce era şi mai rău, toiagul îmi zburase din mână, şi rămăsesem complet fără apărare.
Am zăcut acolo vreo câteva clipe, încercând să-mi recapăt răsuflarea, până când am simţit că sunt tras spre râu. Când am auzit plescăitul, mi-am dat seama ce se petrecea. Mama Malkin se folosea de mine ca să se scoată afară din râu. Picioarele vrăjitoarei băteau apa şi am ştiut că numai două lucruri puteau urma: fie reuşea să iasă, fie aveam să sfârşesc în râu, laolaltă cu ea.
Disperat să scap, m-am rostogolit în partea stângă, dându-mi glezna peste cap. S-a ţinut bine, aşa că m-am rostogolit din nou şi am ajuns să mă opresc cu faţa înfundată în malul mustind de apă. Atunci, am văzut toiagul, capătul lui mai gros fiind luminat de o rază de lună. Nu ajungeam până la el, căci era la vreo trei sau patru paşi mai încolo.
M-am rostogolit către el. Încă o dată şi încă o dată, înfigându-mi degetele în pământul clisos, răsucindu-mi corpul ca un tirbuşon. Mama Malkin mă apucase de o gleznă şi mă ţinea strâns, dar asta a fost tot ce a izbutit. Jumătatea de jos a corpului ei era încă în apă, astfel că, în pofida marii sale puteri, nu mă putea împiedica să mă rostogolesc şi s-o răsucesc şi pe ea prin apă, după mine.
În cele din urmă, am ajuns la toiag şi l-am înfipt cu putere în vrăjitoare. Dar cealaltă mână a ei s-a ridicat, sub razele lunii, şi s-a apucat de capătul toiagului.
Atunci, am crezut că totul s-a sfârşit. Am crezut că îmi bătuse ceasul, dar, spre marea mea surprindere, Mama Malkin a ţipat deodată din răsputeri. Tot trupul i-a înţepenit, iar ochii i s-au

rostogolit în cap. A scos un oftat lung, din rărunchi, şi a împietrit.
Am rămas întinşi amândoi acolo, pentru o vreme care mie mi s-a părut lungă cât veacul. Numai pieptul meu se mai ridica şi cobora, înghiţind aerul cu nesaţ. Mama Malkin nu mai mişca deloc. Când, în cele din urmă, a făcut-o, n-a fost pentru a respira. Foarte încet, o mână mi-a dat drumul la gleznă, cealaltă a lăsat să-i scape capătul toiagului, şi ea a alunecat de pe mal în râu, căzând în apă cu un plescăit puternic. Nu ştiam cum se întâmplase, dar murise – de asta eram sigur.
I-am urmărit leşul, dus la vale de apă şi învârtit chiar pe mijlocul râului. Încă luminat de lună, capul i s-a scufundat cel din urmă. Mama Malkin nu mai era. Murise şi dispăruse în adâncul întunecat al râului.

CAPITOLUL 10

BIETUL BILLY

M-am simţit atât de sleit de puteri, încât am căzut în genunchi şi, după alte câteva momente, mi-era greaţă – mai greaţă decât îmi fusese vreodată în viaţa mea – icnind o dată şi încă o dată, până când toată gura mi s-a umplut de fiere, icnind până când mi s-au întors pe dos toate măruntaiele.
Într-un târziu, mi-a trecut şi am izbutit să mă ridic în picioare. Dar s-a mai scurs multă vreme până când respiraţia mi s-a domolit şi corpul a încetat să-mi mai tremure din toate încheieturile. Nu voiam decât să mă întorc la casa Vraciului. Făcusem destul pentru o singură noapte. Oare?
Dar nu puteam să mă întorc – copilul răpit se afla încă în casa lui Lizzie. Asta îmi spuneau instinctele mele. Copilul era prizonierul unei vrăjitoare în stare să-l omoare. Deci n-aveam de ales. Nu mai era nimeni altcineva în afară de mine şi, dacă eu nu-l ajutam, atunci cine? Trebuia să mă duc la casa Osoasei Lizzie.

Dinspre apus venea o furtună – o linie zimţată de nori negri care înghiţeau hulpavi stelele. Foarte curând avea să înceapă să plouă, dar când am pornit către ferma părăsită, luna încă mai era pe cer – o lună plină, strălucind ca niciodată.
Lumina ei îmi întindea umbra înaintea mea, în timp ce

mergeam. O priveam cum creşte, şi, cu cât mă apropiam de casă, cu atât părea să se lungească mai mult. Îmi trăsesem gluga peste cap şi aveam în mâna stângă toiagul Vraciului, astfel încât umbra mi se părea şi mie că nu mai era a mea. S-a tot întins înaintea mea până când a căzut pe casa Osoasei Lizzie.

Am aruncat atunci o privire peste umăr, aproape aşteptându-mă să-l văd pe Vraci stând în spatele meu. Nu era acolo. Era doar o păcăleală de-a luminii.

Aşadar, mi-am continuat drumul, până când am intrat în curte pe poarta deschisă.

M-am oprit în faţa uşii să mă gândesc. Dacă ajunsesem prea târziu şi copilul fusese omorât? Sau dacă dispariţia lui n-avea nimic de-a face cu Lizzie şi eu mă vâram singur în gura lupului degeaba? Mintea îmi stătea încă la îndoială, dar, întocmai ca şi pe malul râului, corpul meu ştia ce are de făcut. Mai înainte să mi-o pot stăpâni, mâna mea stângă bătu puternic cu toiagul în lemnul uşii, de trei ori.

Câteva clipe nu s-a auzit nimic, după care a urmat zgomotul unor paşi şi o scăpărare bruscă de lumină pe sub uşă.

Când uşa se deschise, încet, m-am dat un pas înapoi. Spre marea mea uşurare, era Alice. Ţinea un felinar în mână, ridicat până la nivelul capului, astfel încât jumătate din faţă îi era în lumină, jumătate în întuneric.

— Ce vrei? Întrebă ea, cu glasul clocotind de mânie.

— Ştii ce vreau, i-am răspuns. Am venit după copil. După copilul pe care l-ai furat.

— Nu fi prost, şuieră ea. Pleacă de aici până nu e prea târziu. Ai casei au ieşit s-o întâlnească pe Mama Malkin. S-ar putea întoarce în orice clipă.

Deodată, un copil începu să plângă, un scâncet slab, venind de undeva din casă. Atunci am împins-o în lături pe Alice şi-am intrat înăuntru.

Era doar o singură lumânare, pâlpâind pe culoarul îngust, iar odăile erau cufundate în beznă. Lumânarea era neobişnuită. Nu mai văzusem niciodată una făcută din ceară neagră până atunci, dar am înşfăcat-o, totuşi, şi m-am condus după auz până în odaia cu pricina.

Am deschis cu grijă uşa. Odaia era goală, fără nicio mobilă, iar copilul stătea pe podea, pe o grămadă de paie şi zdrenţe.

— Cum te cheamă pe tine? L-am întrebat eu, încercând cel mai drăguţ zâmbet al meu. Mi-am sprijinit toiagul de perete şi m-am apropiat de el.

Copilul a încetat să plângă şi a făcut vreo câţiva paşi nesiguri, cu ochii mari.

— Nu te teme. N-ai de ce să fii speriat, i-am zis eu, încercând să-mi fac glasul cât mai liniştitor cu putinţă. O să te duc acasă, la mama ta.

Am aşezat lumânarea pe podea şi am ridicat copilul în braţe. Mirosea la fel de urât ca şi restul odăii şi era îngheţat şi ud. L-am legănat cu mâna dreaptă şi l-am înfăşurat cu pelerina, cât am putut mai bine.

Deodată, copilul vorbi.

— Eu sunt Tommy, zise. Eu sunt Tommy.

— Ei bine, Tommy, i-am răspuns eu, ne cheamă la fel. Şi pe mine mă cheamă tot Tommy. Acum eşti în siguranţă. O să te întorci acasă.

Cu aceste cuvinte, mi-am luat toiagul şi am ieşit pe culoar şi-apoi afară. Alice stătea în curte, lângă poartă. Felinarul se stinsese, dar luna încă strălucea, când m-am îndreptat către ea, aruncându-mi umbra pe un perete al hambarului, o umbră uriaşă, de zece ori mai mare decât mine.

Am încercat să trec pe lângă ea, dar a făcut un pas aţinându-mi calea, aşa că m-am văzut silit să mă opresc.

— Nu te amesteca! Mă preveni ea, aproape mârâind, cu dinţii lucind albi şi ascuţiţi în lumina lunii. Nu te priveşte pe tine treaba asta!

Nu mă simţeam deloc dornic să pierd vremea certându-mă cu ea şi, când pornii direct spre ea, Alice nu încercă să mă oprească. Se dădu câţiva paşi în lături şi apoi strigă după mine:

— Eşti un prost! Dă-l înapoi până nu e prea târziu! Aia or să vină după tine. N-o să scapi niciodată!

Nu m-am ostenit să-i răspund. Nu m-am uitat nici măcar o dată în urmă. M-am îndreptat spre poartă şi am început să urc dealul, îndepărtându-mă de casă.

Atunci începu să plouă, repede şi des, izbindu-mă drept în faţă. Era genul de ploaie pe care tata obişnuia să-l numească

„ploaie udă”. Toate ploile sunt ude, bineînţeles, dar unele par să-şi îndeplinească mai repede şi mai bine funcţia de înmuiere decât altele. Aceasta de acum era una udă, iar eu m-am îndreptat către casa Vraciului cât de repede am putut.

Nu eram convins că aş fi fost în siguranţă nici măcar acolo. Şi dacă Vraciul era într-adevăr mort? Oare duhul avea să-i păzească mai departe casa şi grădina?

Curând, am descoperit lucruri mult mai urgente de care să mă îngrijorez. Am început să simt că sunt urmărit. Prima oară când am simţit-o, m-am oprit şi am tras cu urechea, dar n-am auzit altceva decât geamătul vântului şi ploaia, biciuind copacii şi răpăind pe pământ. Nici de văzut n-am văzut mai mult, căci se lăsase o beznă adâncă.

Atunci, am pornit mai departe, făcând paşii încă şi mai mari, nădăjduind că mă mai îndreptam încă în direcţia cea bună. Într-un rând, am dat de un gard gros şi înalt de mărăcini şi a trebuit să fac un mare ocol ca să găsesc o poartă, tot timpul simţind că primejdia din urma mea se apropia mai mult. Abia când am intrat într-un pâlc de copaci, am fost sigur că era cineva în spatele meu. Urcând un povârniş, m-am oprit să-mi trag sufletul în vârful dealului. Ploaia se oprise pentru un moment şi m-am uitat înapoi, în întuneric, printre copaci. Am auzit foşnetul şi trosnetul rămurelelor. Cineva se apropia, prin pădure, foarte repede de mine, fără să-i mai pese unde-şi punea piciorul.

Pe creasta dealului, m-am uitat din nou în spate. Prima licărire de fulger a luminat cerul şi pământul de dedesubt, şi atunci am văzut două siluete ieşind din pădure şi începând să urce panta. Una dintre ele era a unei femei, cealaltă părea a unui bărbat înalt şi mătăhălos.

Când bubui şi tunetul, Tommy începu să plângă.

— Nu p’ace tunetu’! Boci el. Nu p’ace tunetu’!

— Furtunile nu-ţi pot face nimic rău, Tommy, i-am spus eu, ştiind că nu era adevărat. Mă speriau şi pe mine la fel de tare. Unul dintre unchii mei fusese lovit de trăsnet pe când era afară, încercând să mâne nişte vite la adăpost. A murit ceva mai târziu. Nu era bine să umbli pe-o vreme ca asta. Dar, deşi fulgerele mă îngrozeau, aveau şi-o parte bună: îmi arătau pe unde s-o iau. Fiecare licăr orbitor îmi lumina calea înapoi spre casa Vraciului.

Curând, răsuflarea deveni întretăiată şi în gâtlejul meu, din amestecul de frică şi istovire, căci mă căzneam să merg din ce în ce mai repede, nădăjduind că o să fim în siguranţă de îndată ce o să intrăm în grădina Vraciului. Nimeni nu intra pe domeniul Vraciului, dacă nu era poftit – continuam să mă încurajez la nesfârşit astfel, pentru că era singura noastră şansă. Dacă am fi putut ajunge acolo noi cei dintâi, duhul casei ne-ar fi apărat.

Zărisem deja copacii, banca de sub coroanele lor, grădina aşteptând dincolo de ei, când am alunecat pe iarba udă. Căderea n-a fost cine ştie ce, dar Tommy a început să plângă şi mai tare. Când am izbutit să-l ridic, am auzit pe cineva alergând în spatele meu, i-am auzit tropotul greu al picioarelor.

Am aruncat o privire înapoi, cu răsuflarea tăiată. A fost o greşeală. Urmăritorul meu era la vreo cinci sau şase paşi înaintea lui Lizzie şi se apropia cu repeziciune. Arăta de parcă ar fi avut nişte coarne ce i-ar fi crescut din colțurile gurii şi, în fugă, îşi bălăngănea capul dintr-o parte într-alta. Mi-am amintit ceea ce citisem în biblioteca Vraciului despre femeia moartă, care fusese găsită cu coastele zdrobite. Dacă mă prindea Colţ, asta avea să-mi facă.

Pentru o clipă, am rămas pironit locului, dar atunci Colţ a început să scoată un soi de muget fioros, întocmai ca un taur aţâţat, şi-asta m-a făcut să mă mişc din nou. Acum aproape că alergam. Aş fi luat-o pur şi simplu la fugă, dacă aş fi putut, dar îl duceam şi pe Tommy şi eram prea sleit de puteri, îmi simţeam picioarele grele şi nesigure, şi respiram horcăind. Mă aşteptam ca în orice moment să fiu înşfăcat din spate, dar am trecut de banca unde Vraciul îmi dăduse lecţii de atâtea ori şi, atunci, în sfârşit, am ajuns la primul rând de copaci ai grădinii.

Dar eram oare salvat? Dacă nu, totul era pierdut pentru amândoi, căci în niciun caz n-aş fi putut să scap de Colţ fugind mai repede decât el până la casă. M-am oprit din alergat şi tot ce-am mai izbutit să fac a fost să mă târăsc încă vreo câţiva paşi, până să mă opresc definitiv, chinuindu-mă să-mi recapăt suflul.

În clipa aceea, am simţit ceva măturându-mi picioarele. M-am uitat în jos, dar era prea întuneric să desluşesc ceva. Mai întâi, am simţit apăsarea, apoi am auzit ceva torcând, sunetul unei

profunde vibraţii care făcea şi pământul de sub mine să tresalte. L-am simţit strecurându-se în spatele meu, spre marginea şirului de copaci, aşezându-se între mine şi cei care mă urmăreau. Nu mai auzeam niciun fel de alergătură acum, dar am auzit altceva.

Închipuiţi-vă miorlăitul furios al unui motan, dar de o sută de ori mai puternic. Era ceva între un mârâit tremurat şi un ţipăt, umplând văzduhul cu somaţia sa, un sunet ce s-ar fi putut auzi de la câteva mile depărtare. Era cel mai cumplit şi mai ameninţător sunet pe care-l auzisem în viaţa mea şi-am înţeles atunci de ce sătenii nu se apropiau niciodată de locuinţa Vraciului. Strigătul acela era încărcat de moarte.

Treci de linia asta, zicea, *şi-o să-ţi smulg inima. Treci de linia asta, şi-o să te sfârtec de n-o să mai rămână din tine decât un terci de oase şi de carne însângerată. Treci de linia asta, şi-o să-ţi doreşti să nu te fi născut vreodată.*

Astfel, în clipa aceea am fost salvaţi. În clipa aceea, Osoasa Lizzie şi Colţ fugeau de le sfârâiau călcâiele pe deal la vale. Nimeni n-ar fi fost atât de nechibzuit încât să se încurce vreodată cu duhul Vraciului. Nu era de mirare că avuseseră nevoie de mine ca să-i duc de mâncare Mamei Malkin turtele de sânge.

În bucătărie ne aştepta o supă fierbinte şi un foc straşnic în vatră. L-am înfăşurat pe Tommy într-o pătură călduroasă şi i-am dat să mănânce nişte supă. Mai târziu, am adus vreo două perne şi i-am aşternut un culcuş aproape de foc. A dormit buştean, iar eu am stat să ascult vântul vuind afară şi ploaia bătând în ferestre.

Fusese o noapte lungă – dar mi-era cald şi bine şi mă simţeam atât de liniştit în casa Vraciului, unul dintre cele mai sigure locuri din toată lumea asta largă! Ştiam de-acum că niciun nepoftit n-ar fi putut vreodată intra, nici în grădina sa, darămite dincoace de prag. Locuinţa aceasta era mai greu de cucerit decât orice castel cu metereze înalte şi cu un şanţ larg de apărare. Am început să-l socotesc pe duh prietenul meu, ba chiar să mă gândesc la el ca la un prieten foarte puternic.

Cu puţin înainte de amiază, l-am cărat în braţe pe Tommy până jos, în sat. Oamenii se întorseseră deja de la Obcinele Mari. Când m-am dus la casa măcelarului, în clipa în care

acesta a văzut copilul, chipul său posomorât s-a înseninat într-un zâmbet larg. I-am explicat în două vorbe ce se întâmplase, fără să intru în amănunte mai mult decât era nevoie.

Când am terminat, s-a înnegurat iarăşi.

— Astea trebuie puse la punct, o dată pentru totdeauna, zise el.

N-am stat mult. După ce Tommy i-a fost înapoiat mamei sale şi ea mi-a mulţumit a douăzecea oară, a devenit evident ce urma să se întâmple. Între timp, se adunaseră în jur vreo treizeci de bărbaţi din sat. Unii aveau măciuci şi bâte zdravene şi murmurau ameninţător despre „omorât cu pietre” şi „dat foc”.

Ştiam că trebuia să se ia o măsură, dar nu voiam să mă amestec. În ciuda a tot ce se întâmplase, nu puteam îndura gândul că Alice o să fie rănită, aşa că am pornit să mă plimb pe dealuri vreun ceas, ca să-mi mai limpezesc mintea, mai înainte de a mă întoarce, fără grabă, către casa Vraciului. Mi-am propus să mă aşez pe bancă şi să mai stau acolo o vreme, bucurându-mă de soarele după-amiezii, dar cineva şedea deja pe ea.

Era Vraciul. Nu păţise nimic, din fericire! Până în momentul acela, nu voisem să mă gândesc la ce aveam să fac după. Vreau să spun, că nu ştiam cât aş fi stat în casa lui până când m-aş fi hotărât să accept gândul că el n-avea să se mai întoarcă. Acum totul se rezolvase, pentru că, iată, era acolo, privind departe, printre copaci, spre locul de unde se înălţa o trâmbă de fum întunecat. Sătenii dăduseră foc casei Osoasei Lizzie.

Când am ajuns lângă bancă, am observat că la ochiul stâng Vraciul avea urma purpurie a unei lovituri. M-a surprins Uitându-mă la vânătaie şi mi-a zâmbit obosit.

— Ne alegem cu o grămadă de duşmani în meseria asta a noastră, zise el, iar uneori ai nevoie şi de ochi la ceafă. Totuşi, lucrurile n-au ieşit prea rău, pentru că acum avem un duşman mai puţin prin Pendle. Ia loc, zise el, bătând cu palma pe bancă, alături de el. Ce-ai mai făcut? Povesteşte-mi ce s-a întâmplat aici. Începe cu începutul şi termină cu sfârşitul, fără să laşi nimic deoparte.

Asta am şi făcut. I-am spus totul. Când am încheiat, s-a ridicat în picioare şi s-a uitat în jos la mine, adâncindu-şi ochii

lui verzi până în străfundurile sufletului meu.
— Mi-ar fi plăcut să ştiu şi eu că Osoasa Lizzie s-a întors. Când am vârât-o pe Mama Malkin în puţ, Lizzie a şters-o în goana mare şi am crezut că nu va avea obrăznicia să-şi mai arate vreodată faţa pe aici. Ar fi trebuit să-mi spui de întâlnirea cu fata. Ai fi scutit pe toată lumea de o mulţime de necazuri.
Mi-am plecat privirea în pământ, neîndrăznind să mă uit în ochii lui.
— Ce a fost cel mai cumplit din toate? Mă întrebă el.
Mi-a revenit deodată în minte, viu şi limpede, momentul în care bătrâna vrăjitoare m-a înşfăcat de gheată, încercând să se scoată afară din apă. Mi-am amintit ţipătul ei când s-a agăţat de capul toiagului.
Când i-am povestit asta, a oftat lung şi adânc.
— Eşti sigur că era moartă? Mă întrebă el.
Am ridicat din umeri.
— Nu mai respira. Apoi corpul i-a fost târât de ape până la mijlocul râului şi acolo s-a dus la fund.
— Ei bine, da, a fost o treabă urâtă, zise el, şi-o să-ţi rămână în minte toată viaţa ta, dar va trebui să te resemnezi. Ai avut noroc luând cel mai mic dintre toiegele mele cu tine. Asta te-a salvat, de fapt. E făcut din scoruş-de-munte, cel mai nimerit lemn dintre toate când ai de-a face cu vrăjitoarele. În mod normal, n-ar fi avut efect asupra unei vrăjitoare atât de bătrâne şi de puternice, dar căzuse într-o apă curgătoare. Ai fost norocos, dar te-ai şi descurcat foarte bine pentru un ucenic începător. Ai arătat curaj, curaj adevărat, şi i-ai salvat viaţa copilului. Dar ai făcut două greşeli mai grave.
Mi-am plecat fruntea. După mine, făcusem mai mult de două, dar n-aveam de gând să-l contrazic.
— Cea mai gravă greşeală a fost să ucizi vrăjitoarea aceea, zise Vraciul. Ar fi trebuit adusă înapoi aici. Mama Malkin este atât de puternică încât ar fi putut scăpa din puţ chiar fără niciun ajutor. Se întâmplă foarte rar, dar se mai întâmplă. Spiritul ei poate renaşte odată cu o altă fiinţă pe lumea aceasta, întreg, cu memoria neştirbită. Şi atunci o să vină după tine, băiete, şi o să vrea răzbunare.
— Dar până atunci o să mai treacă, totuşi, ani buni, nu-i aşa? Am întrebat eu. Un copil nou-născut nu poate face mare lucru.

Trebuie să crească, mai întâi.
— Asta e partea cea mai proastă, zise Vraciul, că s-ar putea întâmpla mai curând decât crezi. Spiritul ei poate pune stăpânire pe corpul oricui şi să se folosească de el ca şi când ar fi al ei. Este ceea ce se numeşte „posedare”, şi este o nenorocire pentru toată lumea direct implicată. Odată reîntrupată, n-ai să ştii niciodată când şi din ce direcţie va veni pericolul.
Ar putea intra în trupul unei tinere femei, o fecioară suavă cu un zâmbet năucitor, care ţi-ar câştiga inima şi apoi ţi-ar lua viaţa. Ori şi-ar putea folosi frumuseţea ca să pună stăpânire pe vreun bărbat puternic care să-i îndeplinească voinţa, un om de arme sau un judecător, care să te arunce într-o temniţă unde ai fi la cheremul ei. Apoi, de asemenea, şi timpul poate curge în folosul ei. Ar putea să te atace când n-o să fiu aici ca să te ajut – poate peste mulţi ani, când tu vei fi trecut de mult de tinereţe, când lumina ochilor tăi se va fi împuţinat, iar încheieturile tale vor fi început să anchilozeze.
Dar, mai există şi un alt soi de posedare – una mai demnă de crezare, în cazul de faţă. Mult mai probabilă. Vezi tu, băiete, este o problemă când ţii o vrăjitoare în viaţă într-un puţ ca acela în care a fost închisă. Mai ales când este una atât de puternică şi care şi-a petrecut îndelungata sa viaţă practicând magia sângelui. S-a hrănit cu râme şi alte vietăţi alunecoase, a căror limfă a fost mereu absorbită, trecând în carnea ei. Deci, la fel cum un copac se poate preface, încet-încet în piatră, şi corpul ei o fi început să se preschimbe, pe nesimţite. Când s-a apucat cu mâna de toiagul de scoruş-de-munte, asta i-a oprit inima, trecând-o pragul în moarte şi, fiind luată de râu, asta poate că i-a grăbit transformarea.
În cazul acesta, înseamnă că este încă legată de oasele ei, ca majoritatea vrăjitoarelor nocive, dar din pricina uriaşei sale puteri o să fie în continuare în stare să-şi mişte leşul. Înţelegi tu, băiete, o să fie ceea ce numim noi corp „parazit”. Este un cuvânt vechi din graiul Comitatului nostru, pe care îl cunoşti, fără îndoială, întocmai cum părul capului poate fi parazitat de păduchi, trupul ei mort este acum parazitat cu spiritul ei. Se va umple – cum se umple blidul – de viermi, şi se va îndrepta, alunecând ca râma sau târându-şi corpul ca şopârlă, spre victima pe care şi-a ales-o. Iar, în loc să fie dur, ca un copac

împietrit, trupul ei mort va fi moale şi maleabil, în stare să se strecoare şi prin cea mai îngustă crăpătură. Va fi în stare să pătrundă, picătură cu picătură, în nasul cuiva sau în urechea lui şi să-i ia în stăpânire corpul.

Există numai două căi să te asiguri că o vrăjitoare de puterea Mamei Malkin nu mai poate veni înapoi. Prima este s-o arzi. Dar nimeni nu merită să îndure un astfel de supliciu. Cealaltă cale este prea cumplită şi să te gândeşti la ea. Este o metodă despre care au auzit foarte puţini, pentru că se practica în vremurile străvechi şi pe un meleag îndepărtat, de dincolo de mare. Potrivit cronicilor din vechime, dacă mănânci inima unei vrăjitoare, ea nu se mai poate întoarce niciodată. Dar trebuie să i-o mănânci de crudă.

Dacă ne-am folosi de oricare dintre aceste două metode, n-am fi cu nimic mai buni decât vrăjitoarea pe care am ucide-o, zise Vraciul. Amândouă sunt barbare. Singura soluţie rămasă este puţul. Şi aceasta e destul de crudă, dar o facem ca să-i apărăm pe nevinovaţi, pe cei care ar putea deveni viitoarele ei victime. Ei bine, băiete, într-un fel sau altul, acum este în libertate. Asta înseamnă că ne aşteaptă mari necazuri, neîndoielnic, dar nu mai putem îndrepta mare lucru acum. Tot ce putem face este să fim cu ochii în patru.

— N-o să păţesc nimic, am zis eu. O să mă descurc eu cumva.

— Atunci, mai bine ai începe prin a învăţa cum să te porţi cu un duh rău, zise Vraciul, clătinând trist din cap. Asta a fost cea de-a doua mare greşeală a ta. Liber o duminică întreagă, în fiecare săptămână? E mult prea generos! … Oricum, ce trebuie să facem cu asta? Întrebă el, arătându-mi cu mâna spre firul subţire de fum care încă se mai vedea la sud-est.

Am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că s-a terminat totul până acum, am zis eu. Erau destul de mulţi săteni furioşi şi vorbeau despre omorât cu pietre.

— S-a terminat totul? Să nu crezi asta, băiete. O vrăjitoare ca Lizzie are simţul mirosului mai ascuţit decât al oricărui copoi de vânătoare. Poate adulmeca lucrurile mai înainte de a se întâmpla şi probabil că şi-a luat tălpăşiţa mult mai devreme de a se apropia cineva de ea. Nu, n-a pierit. Trebuie să fi fugit înapoi la Pendle, unde trăiesc mai toate odraslele ei. Ar trebui

să o urmărim neîntârziat, dar eu am fost tot pe drumuri în ultimele zile şi sunt prea istovit şi slăbit trupeşte, am nevoie să-mi recapăt puterile. Dar n-o putem lăsa liberă pe Lizzie prea multă vreme, altminteri va reîncepe să-şi arate colţii. Va trebui să pornesc după ea până la sfârşitul săptămânii, iar tu o să vii cu mine. N-o să fie uşor, dar te-ai putea obişnui cu ideea. Acum, să începem cu începutul: urmează-mă! …

În timp ce îl urmam, am observat că şchiopăta uşor şi mergea mult mai încet decât de obicei. Aşadar, cele ce se întâmplaseră la Pendle nu trecuseră fără să-şi plătească şi el obolul. M-a condus în casă, sus pe scări şi apoi în bibliotecă, oprindu-se în faţa rafturilor din capătul cel mai îndepărtat, de lângă fereastră.

— Îmi place să-mi ţin cărţile în biblioteca mea, zise el, şi îmi place mai mult să sporesc numărul cărţilor din ea, decât să înstrăinez vreuna. Dar, din pricina celor întâmplate, o să fac o excepţie.

S-a suit pe scaun şi a luat o carte chiar din vârful raftului, întinzând-o spre mine.

— Tu ai mai multă nevoie de ea decât am eu, zise el. Mult mai multă.

Cum se întâmplă de regulă cu cărţile, nu era foarte mare. Era chiar mai mică decât carnetul meu de însemnări. Ca majoritatea cărţilor Vraciului, era legată în piele şi avea titlul scris şi pe copertă şi pe cotor. Se numea: *Posedarea – afurisitul ameţitul şi disperatul.*

— Ce vrea să spună titlul? Am întrebat eu.

— Întocmai ceea ce spune, băiete, întocmai ceea ce spune. Citeşte cartea şi-o să afli.

Când am deschis-o însă, am rămas dezamăgit, înăuntru, fiecare cuvinţel de pe fiecare pagină era scris în latină, o limbă în care nu puteam citi.

— Învaţ-o bine şi poart-o după tine mereu, continuă Vraciul. Este lucrarea de căpetenie.

Trebuie să-mi fi observat încruntarea, pentru că zâmbi şi bătu de câteva ori cu degetul în carte.

— De căpetenie înseamnă că, până în prezent, este cea mai bună carte ce s-a scris vreodată despre posedare, dar este un subiect foarte complicat şi a fost aşternut pe hârtie de un tânăr care mai avea încă o mulţime de lucruri de învăţat.

Aşadar, nu spune chiar totul despre subiect şi mai sunt încă destule altele de descoperit. Deschide-o la sfârşit!

Am făcut precum îmi ceruse şi am văzut că ultimele zece pagini erau albe.

— Dacă afli ceva nou, atunci adaugă-l acolo. Orice lucru, cât de neînsemnat, este de ajutor. Şi nu-ţi face griji de faptul că e în latină. O să încep să-ţi predau limba aceasta imediat după ce mâncăm.

Am coborât la masa de după-amiază, care fusese pregătită aproape perfect. Pe când îmi înghiţeam ultimul dumicat, am simţit ceva mişcându-se pe sub masă şi frecându-se de picioarele mele. Deodată, se auzi sfârâitul unei pisici care torcea. Încet-încet, a devenit mai puternic, şi mai puternic, până când toate farfuriile şi străchinile din dulap începură să zăngăne.

— Nu-i de mirare că e fericit, zise Vraciul, clătinând din cap. O zi liberă pe an ar fi fost mult mai potrivit! Totuşi, nu-ţi face griji, e un târg ca oricare altul şi viaţa merge înainte. Ia şi carnetul de însemnări cu tine, băiete, fiindcă avem multe subiecte de lămurit astăzi.

L-am urmat, aşadar, pe Vraci, pe potecă, până la banca noastră, am scos dopul de la călimară, mi-am muiat peniţa în cerneală şi m-am pregătit să iau notiţe.

— Odată ce au trecut de încercarea din Horshaw, zise Vraciul, începând să şontâcăie în sus şi-n jos prin faţa băncii, de obicei încerc să le uşurez introducerea ucenicilor în tainele meseriei, cât mai mult cu putinţă. Dar acum, că te-ai aflat faţă în faţă cu o vrăjitoare, ştii cât de periculoasă şi de grea poate fi îndeletnicirea noastră şi cred că eşti pregătit să afli ceea ce s-a întâmplat cu ultimul meu ucenic. Are directă legătură cu duhurile rele, un subiect de care ne-am mai ocupat, şi poţi să tragi foarte multe învăţăminte din povestea lui. Caută o pagină neîncepută şi scrie, ca titlu…

Am făcut ce mi-a spus. Am scris:

— *Cum se leagă un duh.*

Apoi, pe măsură ce Vraciul depăna povestea, am luat notiţe, chinuindu-mă să ţin pasul cu el, ca de obicei.

Aşa după cum ştiam deja, a lega un duh presupunea multă muncă pentru ceea ce Vraciul numea „instalare”. Mai întâi

trebuia săpat un puţ, cât mai aproape cu putinţă de rădăcinile unui copac mare şi viguros. După tot săpatul pe care mă pusese Vraciul să-l exersez, am rămas surprins să aflu că un vraci sapă foarte rar puţul cu mâna lui. Asta se întâmplă numai în cazuri foarte urgente. De obicei de treaba asta se îngrijeau un ţapinar şi calfa lui, cu toate că nici pentru ei nu era îndeletnicirea principală.

Apoi, trebuia să angajezi un meşter pietrar să cioplească o lespede groasă de piatră, care să se potrivească deasupra puţului şi să-l închidă ca o piatră de mormânt. Era foarte important ca piatra să fie cioplită exact la dimensiunile trebuincioase, ca să-l pecetluiască bine. După ce căptuşeai partea de jos a lespezii şi interiorul puţului cu un strat gros de amestec de pilitură de fier, sare şi clei vârtos, era timpul să ademeneşti duhul în groapă şi să-l închizi bine acolo.

Asta nu era prea greu de făcut. Sângele, laptele sau un amestec din amândouă dădea rezultate de fiecare dată. Partea cu adevărat grea era să aşezi lespedea pe gura puţului în timp ce duhul mânca. Reuşita depindea de priceperea ajutoarelor pe care ţi le tocmeai.

Cel mai bine era să ai un cioplitor în piatră la îndemână şi vreo doi ţapinari, care să se folosească de lanţurile şi de scripeţii lor, mânuindu-le de pe o schelă construită deasupra puţului, şi să coboare lespedea repede şi cu precizie.

Aici fusese greşeala lui Billy Bradley. Era pe la mijlocul iernii, pe o vreme urâtă, iar Billy s-a grăbit să se întoarcă în patul lui cald. Aşa că a simplificat procedura.

A folosit muncitori de prin împrejurimi, care nu mai făcuseră aşa ceva mai înainte. Pietrarul plecase la masă, făgăduind să se întoarcă până într-un ceas, dar Billy era nerăbdător şi n-a mai putut să aştepte. A ademenit duhul în puţ fără prea mare bătaie de cap, dar a dat de greu când a fost să aşeze lespedea. Era o noapte ploioasă şi a alunecat, prinzându-şi mâna stângă sub piatră.

Lanţurile s-au înţepenit, aşa că n-au mai putut urni lespedea şi, după ce muncitorii s-au căznit zadarnic s-o ridice, în timp ce unul dintre ei a dat fuga după meşterul pietrar, duhul, furios că fusese închis sub lespede, a început să-i muşte degetele lui Billy. Vedeţi dumneavoastră, era unul dintre cele mai periculoase duhuri. Acestea sunt numite „Spintecătoare”

şi de obicei se hrănesc cu vite, dar al lui Billy dăduse de gustul sângelui de om.

Până când lespedea a fost din nou ridicată, a trecut aproape o jumătate de ceas, iar când au izbutit, era deja prea târziu. Duhul îi rosese degetele lui Billy până la a doua falangă, după care, prin rănile făcute, i-a supt sângele din corp. Ţipetele lui de durere se stinseseră, devenind mai degrabă scâncete, iar când în sfârşit i-au scos mâna, îi rămăsese numai degetul mare. La scurt timp după aceea a murit, din pricina şocului şi a sângelui pierdut.

— A fost o întâmplare tristă, zise Vraciul, iar acum este îngropat sub gardul viu, imediat lângă cimitirul din Layton – celor care au avut îndeletnicirea de vraci nu le e îngăduit să-şi odihnească oasele în pământ sfinţit. S-a întâmplat acum un an, iar, dacă Billy ar fi trăit, n-aş mai fi vorbit acum cu tine, pentru că el ar fi fost încă ucenicul meu. Bietul Billy, a fost un băiat bun şi nu merita aşa o soartă, dar meseria noastră este una periculoasă şi, dacă nu este făcută cum trebuie…

Vraciul se uită la mine mâhnit, apoi ridică din umeri.

— Învaţă din asta, băiete. Avem nevoie de curaj şi străduinţă, dar, mai presus de toate, nu trebuie niciodată să ne grăbim. Ne folosim mintea, cumpănim întâi cu grijă şi abia apoi trecem la fapte. În mod normal, niciodată nu trimit un ucenic să îndeplinească o misiune, până când nu se încheie primul său an de ucenicie. Bineînţeles, adăugă el cu un mic zâmbet, asta dacă nu ia el singur taurul de coame. Dar şi atunci trebuie să fiu eu convins că este gata pentru ceea ce vrea să facă. Oricum, fiecare lucru la vremea sa, zise el. Acum e timpul pentru prima noastră lecţie de latină…

CAPITOLUL 11

PUŢUL

S-a întâmplat trei zile mai târziu…

Vraciul mă trimisese până-n sat, să iau cele trebuincioase pentru o săptămână. După-amiaza era pe sfârşite şi, când am ieşit din casă, cu sacul gol, umbrele începuseră deja să se lungească pe pământ.

Pe când mă apropiam de pârleaz, am văzut pe cineva stând chiar la marginea şirului de copaci, sus, în vârful drumeagului

îngust. Când mi-am dat seama că era Alice, am tresărit şi inima a început să-mi bată mai repede. Oare ce căuta acolo? Cum aşa, adică nu plecase la Pendle? Iar dacă ea se afla încă aici, Lizzie unde era?

Mi-am încetinit paşii, dar oricum trebuia să trec pe lângă ea ca să-mi continui drumul către sat. Aş fi putut să mă întorc şi să apuc pe o altă cale, mai ocolită şi mai lungă, dar nu voiam să-i dau satisfacţia de a crede că eram speriat de ea. Chiar şi aşa, odată ce-am trecut pârleazul, am rămas pe partea stângă a drumului, ţinându-mă pe lângă gardul înalt de păducel, chiar pe buza şanţului care se întindea de-a lungul său.

Alice stătea în întuneric şi numai vârfurile pantofilor ascuţiţi i se iţeau în lumina soarelui. M-a chemat printr-un semn, dar am păstrat distanţa, rămânând la mai bine de trei paşi de ea. După tot ce se întâmplase, nu mai aveam niciun dram de încredere în ea, dar mă bucuram totuşi că nu fusese arsă ori omorâtă cu pietre.

— Am venit să-mi iau la revedere, zise Alice, şi să te previn să nu te apropii niciodată de Pendle. Acolo ne ducem. Familia lui Lizzie locuieşte acolo.

— Sunt bucuros că ai scăpat, am zis eu, oprindu-mă şi întorcându-mă cu faţa la ea. Am văzut fumul, când ţi-au ars casa.

— Lizzie ştia că vin sătenii, zise Alice, aşa că am plecat destul de devreme cât să nu fie nevoie să ne grăbim. Dar pe tine nu te-a mirosit, nu! A ştiut ce i-ai făcut Mamei Malkin, numai că a aflat abia după ce se întâmplase. Nu te-a mirosit deloc şi asta o îngrijorează. Şi zice că umbra ta are un miros ciudat.

Am izbucnit în râs. Adică, era o trăsnaie. Cum putea să aibă miros o umbră?

— Nu-i nimic nostim, mă certă Alice. Nu e nimic de râs în asta. Ea chiar ți-a mirosit umbra, pe hambar, unde îţi căzuse. Eu ţi-am văzut-o cu ochii mei şi era cu totul înşelătoare. Luna a scos la iveală adevărul despre tine.

Deodată, veni doi paşi mai aproape, intrând în lumina soarelui, apoi se aplecă spre mine şi mă adulmecă.

— Tu chiar miroşi ciudat, zise ea, cu nările fremătând.

Păşi repede înapoi şi dintr-odată păru înfricoşată.

Am zâmbit şi mi-am căutat un ton prietenos.

— Ascultă, i-am zis eu, nu te duce la Pendle. Eşti mai în

siguranţă fără ei. Nu e o tovărăşie bună.
— Nu-mi pasă că nu e o tovărăşie bună. N-o să mă schimbe, nu-i aşa? Sunt deja rea. Rea pe dinăuntru. Nici n-ai crede ce-am fost şi ce lucruri am făcut. Îmi pare rău, zise ea. Am fost iarăşi rea. Dar n-am destulă tărie să zic nu…
Deodată, prea târziu, am înţeles adevăratul motiv de spaimă de pe chipul lui Alice. Nu de mine era speriată. Ci de ceea ce stătea chiar în spatele meu.

Nu văzusem nimic, nu auzisem nimic. Iar când mi-am dat seama, era deja prea târziu. Fără veste, sacul gol mi-a fost smuls din mână şi mi-a fost aruncat peste cap şi peste umeri, şi m-am trezit în beznă. Mâini puternice m-au înşfăcat, pironindu-mi braţele pe lângă corp. M-am zbătut câteva clipe, dar în zadar – am fost ridicat şi luat pe sus cu aceeaşi uşurinţă cu care mâna unui fermier duce un sac de cartofi. În timp ce eram purtat astfel, am auzit nişte voci – întâi vocea lui Alice şi apoi vocea unei femei; mi-am zis că trebuia să fie a Osoasei Lizzie. Persoana care mă căra pe mine doar mârâia, aşa că trebuia să fie Colţ.
Alice mă atrăsese într-o capcană. Totul fusese plănuit cu grijă. Ceilalţi probabil se ascunseseră în şanţ, când am coborât dealul dinspre casă.
Eram speriat, mai speriat decât fusesem vreodată în viaţa mea. Vreau să spun, o omorâsem pe Mama Malkin, iar ea fusese bunica Osoasei Lizzie. Aşadar, ce aveau să-mi facă acum?

* * *

După vreo oră sau cam aşa ceva, am fost aruncat pe pământ, cu atâta putere de mi s-au golit plămânii de aer.
De îndată ce am izbutit să-mi recapăt suflul, m-am zbătut să scap de sac, dar cineva m-a lovit de două ori în spinare – m-a lovit atât de rău că n-am mai mişcat deloc. Aş fi făcut orice să nu mai primesc vreo lovitură ca acelea, aşa că am rămas acolo, abia îndrăznind să respir, în vreme ce durerea mi s-a domolit treptat, devenind un junghi surd.
Apoi m-au legat cu frânghii, petrecându-le peste sac, în jurul braţelor şi al capului, şi înnodându-le strâns. Atunci Lizzie a spus ceva care mi-a îngheţat sângele în vene.
— Iac-aşa, l-am prins de-a binelea. Acum poţi să începi să

sapi.

Faţa ei s-a apropiat mult de mine, încât i-am putut simţi izul răsuflării prin sac. Era puturoasă, ca răsuflarea de câine sau de pisică.

— Ei, băiete, zise ea, cum te simţi când ştii că n-o să mai vezi niciodată lumina zilei?

Când am auzit zgomotul îndepărtat al săpatului, m-au trecut fiori de groază. Mi-am amintit de povestea Vraciului despre nevasta minerului, mai ales partea cea mai rea din toate, când zăcea paralizată, incapabilă să strige, în timp ce bărbatul ei îi săpa mormântul. Acum urma să mi se întâmple mie. Urma să fiu îngropat de viu şi eram gata să fac orice ca să mai văd o dată lumina zilei, fie numai pentru o clipă.

La început, când mi-au tăiat frânghiile şi mi-au scos sacul din cap, m-am simţit uşurat. Între timp, soarele apusese, dar mi-am ridicat privirea şi am văzut stelele şi luna în descreştere, foarte jos, deasupra copacilor. Vântul îmi mângâia obrazul şi m-am simţit mai bine ca niciodată. Sentimentul meu de uşurare n-a durat totuşi mai mult de câteva clipe, căci am început să mă întreb oare ce anume aveau de gând cu mine. Eu nu-mi puteam închipui nimic mai rău decât să fiu îngropat de viu, dar Osoasa Lizzie probabil că putea să se gândească şi la alte grozăvii.

Ca să fiu sincer, când l-am văzut pe Colţ îndeaproape pentru prima oară, nu mi s-a părut atât de fioros pe cât mă aşteptasem. Într-un fel, arătase mai înspăimântător în noaptea în care mă urmărise. Nu era atât de bătrân ca Vraciul, dar obrazul îi era zbârcit, înăsprit de vânt şi ploaie, iar hălăciuga de păr sur îi năpădise tot capul. Avea dinţii prea mari ca să-i încapă în gură, ceea ce înseamnă că nu şi-o putea închide niciodată pe deplin, iar doi dintre ei se întorceau în sus, ca doi colţi galbeni, de-o parte şi de alta a gurii. Pe lângă acestea, era foarte vânjos, foarte păros şi avea nişte braţe împănate cu muşchi de oţel. Le simţisem strânsoarea şi-o socotisem cumplită, dar ştiam că în umerii aceia avea destulă putere să mă stoarcă până să-mi iasă şi ultima gură de aer din plămâni, fărâmându-mi coastele ca pe surcele.

Colţ avea la cingătoare un cuţit cu lamă curbată, care părea foarte ascuţită. Dar cel mai înfricoşător lucru la el erau ochii. Erau complet întunecaţi. Arăta de parcă n-ar fi avut nimic viu

înăuntru ţestei sale – şi chiar n-avea, era doar o unealtă ascultătoare în mâinile Osoasei Lizzie, lipsită de orice gândire proprie. Ştiam că va face, fără întrebări, orice îi va cere ea să facă, oricât de cumplit ar fi fost.

Cât despre Osoasa Lizzie, era numai piele şi os şi ştiam, din ceea ce apucasem să citesc din biblioteca Vraciului, că probabil se numea aşa din pricină că folosea magia oaselor. Îi simţisem deja răsuflarea urât mirositoare, dar la prima vedere n-ai fi luat-o niciodată drept vrăjitoare. Nu era ca Mama Malkin, toată zgârcită de vârstă, arătând cumva de parcă ar fi fost moartă deja. Nu, Osoasa Lizzie era doar copia mai vârstnică a lui Alice. Probabil că nu trecuse de treizeci şi cinci de ani, şi avea aceiaşi ochi căprui frumoşi şi părul la fel de negru ca nepoata sa. Purta un şal cenuşiu şi o rochie neagră, strânsă pe talia ei subţire cu o curea îngustă de piele. Avea cu siguranţă trăsăturile familiei – mai puţin gura. Nu atât în forma ei, ci în felul în care şi-o mişca, în care şi-o schimonosea şi îşi dezvelea dinţii a rânjet când vorbea. Am observat o singură ciudăţenie: că nu mă privea niciodată în ochi.

Alice nu era aşa. Ea avea o gură frumoasă, croită încă pentru zâmbet, dar am realizat atunci că, în cele din urmă, avea să devină întocmai ca a Osoasei Lizzie.

Alice mă înşelase. Ea fusese motivul pentru care mă aflam acum aici şi nu teafăr şi nevătămat în casa Vraciului, la masa de seară.

La un semn din cap din partea Osoasei Lizzie, Colţ mă înşfăcă şi-mi legă mâinile la spate. Apoi m-a apucat de un braţ şi m-a târât printre copaci. Cel dintâi lucru pe care l-am văzut a fost grămada de pământ negru, apoi groapa adâncă de lângă ea şi am simţit mirosul de pământ proaspăt săpat, reavăn, cleios şi înţepător. Mirosea cumva a mort şi a viu, în acelaşi timp, cu lucruri aduse la suprafaţă care într-adevăr aparţineau lumii subpământene.

Groapa avea poate mai mult de şapte picioare adâncime, dar nu semăna cu puţul în care Vraciul o ţinuse închisă pe Mama Malkin. N-avea o formă regulată, ci era doar o scobitură mare, cu margini abrupte. Îmi amintesc că m-am trezit spunându-mi în gând că, după câte exerciţii făcusem, eu aş fi putut săpa una cu mult mai bună.

În clipa aceea, luna mi-a arătat încă ceva – ceva ce aş fi

preferat să nu văd. Cam la vreo trei paşi distanţă, în stânga gropii, era un petic de pământ lunguieţ, proaspăt săpat. Semăna bine cu un mormânt proaspăt.

Fără să am răgaz să-mi mai pun întrebări despre acesta, am fost împins până la marginea gropii şi Colţ mi-a tras capul pe spate. Am zărit faţa Osoasei Lizzie aproape de a mea, ceva ca o ţeavă mi-a fost vârâtă cu forţa în gură şi un lichid rece, cu gust amar, mi-a fost turnat pe gât. Avea un gust oribil şi mi-a umplut gâtlejul şi gura până la refuz, revărsându-se peste tot şi chiar ieşindu-mi pe nas, aşa că m-am înecat, n-am mai putut să respir şi m-am zbătut după aer. Am încercat să scuip, dar Lizzie mi-a strâns nările între degetul mare şi arătător, astfel încât, dacă voiam să respir, trebuia mai întâi să înghit.

Odată terminată şi aceasta, Colţ mi-a dat drumul la cap şi m-a prins din nou de braţul stâng, de la spate. Atunci am văzut din ce mă siliseră să înghit – Osoasa Lizzie mi-a ridicat-o până sub ochi, ca s-o văd bine. Era o butelcă mică, din sticlă neagră, ca un clondir cu gâtul lung şi subţire. A întors-o cu gura în jos şi câteva picături s-au prelins pe pământ. Restul îmi ajunsese deja în stomac.

Ce băusem? Vreo otravă?

— Asta-i ca să-ţi ţină ochii larg deschişi, băiete, zise ea, cu un rânjet. N-am vrea să moţăi, nu-i aşa? N-am vrea să pierzi ceva.

Fără veste, Colţ mă îmbrânci brusc în groapă şi tot stomacul mi s-a urcat în gât, când m-am prăbuşit în gol. Am căzut cu toată greutatea, dar pământul de pe fundul gropii era moale şi, deşi căderea îmi tăiase răsuflarea, n-am păţit nimic. Apoi m-am răsucit în loc să mă uit în sus la stele, gândindu-mă că aveam să fiu îngropat de viu. Dar, în loc să văd o lopată de pământ căzând peste mine, i-am zărit conturul capului şi-al umerilor Osoasei Lizzie, aplecată să se uite în groapă, o siluetă neagră pe fundalul cerului înstelat. A început să îngâne un soi de litanie, într-o şoaptă cântată, stranie, guturală, din care n-am putut desluşi totuşi niciun cuvânt.

Apoi şi-a întins braţele deasupra gropii şi-am putut vedea că ţinea ceva în fiecare mână. Slobozind un ţipăt ciudat, şi-a desfăcut palmele şi două obiecte albe au căzut lângă mine, oprindu-se în noroi, aproape de genunchii mei.

În lumina lunii am văzut limpede ce erau. Aproape că

străluceau. Vrăjitoarea aruncase două oase în groapă. Erau două degete mari – le puteam vedea încheieturile falangelor.

— Bucură-te de ultima ta noapte pe această lume, băiete, strigă ea în jos, spre mine. Dar nu-ţi face griji, n-ai să fii singur, fiindcă te las în tovărăşia cuiva de soi. Billy Mortul o să vină să-şi ceară oasele înapoi. E vecin cu tine, da, vecinul tău de alături, aşa că nu va avea prea mult de umblat. O să fie curând împreună cu tine şi voi doi aveţi multe în comun. El a fost ultimul ucenic al Moşului Gregory şi n-o să se poarte cu tine prea frumos, fiindcă i-ai luat locul. Apoi, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, o să-ţi facem o ultimă vizită. O să venim să-ţi adunăm şi ţie oasele. Sunt deosebite, oasele tale, da, chiar mai bune decât ale lui Billy, şi, culese de proaspete, or să-mi fie cel mai de folos, cum n-am mai avut unele de multă vreme.

Şi-a tras capul înapoi şi-am auzit zgomotul paşilor îndepărtându-se.

Aşadar, asta avea să mi se întâmple. Dacă Lizzie îmi voia oasele, însemna că urma să mă omoare. Mi-am amintit de cuţitul cu lama lungă şi curbată pe care Colţ îl purta la cingătoare şi m-am cutremurat.

Dar, mai înainte de asta, trebuia să dau piept cu Billy Mortul. Când ea spusese „vecinul de alături”, probabil se referise la mormântul de lângă groapa mea. Dar Vraciul spusese că Billy Bradley fusese îngropat în imediata apropiere a cimitirului din Layton. Lizzie probabil îl dezgropase, îi tăiase degetele şi îngropase restul cadavrului aici, printre copaci. Acum mortul avea să vină să-şi ia degetele înapoi.

Oare Billy Bradley voia să-mi facă rău? Eu nu-i greşisem cu nimic, dar probabil că lui îi plăcuse să fie ucenicul Vraciului. Poate că abia aştepta să-şi încheie ucenicia şi să devină el însuşi un vraci. Acum, eu îi luasem tot ce avusese el înainte. Nu numai atât – mai era şi vraja Osoasei Lizzie! Billy ar fi putut crede că eu fusesem cel care îi tăiase degetele şi i le aruncasem aici, în groapă…

M-am căznit să mă ridic în genunchi şi câteva minute după aceea am încercat cu disperare să-mi dezleg mâinile. Zadarnic. Eforturile mele păreau să strângă sfoara şi mai tare.

Mă simţeam, totodată, foarte ciudat: ameţit de cap şi cu gura

uscată. Când mi-am ridicat iarăşi privirile spre stele, mi se părură foarte strălucitoare şi duble, de parcă fiecare avea o soră geamănă. Dacă le priveam încordat, izbuteam să le văd în câte un singur exemplar, dar de cum mă relaxam, se desfăceau iarăşi în două. Mă ardea tot gâtul, iar inima îmi bătea de două sau trei ori mai repede decât de obicei.

Nu-mi ieşeau din minte spusele lui Lizzie. Billy Mortul avea să vină să-şi caute oasele. Oase care zăceau în noroi, la mai puţin de doi paşi de locul unde îngenuncheasem eu. Dacă aş fi avut mâinile libere, le-aş fi zvârlit afară din groapă.

Deodată, am sesizat o uşoară mişcare în stânga mea. Dacă aş fi stat în picioare, mi-ar fi venit chiar în dreptul ochilor. M-am uitat în sus şi-am urmărit cum un cap lunguieţ, umflat, alb, de vierme se îţi din peretele acela al gropii. Era cu mult mai mare decât oricare alt vierme văzusem eu vreodată. Capul lui orb, tumefiat se mişcă încet în cerc, în timp ce se unduia ca să-şi tragă şi restul trupului din pământ. Oare ce putea fi? O fi fost otrăvitor? M-ar fi putut muşca?

Şi atunci s-a îndreptat către mine. Era un vierme de sicriu! Era ceea ce trăise în sicriul lui Billy Bradley, până se îngrăşase şi devenise slinos. Ceva ce nu văzuse niciodată lumina zilei!

M-am înfiorat când viermele de sicriu s-a scos din pământul negru şi-a căzut moale în noroi, la picioarele mele. Pe urmă l-am pierdut din vedere, căci s-a apucat să scormonească repede, afundându-se în pământ.

Fiind atât de mare, viermele cel alb scosese destul de mult din pământul peretelui gropii, lăsând în urmă o gaură ca un tunel îngust. Acolo am privit îndelung, îngreţoşat, dar fascinat, pentru că înăuntru se mai mişca încă ceva. Ceva care răscolea pământul, care îl prăvălea în cascadă pe gura tunelului, ridicând o moviliţă jos, pe fundul mocirlos al gropii.

Neştiind ce anume era, mă înfricoşa mai tare. Trebuia să văd ce era înăuntru, aşa că m-am chinuit să mă ridic în picioare. M-am clătinat, simţind cum mi se învârte iarăşi capul, iar stelele au început să-mi joace înaintea ochilor. Gata să cad, am izbutit totuşi să fac un pas, aplecându-mă în faţă şi apropiindu-mă astfel de tunelul cel îngust, pe care acum îl aveam în dreptul capului.

Când m-am uitat înăuntru, mi-a părut rău c-am făcut-o.

Am văzut oase. Oase de om. Oase care se ţineau laolaltă într-

un schelet. Oase care se mişcau. Două mâini fără degetele mari. Oase plescăind prin noroi, întinzându-se spre mine, prin pământul moale. Un craniu rânjind şi clămpănind din dinţi.

Era Billy Mortul, dar în loc de ochi, găvanele lui negre se căscau spre mine, adânci şi goale. Când o mână albă, descărnată a ieşit la iveală, în lumina lunii, şi a ţâşnit către faţa mea, m-am dat un pas înapoi, cât pe ce să cad, sughiţând de spaimă.

În clipa aceea, când am crezut că o să-mi pierd minţile de groază, aerul deveni deodată rece ca gheaţa şi am simţit ceva în dreapta mea. Mai venea cineva la mine în groapă. Cineva care se afla într-un loc unde era cu neputinţă să fie. Numai jumătate din trup era la vedere, restul era înfundat în peretele de pământ al gropii.

Era un băiat nu mai mare ca mine. Nu îi puteam vedea decât partea cu mâna stângă a corpului său, restul fiind undeva în spate, nedesprins încă din pământ. Cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi trecut pragul unei uşi, la un moment dat îşi întoarse umărul drept spre mine şi veni cu totul în groapa mea. Îmi zâmbi. Un zâmbet călduros, prietenesc.

— Deosebirea între a fi treaz şi a visa, zise el. Asta este una dintre cele mai grele lecţii de învăţat. Învaţ-o acum, Tom! Învaţ-o acum, până nu e prea târziu…

Abia atunci i-am văzut ghetele. Păreau foarte scumpe şi fuseseră croite dintr-o piele de cea mai bună calitate. Erau întocmai ca ale Vraciului.

Îşi ridică apoi mâinile pe lângă cap, cu palmele întoarse în afară. De la fiecare mână îi lipseau degetele mari. De la mâna stângă îi lipseau toate degetele.

Era stafia lui Billy Bradley.

Îşi încrucişă mâinile pe piept şi zâmbi încă o dată. Pe când dispărea, Billy părea fericit şi împăcat.

Am priceput limpede ceea ce-mi spusese. Nu, nu dormeam, dar, într-un fel, visam. Visam coşmarurile întunericului care ieşiseră din sticla pe care Lizzie mi-o turnase pe gât.

Când m-am întors să mă uit la tunel, dispăruse. Nu fusese niciodată un schelet târându-se către mine. Nici vreun vierme de sicriu.

Licoarea trebuie să fi fost un fel de narcotic, ceva care te făcea să nu-ţi mai dai seama de diferenţa dintre veghe şi vis.

Asta îmi dăduse Lizzie să beau. Îmi accelerase bătăile inimii şi făcuse cu neputinţă să dorm. Îmi ţinea ochii larg deschişi, dar totodată mi-i făcuse să vadă lucruri care nu existau în realitate.

Curând după aceea, stelele dispărură şi începu să plouă tare. A fost o noapte lungă, neplăcută şi rece, în care m-am gândit continuu la ce urma să mi se întâmple înainte de a se crăpa de ziuă. Cu cât se apropia momentul, cu atât îmi era mai frică.

Cu vreun ceas înainte de răsărit, ploaia se domoli, prefăcându-se întâi într-o burniţă măruntă, după care încetă de tot. Din nou puteam zări stelele şi, de data aceasta, nu le mai vedeam duble. Eram murat până la piele şi înfrigurat, dar nu mă mai ardea pe gât.

Când peste marginea gropii s-a iţit un cap, uitându-se în jos la mine, inima mi-a luat-o razna, căci am crezut că venise Lizzie să-mi adune oasele. Dar, spre uşurarea mea, era Alice.

— Lizzie m-a trimis să văd ce mai faci, zise ea blând către mine. Billy n-a venit încă?

— A venit şi a plecat, i-am strigat eu mânios.

— N-am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat, Tom. Dacă nu te-ai fi amestecat, totul ar fi fost bine.

— Ar fi fost bine? Am zis eu. Până acum încă un copil ar fi fost mort şi poate chiar şi Vraciul, dacă ar fi mers cum ai fi vrut tu. Iar turtele alea aveau sângele unui copil în ele. Tu zici că asta înseamnă a fi bine? Faci parte dintr-o familie de ucigaşi şi tot o ucigaşă eşti şi tu!

— Nu-i adevărat. Asta nu-i adevărat! Protestă Alice. N fost niciun copil. Tot ce am făcut a fost să-ţi dau turtele.

— Chiar dacă ai făcut doar atât, am stăruit eu, ştiai ce voiau să facă ei după aceea. Şi ai lăsat lucrurile să se întâmple.

— N-am prea multă putere, Tom. Cum aş fi putut să le opresc? Cum aş fi putut s-o opresc pe Lizzie?

— Eu am ales ce vreau să fac, i-am spus. Dar tu ce alegi, Alice? Vrăji cu oase ori vrăji cu sânge? Pe care? Pe care dintre ele o să le faci?

— N-am să le fac nici pe unele, nici pe celelalte. Nu vreau să fiu ca ei. O să fug. De îndată ce-o să am prilejul, o s-o şterg.

— Dacă vorbeşti serios, atunci ajută-mă acum. Ajută-mă să ies din groapă. O să putem fugi împreună.

— E prea periculos acum, zise Alice. O să fug, dar mai târziu. Poate peste vreo câteva săptămâni, când ei n-o să se aştepte la una ca asta.

— Vrei să spui, după ce-o să mor eu. După ce o să-ţi mai pătezi mâinile cu sângele cuiva…

Alice nu răspunse. Am auzit-o începând să plângă uşurel, dar, tocmai când credeam că e gata să-şi schimbe intenţiile şi să mă ajute, plecă.

Am stat acolo, în groapă, temându-mă de ce avea să mi se întâmple, amintindu-mi de oamenii spânzuraţi şi ştiind întocmai cum se simţiseră ei înainte de a muri. Simţeam şi eu că niciodată nu aveam să mă mai întorc acasă. Niciodată nu aveam să-mi mai văd familia. Eram pe cale să-mi pierd orice nădejde, când am auzit nişte paşi apropiindu-se de groapă. M-am ridicat în picioare, îngrozit, dar era Alice, din nou.

— Oh, Tom, îmi pare rău, zise ea. Îşi ascut cuţitele…

Cea mai grea clipă din toate se apropia şi ştiam că nu mai aveam decât o singură şansă. Singura mea nădejde era Alice.

— Dacă îţi pare rău cu adevărat, atunci o să mă ajuţi, am zis eu blând.

— Nu pot să fac nimic, strigă ea. Lizzie s-ar putea răzbuna pe mine. Nu are încredere în mine. Crede că sunt slabă.

— Du-te şi cheamă-l pe domnul Gregory, i-am spus eu. Adu-l încoace.

— E prea târziu pentru asta, n-o să meargă, suspină Alice, clătinând din cap. Oasele luate ziua nu mai sunt de niciun folos pentru Lizzie. Nu mai sunt bune de nimic. Cel mai bun moment pentru a lua oase este cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Aşa că vor veni după tine peste câteva minute. Doar atâta timp ţi-a mai rămas.

— Atunci dă-mi un cuţit, i-am cerut eu.

— N-are rost, nici asta n-are rost, zise ea. Prea puternici, sunt prea puternici. Nu te poţi lupta cu ei, poţi?

— Nu, am răspuns eu. Îl vreau ca să-mi tai legăturile. Vreau să fug.

Deodată, Alice plecă. Oare plecase să-mi aducă un cuţit sau avea să-i fie prea frică de Lizzie ca să mi-l aducă? Am aşteptat câteva clipe, dar văzând că nu se întoarce, am căzut în disperare. M-am zbătut, încercând din răsputeri să-mi îndepărtez pumnii unul de altul, încercând să rup frânghia, dar

în zadar.

Când am zărit din nou o faţă uitându-se de la marginea gropii în jos către mine, am crezut că o să-mi sară inima din piept, dar era Alice şi ţinea ceva întins deasupra gropii. L-a lăsat să cadă şi, în cădere, am văzut o sclipire de metal în lumina lunii.

Alice nu mă părăsise la ananghie. Era un cuţit. Dacă aş fi putut să-mi tai frânghiile, aş fi fost liber…

La început, chiar cu mâinile legate la spate, n-aveam nicio îndoială că o să izbutesc. Singura primejdie era să mă fi tăiat puţin, dar ce mai conta asta, faţă de ce aveau să-mi facă ei înainte de răsăritul soarelui? Nu mi-a luat mult ca să apuc cuţitul. Să-l aşez pe frânghie a fost mai greu şi să-l mişc, încă şi mai greu. Când l-am scăpat a doua oară, am început să intru în panică. Mai era cel mult un minut până să vină după mine.

— Trebuie s-o faci tu pentru mine, i-am strigat lui Alice. Vino, sări aici în groapă!

N-am crezut că o să sară, dar, spre surprinderea mea, a făcut-o. N-a sărit, ci a coborât încet, cu picioarele înainte, cu faţa spre peretele gropii şi ţinându-se cu mâinile de margine. După ce a ajuns cu braţele întinse de tot, şi-a dat drumul, lăsându-se să cadă ultimele două sau trei picioare.

Nu i-a luat prea mult ca să taie frânghia. Mi-am simţit mâinile libere şi tot ce mai aveam de făcut era să ieşim din groapă.

— Lasă-mă să mă urc pe umerii tăi, i-am cerut eu. Apoi, o să te scot şi pe tine.

Alice nu s-a împotrivit şi, la a doua încercare, am reuşit să mă ţin pe umerii ei şi să mă târăsc în sus, pe iarba udă. Apoi, a venit partea cea mai grea – s-o scot pe Alice din groapă.

Mi-am întins mâna stângă. S-a agăţat de ea cu toată greutatea şi m-a strâns de încheietură cu mâna ei dreaptă, ca să mi-o întărească. După aceea, am încercat s-o ridic.

Prima problemă a fost iarba udă şi alunecoasă, căci am descoperit că era greu să mă împotrivesc să nu fiu tras înapoi în groapă. Apoi, am descoperit că n-aveam destulă putere s-o ridic. Făcusem o mare greşeală. Numai pentru că era fată, asta nu însemna neapărat că are mai puţină forţă decât mine. Mi-am amintit prea târziu cum o văzusem trăgând de frânghia clopotului Vraciului, cât pe-aci s-o rupă. Şi cum o făcea aproape fără nicio sforţare. Ar fi trebuit s-o las pe ea să se

urce pe umerii mei. Ar fi trebuit s-o las pe ea să iasă prima din groapă. Alice m-ar fi ridicat apoi fără nicio problemă.

Atunci, am auzit glasuri. Osoasa Lizzie şi Colţ veneau, prin pădure, drept spre noi.

Dedesubt, am văzut-o pe Alice zgârâind peretele gropii, încercând să găsească un punct de sprijin. Disperarea mi-a dat un plus de putere. Am smucit-o deodată şi-a zburat peste marginea gropii, aterizând lângă mine.

Am rupt-o la fugă, la ţanc, gonind cât ne ţineau picioarele, cu tropăitul picioarelor celorlalţi după noi. La început, erau departe în urma noastră, dar, destul de repede, au început să se apropie.

Nu mai ştiu cât am fugit aşa. Mi s-a părut o viaţă de om. Am fugit până când mi-am simţit picioarele ca de plumb şi respiraţia ca de foc în piept. Ne îndreptam în partea opusă de Chipenden – asta puteam s-o spun după faptul că de câteva ori zărisem dealurile printre copaci. Alergam către răsărit. Cerul era cenuşiu şi se lumina din ce în ce mai tare. Atunci, tocmai când simţeam că nu mai pot face niciun pas, vârfurile dealurilor au devenit aurii. Era lumina soarelui şi m-am trezit gândindu-mă că şi dacă am fi fost prinşi, cel puţin era ziuă şi, prin urmare, oasele mele nu-i mai erau de niciun folos lui Lizzie.

Când am ieşit din pădure, la o pantă acoperită cu iarbă pe care am început s-o urc, picioarele m-au lăsat de tot. Parcă erau din piftie, şi o vedeam pe Alice cum se îndepărta. Se uita înapoi la mine, cu o faţă îngrozită. Puteam auzi cum trosneau crengile sub picioarele urmăritorilor, în pădure, în spatele nostru.

Atunci m-am oprit de tot şi deodată. M-am oprit pentru că am vrut să mă opresc. M-am oprit pentru că nu mai era nevoie să fug.

Acolo, stând în vârful pantei din faţa mea, se afla o siluetă înaltă, îmbrăcată în negru, cu un toiag lung. Era chiar Vraciul, dar, într-un fel arăta diferit. Gluga pelerinei era lăsată pe spate, iar pletele sale, poleite de razele soarelui de la răsărit, păreau să-i curgă şiroaie din cap, ca limbile de lavă ale unui vulcan.

Colţ scoase un soi de răget şi se repezi pe pantă în sus, către

el, agitându-şi cuţitul, urmat îndeaproape de Osoasa Lizzie. Nu se mai sinchiseau de noi doi, deocamdată. Ştiau cine era duşmanul lor de căpetenie. De noi se puteau ocupa şi mai târziu.

Între timp şi Alice se oprise, aşa că am mai făcut vreo câţiva paşi tremurători, ca să ajung în dreptul ei. Amândoi ne uitam cum Colţ îşi încheia asaltul, ridicându-şi cuţitul deasupra capului şi mugind furios, în timp ce se năpustea asupra Vraciului.

Vraciul stătuse neclintit ca o statuie, dar în clipa aceea, ca replică, a coborât doi paşi mari, în josul pantei, către Colţ şi a ridicat toiagul mult deasupra capului. Mânuindu-l ca pe o suliţă, l-a repezit cu putere în capul lui Colţ. Cu puţin înainte să-i atingă fruntea, s-a auzit un pocnet scurt şi-o flacără roşie a apărut chiar în vârful toiagului. S-a auzit o bufnitură grea când toiagul şi-a atins ţinta. Cuţitul cu lama îndoită a zburat prin aer, iar trupul lui Colţ a căzut ca un sac de cartofi. Am ştiut că murise mai înainte să fi atins pământul.

Apoi, Vraciul şi-a tras toiagul într-o parte şi l-a ascuns în mantia sa. Când mâna stângă a apărut din nou la vedere, ţinea strâns ceva pe care l-a făcut să vâjâie prin aer, ca un bici. A strălucit în soare şi am înţeles că era un lanţ de argint.

Osoasa Lizzie s-a întors pe călcâie şi a dat să fugă, dar era prea târziu – a doua oară când Vraciul a vâjâit cu lanţul în aer, a urmat numaidecât un zornăit ascuţit, înalt, metalic. Lanţul a început să coboare, luând forma unei spirale de foc, înfăşurându-se strâns în jurul Osoasei Lizzie. Ea a scos doar un ţipăt îndurerat, apoi s-a prăbuşit la pământ.

Am urcat la pas, împreună cu Alice, până în vârful pantei. Acolo am văzut lanţul de argint care se înfăşurase strâns în jurul vrăjitoarei din cap până-n picioare. I se petrecuse la fel de strâns chiar şi peste gură, dezvelindu-i dinţii. Ea îşi rostogolea ochii în cap şi tot corpul i se zvârcolea de efort, dar nu putea scoate niciun sunet.

Am aruncat o privire spre Colţ. Zăcea întins pe spate, cu ochii larg deschişi. Era mort de-a binelea, iar în mijlocul frunţii avea o rană purpurie. M-am uitat apoi la toiag, căutând mirat flacăra pe care o văzusem strălucind în vârful lui.

Magistrul meu arăta sfârşit, obosit şi dintr-odată foarte bătrân. Clătina necontenit din cap, de parcă se săturase şi de

viaţă. În umbra dealului, părul său îşi reluase culoarea sură obişnuită şi atunci mi-am dat seama de ce părea, mai devreme, că-i curge şiroaie pe umeri – era năclăit de sudoare şi el şi-l dăduse pe spate, cu mâna, ca să-l strângă pe după urechi. O făcu din nou, în timp ce-l priveam. Broboane de sudoare îi picurau de pe frunte şi respira foarte iute. Mi-am dat seama că alergase.

— Cum ne-ai găsit? L-am întrebat.

Trecu un timp până-mi răspunse, dar, în cele din urmă, răsuflarea i se domoli şi fu în stare să vorbească.

— Există nişte semne, băiete. Urme care pot fi luate, dacă ştii cum. Ăsta e încă un lucru pe care va trebui să-l înveţi.

Se întoarse şi se uită la Alice.

— Cu doi dintre ei am încheiat socotelile, dar ce facem cu tine? Întrebă el, privind-o încruntat.

— Ea m-a ajutat să scap, am zis eu.

— Adevărat? Întrebă Vraciul. Dar ce altceva a mai făcut?

Se uită ţintă la mine şi am încercat să-i susţin privirea. Când mi-am plecat ochii în vârful ghetelor, el a plescăit o dată cu limba în gură. Nu puteam să-l mint şi am înţeles că ghicise că şi ea jucase un rol în ceea ce mi se întâmplase.

Se uită din nou la Alice.

— Deschide gura, fato, porunci el aspru, cu mânia clocotindu-i în glas. Vreau să-ţi văd dinţii!

Alice se supuse şi Vraciul se repezi deodată spre ea, apucând-o de bărbie. Îşi apropie faţa şi mai mult de gura ei deschisă şi adulmecă zgomotos.

Când se întoarse iarăşi către mine, părea să-i fi trecut valul de furie şi scoase un oftat adânc.

— Răsuflarea îi miroase destul de plăcut, zise el. Le-ai simţit-o pe a celorlalţi? Mă întrebă el, dând drumul bărbiei lui Alice şi arătând în jos spre Osoasa Lizzie.

Am încuviinţat cu un semn din cap.

— Miasma vine de la ceea ce mănâncă, zise el. Şi-ţi spune fără greş cu ce se ocupă. Cele care practică magia cu oase ori cu sânge au un damf de sânge şi carne crudă. Dar fata pare a fi în regulă.

Îşi întoarse din nou privirile spre Alice.

— Uită-te în ochii mei, fato, zise el. Susţine-mi privirea cât poţi de mult.

Alice făcu ce i se ceruse, dar nu se putu uita la el multă vreme, deşi gura i se strâmba de efort. Îşi lăsă ochii în jos şi începu să plângă.

Vraciul îşi coborî privirile către pantofii ei cu vârful ascuţit şi clătină cu tristeţe din cap.

— Nu ştiu, zise el, întorcându-se iar spre mine. Chiar nu ştiu ce ar fi cel mai bine să fac. Nu-i vorba numai despre ea. Mai sunt şi ceilalţi de care trebuie ţinut cont. Nevinovaţii care ar putea suferi în viitor. A văzut prea multe şi ştie prea multe pentru binele ei. Nu pot să hotărăsc în niciun fel în privinţa ei şi nu ştiu dacă e bine s-o las să plece. Dacă se duce în răsărit, ca să se alăture familiei sale de la Pendle, atunci va fi pierdută pentru totdeauna. Un suflet în plus slujind Întunericul.

— N-ai unde să te duci în altă parte? Am întrebat-o eu, blând, pe Alice. Nicio altă rudă?

— E un sat, lângă coastă. Se numeşte Staumin. Mai am o mătuşă acolo. Poate că mă va primi la ea…

— Este şi ea tot ce sunt ceilalţi? Întrebă Vraciul, uitându-se din nou scrutător la Alice.

— Nu, după câte se pare, răspunse ea. Totuşi, e cale lungă până acolo şi n-am mai fost niciodată pe la ea. Mi-ar lua trei zile, poate mai mult, ca să ajung acolo.

— Aş putea trimite băiatul cu tine, zise Vraciul, cu vocea răsunându-i mult mai binevoitoare. A scotocit destul prin hărţile mele, aşadar socotesc că o să fie în stare să găsească drumul. Când o să se întoarcă, o să înveţe să le împăturească la loc cum se cuvine. Oricum, aşa rămâne! Eu îţi dau o şansă, fato. Depinde de tine dacă o foloseşti. Dacă însă o iroseşti, atunci ne vom reîntâlni, într-o bună zi, şi a doua oară n-ai să mai fii atât de norocoasă.

Apoi, Vraciul scoase ştergarul lui obişnuit din buzunar. În el era o bucată mare de brânză pentru călătorii.

— Asta numai ca să nu răbdaţi de foame, zise el, dar să n-o mâncaţi pe toată odată.

Speram să găsim şi altceva mai bun de mâncare pe drum, totuşi mi-am mormăit mulţumirile.

— Nu o lua drept spre Staumin, îmi zise Vraciul, privindu-mă ţintă, fără să clipească. Vreau să treci mai întâi pe la tine pe acasă. Ia fata asta cu tine şi du-o să stea de vorbă mama ta cu

ea. Presimt că ar putea să fie de ajutor. Te aştept să vii înapoi în cel mult două săptămâni.

Cuvintele acestea îmi aduseră zâmbetul pe faţă. După toate câte se întâmplaseră, un prilej de a mă duce acasă, pentru o vreme, era ca un vis care ţi se împlineşte. Dar un singur lucru mă nedumerea, pentru că mi-am amintit de scrisoarea pe care mama i-o trimisese Vraciului. El păruse nemulţumit de vreo câteva lucruri dintre cele pe care i le scrisese ea. Aşadar, de ce credea acum că mama ar fi în stare s-o ajute pe Alice? N-am spus nimic, pentru că nu voiam să-i dau Vraciului ocazia să se răzgândească. M-am bucurat doar să pot pleca.

Înainte de a ne despărţi, i-am povestit despre Billy. A dat din cap cu tristeţe, dar mi-a spus să nu-mi fac griji, pentru că va face el tot ce trebuie.

Pe când ne îndepărtam, mi-am mai întors o dată capul şi l-am zărit pe Vraci suind-o pe Osoasa Lizzie pe umărul stâng şi luând-o apoi cu paşi mari către Chipenden. Din spate, i-ai fi dat cu treizeci de ani mai puţin.

CAPITOLUL 12

DISPERATUL ȘI AMEȚITUL

Pe când coboram Dealul Spânzuraţilor către fermă, o ploaie caldă ne bătea în faţă. Undeva, departe, un câine a lătrat de două ori, dar, la picioarele noastre totul era liniştit şi nemişcat.

Era după-amiaza târziu şi ştiam că tata şi Jack trebuie să fie ieşiţi la câmp, ceea ce îmi oferea prilejul să stau de vorbă numai cu mama. Vraciului i-a fost uşor să-mi spună să o duc pe Alice acasă la mine, dar drumul până aici îmi îngăduise să mă gândesc mai bine şi nu-mi puteam închipui cum avea să o primească mama. Nu eram deloc convins că o să fie fericită să aibă în casă pe cineva ca Alice, mai ales când aveam să-i povestesc cu ce anume se îndeletnicea ea. Cât despre Jack, aveam o imagine mai clară despre cum urma să reacţioneze. Din cele ce-mi povestise Ellie, data trecută când ne văzuserăm, despre modul în care privea el noua mea meserie, să aibă în casă nepoata unei vrăjitoare ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Când străbăteam curtea, i-am făcut semn spre hambar.

— Mai bine te adăposteşti acolo puţin, i-am zis eu. O să intru

numai eu, ca să le explic.

Nici n-am închis bine gura şi ţipetele unui sugar înfometat au izbucnit dinspre casă. Ochii lui Alice se încrucişară scurt cu ai mei, apoi şi-i plecă în pământ şi mi-am amintit că şi ultima oară când fuseserăm împreună, un alt copil plângea de foame.

Fără vreun cuvânt, Alice se întoarse şi se îndreptă spre hambar. Mă aşteptasem la tăcerea ei. Probabil credeţi că, după tot ce se întâmplase, am avut o mulţime de lucruri de vorbit pe drum. Noi abia de schimbaserăm câteva cuvinte. M-am gândit că poate era supărată din pricina modului în care o ţinuse Vraciul de bărbie şi îi cercetase răsuflarea. Poate că asta o îndemnase să chibzuiască la toate relele pe care le făcuse în trecut. În orice caz, a părut cufundată în gândurile ei şi foarte tristă, mai tot timpul drumului.

Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau mai mult silinţa să îi dezleg limba, dar eram prea obosit şi slăbit, aşa că merseserăm în tăcere până când muţenia devenise o obişnuinţă. A fost o greşeală: ar fi trebuit să fac efortul să o cunosc pe Alice mai bine atunci – m-ar fi scutit de o grămadă de necazuri mai târziu.

Cum am împins uşa din spate s-o deschid, plânsul a încetat şi am putut auzi un alt sunet: liniştitoarea bătaie a balansoarului mamei.

Balansoarul era lângă fereastră, dar draperiile erau trase şi am putut vedea după expresia chipului ei că iscodise prin îngusta crăpătură dintre ele. Ne urmărise intrând în curte şi, când am apărut eu în prag, a început să se legene mai repede şi mai cu forţă, uitându-se la mine fără să clipească, o jumătate de obraz fiindu-i în întuneric şi cealaltă luminată de lumânarea groasă, care pâlpâia în sfeşnicul ei de alamă, din mijlocul mesei.

— Când aduci o musafiră cu tine, este cuviincios s-o pofteşti în casă, zise ea, cu un amestec de uşoară supărare şi surpriză în glas. Am crezut că te-am educat mai bine în această privinţă.

— Domnul Gregory mi-a spus s-o aduc aici, am zis eu. O cheamă Alice, dar a trăit într-o familie cu năravuri rele. Vraciul ar dori să stai tu de vorbă cu ea, dar m-am gândit că ar fi cel mai bine să-ţi povestesc întâi ce s-a întâmplat, că poate n-ai vrea s-o inviţi înăuntru.

Aşadar mi-am tras un scaun mai aproape şi i-am povestit mamei în amănunţime tot ceea ce se petrecuse. Când am sfârşit, a oftat o dată lung şi apoi un zâmbet firav i-a luminat trăsăturile.

— Ai făcut foarte bine, fiule, mi-a spus ea. Eşti tânăr şi nou în meserie, aşa că greşelile tale pot fi iertate. Du-te şi adu-o pe biata fată înăuntru, apoi lasă-ne singure, să stăm de vorbă. Poate vrei să urci la etaj şi să faci cunoştinţă cu nepoata ta. Ellie cu siguranţă se va bucura să te vadă.

Prin urmare, am adus-o pe Alice înăuntru, am lăsat-o cu mama şi am urcat.

Ellie se afla în dormitorul cel mare. De obicei, acesta era folosit de mama şi tata, dar i-l cedaseră ei şi lui Jack, din pricină că era destul spaţiu pentru alte două paturi şi un ţarc de copil, care aveau să devină foarte folositoare, de vreme ce familia începuse să se mărească.

Am ciocănit uşor la uşa întredeschisă, dar mi-am vârât numai capul înăuntru când Ellie mi-a strigat să intru. Şedea pe marginea patului dublu, alăptându-şi copilul, ce avea capul pe jumătate ascuns în şalul ei roz. De îndată ce m-a văzut, gura i se lărgi într-un zâmbet care mă făcu să mă simt bine-venit, dar părea obosită, iar părul îi atârna neîngrijit şi nespălat. Deşi mi-am mutat repede privirea, Ellie era ageră şi am ştiut că îmi văzuse nedumerirea, Citindu-mi expresia din ochi, pentru că şi-a netezit iute părul, dându-i la o parte de pe frunte.

— Oh, îmi pare rău, Tom, zise ea. De bună seamă că arăt groaznic – toată noaptea n-am dormit. Abia de-am furat o oră de somn. Trebuie să te odihneşti pe apucate, cu un copil veşnic flămând ca ăsta. Plânge mereu, mai ales noaptea.

— Cât are? Am întrebat eu.

— În seara asta face şase zile. S-a născut imediat după miezul-nopţii, duminica trecută.

Aceea fusese noaptea în care o omorâsem eu pe Mama Malkin. Pentru o clipă, mă copleşi amintirea acelei întâmplări şi-am simţit un fior rece străbătându-mi şira spinării.

— Gata, acum a terminat de mâncat, zise Ellie, zâmbind. Vrei s-o iei în braţe?

Era ultimul lucru pe care mi-l doream. Fetiţa era atât de mică şi de firavă încât mă temeam să n-o strâng prea tare sau s-o scap şi, în plus, nu-mi plăcea că nu-şi ţinea prea bine capul.

Era însă greu să spun nu, pentru că aş fi rănit-o pe Ellie. Până la urmă, n-a trebuit s-o ţin prea mult, pentru că, în clipa în care s-a găsit în braţele mele, feţişoara ei s-a înroşit toată şi a început să plângă.

— Nu cred că mă place vietatea asta mică, i-am zis eu lui Ellie.

— Este o *fetiţă,* nu o *vietate,* se răţoi Ellie la mine, luându-şi un aer sever şi indignat. Nu te teme, nu tu eşti de vină, Tom, zise ea, şi expresia i se îmbună cu un zâmbet. Cred că îi este încă foame, asta-i tot.

Fetiţa se opri din plâns în clipa în care Ellie o luă înapoi în braţe, iar eu n-am mai zăbovit. Când coboram scările, am auzit venind din bucătărie zgomotul pe care-l aşteptam.

Era un râs, râsul nestăvilit, din toată inima, a două persoane care se simt foarte bine împreună. În momentul în care am deschis uşa şi am intrat, chipul lui Alice deveni foarte serios, dar mama a continuat să râdă tare şi, chiar şi atunci când s-a oprit, faţa ei păstră lumina voioşiei. Îşi spuseseră o glumă, o foarte amuzantă glumă, dar n-am întrebat care, iar ele nu mi-au împărtăşit-o. Privirea din ochii amândurora mă făcu să bănuiesc că era ceva de-ale femeilor.

Tata îmi spusese odată că femeile ştiu lucruri de care bărbaţii n-au habar. Că uneori ele au o anumită privire în ochi, dar când le-o observi, nu trebuie să întrebi niciodată la ce se gândesc. Dacă o faci, ar putea să-ţi răspundă ceva ce n-ai vrea să auzi. Ei bine, de orice ar fi râs, asta le făcuse să se simtă foarte apropiate; din clipa aceea, se purtară de parcă s-ar fi cunoscut de ani de zile. Vraciul avusese dreptate. Dacă putea cineva s-o scoată la capăt cu Alice, aceea era mama.

Totuşi, am mai băgat de seamă un lucru. Mama i-a oferit lui Alice odaia din faţa odăii ei şi a tatei. Erau cele două odăi din capătul primului şir de trepte al scării. Mama avea urechea foarte ascuţită şi asta însemna că, dacă Alice s-ar fi răsucit de pe-o parte pe alta în somn, ar fi auzit-o.

Aşadar, în pofida râsului aceluia, mama n-o scăpa din ochi pe Alice.

* * *

Când s-a întors de la câmp, Jack mi-a aruncat o privire foarte încruntată şi-a mormăit ceva în barbă. Părea nemulţumit de ceva. Dar tata s-a bucurat să mă vadă şi, spre surprinderea

mea, mi-a strâns mâna. Întotdeauna le strângea mâinile, în chip de salut, celorlalţi fraţi ai mei care părăsiseră casa părintească, dar era prima oară când mi-o strângea şi mie. M-a făcut să mă simt trist şi mândru, în acelaşi timp. Mă trata de parcă aş fi fost un bărbat, pornit pe picioarele lui să-şi croiască un drum în viaţă.
Jack nu intrase nici de cinci minute în casă, când veni să mă caute.
— Vino afară, îmi zise el, cu o voce atât de joasă încât să nu-l audă niciunul dintre cei de faţă. Vreau să-ţi vorbesc.
Am ieşit în curte şi a luat-o înainte, ocolind hambarul, către cocina porcilor, unde nu puteam fi văzuţi din casă.
— Cine e fata pe care ai adus-o cu tine?
— O cheamă Alice. Este doar o fată care are nevoie de ajutor, am zis eu. Vraciul mi-a spus s-o aduc acasă, pentru ca mama să poată sta de vorbă cu ea.
— Cum adică are nevoie de ajutor?
— A fost crescută într-un mediu nepotrivit, asta-i tot.
— Ce fel de mediu nepotrivit?
Ştiam că n-o să-i placă, dar n-am avut încotro. Trebuia să-i spun. Altminteri ar fi întrebat-o direct pe mama.
— Mătuşa ei este o vrăjitoare, dar, nu-ţi face griji – Vraciul a pus-o la locul ei şi, oricum, n-o să rămânem aici decât vreo două-trei zile.
Jack luă foc. Niciodată nu-l mai văzusem atât de furios.
— Nu mai ai nici pic din mintea cu care te-ai născut? Urlă el. Nu mai gândeşti deloc? Nu te-ai gândit la copil? Există un copil nevinovat în casa asta şi tu aduci aici pe cineva dintr-o familie ca aia! Este de necrezut!
Îşi ridică pumnul şi-am crezut că o să mă pocnească. În loc de asta, şi-l repezi alături, în peretele hambarului, bufnitura neaşteptată stârnind panică printre porci.
— Mama crede că totul este în regulă, am protestat eu.
— Da, da, mama crede, zise Jack, cu vocea brusc coborâtă, dar încă asprită de mânie. Cum ar putea să-i refuze ceva fiului ei preferat? Şi are o inimă prea bună, după cum bine ştii. Tocmai de-asta ar trebui ca tu să nu profiţi. Uite ce e, *mie* o să-mi dai socoteală, dacă se întâmplă ceva. Nu-mi place căutătura fetei ăleia. Pare prefăcută. Am urmărit-o cu atenţie şi, de calcă strâmb, amândoi o să vă căraţi de aici mai înainte

să clipiţi. Şi o să munciţi ca să vă plătiţi şederea aici! Ea poate să dea o mână de ajutor prin gospodărie, ca să o mai scutească pe mama, iar tu poţi să-ţi pui osul la treabă într-ale fermei.

Jack se întoarse şi făcu vreo câţiva paşi spre casă, dar mai avea încă multe de spus.

— Fiind tu atât de ocupat cu lucruri mult mai importante, adăugă el batjocoritor, poate că n-ai observat cât de vlăguit arată tata. Se descurcă din ce în ce mai greu cu munca la fermă.

— Bineînţeles că o să dau şi eu o mână de ajutor, am strigat după el, şi Alice la fel!

La cină, în afară de mama, toţi ceilalţi au fost foarte tăcuţi. Presupun că din pricină că aveam o străină la masă cu noi. Cu toate că buna-creştere a lui Jack nu-i îngăduia să protesteze făţiş, s-a uitat urât la Alice, aproape la fel de urât cum s-a uitat şi la mine. De aceea, s-a nimerit cum nu se poate mai bine faptul că mama a fost veselă şi vorbăreaţă, îndeajuns cât să însufleţească întreaga atmosferă.

Ellie a fost nevoită să se ridice de la masă de două ori ca să vadă de copil, care a continuat să plângă de răsuna toată casa. A doua oară, a adus fetiţa la noi, jos.

— N-am mai văzut un copil care să plângă atât de mult, zise mama cu un zâmbet. Barem o să aibă plămâni puternici şi sănătoşi.

Faţa micuţă a copilei era stacojie şi începu să se schimonosească din nou a plâns. Nu i-aş fi spus-o în ruptul capului lui Ellie, dar fata ei nu arăta nici pe departe a copil drăguţ. Mi se părea că are o faţă de bătrână mică şi furioasă. O dată plângea, ţipând din toţi bojocii; apoi, dintr-odată, devenea foarte cuminte şi liniştită. Stătea cu ochii larg deschişi şi se uita ţintă spre mijlocul mesei, unde şedea Alice, dincolo de marele sfeşnic de alamă. La început, nu m-am gândit la nimic anume. Am crezut că fetiţa lui Ellie este doar fascinată de flacăra lumânării. Dar, mai târziu, Alice o ajută pe mama să strângă masa şi, ori de câte ori Alice trecea pe lângă ea, fetiţa o urmărea cu ochii ei albaştri, până când, deodată, deşi în bucătărie era cald, am început să tremur.

Mai târziu, am urcat în vechea mea odaie şi, când m-am aşezat în scaunul de răchită, lângă fereastră şi mi-am aruncat privirile afară, mi s-a părut că nu plecasem niciodată de acasă.

Cum mă uitam înspre miazănoapte, spre Dealul Spânzuraţilor, m-am gândit la cât de interesată se arătase fetiţa de Alice. Când mi-am amintit ce-mi spusese Ellie mai devreme, m-am înfiorat din nou. Copilul ei se născuse după miezul nopţii, în noaptea cu lună plină. Era prea bătător la ochi să fie simplă întâmplare. Mama Malkin fusese înghiţită de râu la aceeaşi oră când se născuse fetiţa lui Ellie. Vraciul mă prevenise că o să se întoarcă. Şi dacă se întorsese chiar mai devreme decât prorocise el? El se aştepta să fie *parazită.* Dar dacă se înşelase? Dacă se eliberase de oasele ei şi spiritul ei o luase în stăpânire pe fetiţa lui Ellie, chiar în clipa în care se năştea?

N-am dormit prea bine în noaptea aceea. Exista o singură fiinţă căreia îi puteam împărtăşi temerile mele şi aceea era mama. Dar era greu s-o prind singură, fără să atrag atenţia asupra faptului că o pândeam.

Mama a gătit şi a făcut toate celelalte treburi gospodăreşti, care au ţinut-o ocupată aproape toată ziua. În mod normal, n-aş fi avut probleme să stau de vorbă cu ea în bucătărie, pentru că şi eu aveam de lucru în apropiere. Jack îmi dăduse sarcina să repar partea din faţă a hambarului şi probabil că am bătut sute de cuie noi în el, până la apusul soarelui.

Totuşi era o piedică: Alice. Mama a ţinut-o pe lângă ea toată ziua, punând-o din greu la muncă. Puteai să-i vezi broboanele de năduşeală pe tâmple şi în cutele ce-i brăzdau fruntea, dar, cu toate acestea, Alice nu s-a plâns nici măcar o dată.

Abia după masa de seară, când au terminat de zdroncănit vasele spălate şi şterse, am prins în sfârşit momentul. În dimineaţa aceea, tata se dusese la târgul de primăvară de la Topley. Cum continuase să conducă treburile fermei, târgul îi prilejuia rara ocazie de a se întâlni cu vreo câţiva dintre prietenii lui vechi, aşa că urma să rămână plecat vreo două sau trei zile. Jack avea dreptate. Chiar arăta foarte obosit şi călătoria asta însemna o pauză bine-venită.

Mama a trimis-o pe Alice sus, în odaia ei, să se odihnească puţin, Jack se întinsese în pat în odaia din faţă, iar Ellie era la

etaj, încercând să prindă o jumătate de oră de somn, mai înainte s-o trezească din nou copilul şi să-i ceară de mâncare. Aşadar, n-am mai pierdut nicio clipă şi-am început să-i povestesc mamei ceea ce mă îngrijora. Ea şedea în balansoar, dar nici n-am isprăvit de rostit prima propoziţie, că s-a oprit din legănat. A ascultat cu atenţie când i-am spus temerile mele şi motivele de a bănui copilul. Dar chipul ei a rămas atât de nemişcat şi de calm, încât habar n-aveam ce gândeşte. Îndată ce am terminat de vorbit, s-a ridicat în picioare.

— Aşteaptă aici, zise ea. Trebuie s-o lămurim o dată pentru totdeauna.

A ieşit din bucătărie şi a urcat la etaj. Când s-a întors, ţinea în braţe copilul, înfăşat în şalul lui Ellie.

— Ia lumânarea! Uni zise ea, îndreptându-se către uşă.

Am ieşit afară în curte, mama mergând repede, de parcă ar fi ştiut foarte bine unde se ducea şi ce urma să facă. Ne-am oprit în partea cealaltă a grămezii de bălegar, stând în noroi, la marginea iazului nostru, care era destul de adânc şi destul de lat cât să adape toate vacile pe care le aveam, chiar şi în cele mai secetoase luni de vară.

— Ridică lumânarea, ca să putem vedea bine, zise mama. Vreau să nu existe nicio îndoială.

Atunci, spre groaza mea, şi-a întins braţele, ţinând copilul deasupra apei întunecate şi nemişcate.

— Dacă pluteşte, vrăjitoarea e în ea, zise mama. Dacă se îneacă, e nevinovată. Bun, hai să vedem…

— Nu! Am strigat, gura deschizându-mi-se de la sine şi cuvântul ieşindu-mi mai repede decât aş fi putut gândi. N-o face, te rog! E copila lui Ellie!

Pentru un moment, am crezut că avea să-i dea oricum drumul copilului, apoi a zâmbit, l-a tras din nou lângă ea şi l-a sărutat blând pe frunte.

— Bineînţeles că este copila lui Ellie, fiule. Poţi s-o spui doar uitându-te la ea, nu? Oricum, „proba înotului” o aplică numai proştii şi nu foloseşte la nimic. De obicei, o leagă pe biata acuzată de vrăjitorie de mâini şi de picioare şi o aruncă într-o apă adâncă, stătătoare. Dar, dacă se îneacă sau pluteşte depinde doar de noroc şi de felul în care îi este alcătuit trupul. N-are nimic de-a face cu vrăjitoria.

— Dar cum rămâne cu faptul că fetiţa s-a uitat ţintă la Alice?

Am întrebat eu.

Mama a zâmbit şi-a clătinat din cap.

— Ochii unui nou-născut nu sunt în stare să îşi fixeze privirea cum trebuie, îmi explică ea. Probabil că numai flacăra lumânării i-a atras fetiţei atenţia. Adu-ţi aminte că Alice stătea aproape de lumânare. După aceea, de fiecare dată când Alice trecea pe lângă ea, ochii fetiţei se poate să fi fost atraşi doar de schimbarea de lumină şi atât. Nu înseamnă nimic. Nimic de care să-ţi faci griji.

— Dar dacă fetiţa lui Ellie este posedată, totuşi? Am întrebat eu. Dacă se află ceva înăuntrul ei, ceva pe care noi nu-l putem vedea?

— Ascultă, fiule, eu am împărţit şi binele şi răul pe lumea asta şi recunosc răul doar Uitându-mă la el. Copilul ăsta este curat şi nu există nimic înăuntrul lui care să te îngrijoreze. Absolut nimic.

— Totuşi, nu e ciudată potriveala că Ellie a născut copilul tocmai în momentul în care Mama Malkin murea?

— Nu chiar, răspunse mama. Stă în firea lucrurilor. Uneori, când ceva rău părăseşte lumea, ceva bun îi ia locul. S-au mai văzut dintr-astea şi înainte.

Bineînţeles că mi-am dat seama, în acel moment, că mama nu se gândise nicio clipă serios să arunce copilul în apă, ci doar încercase să mă zgâlţâie, ca să mă întoarcă la sentimente mai bune, dar, pe când ne întorceam spre casă, traversând curtea, genunchii încă îmi mai tremurau la gândul că ar fi putut s-o arunce, totuşi. Şi abia atunci, când intram din nou în bucătărie, mi-am amintit ceva.

— Domnul Gregory mi-a dat o cărţulie, toată numai despre posedare, am zis. Mi-a spus s-o citesc cu atenţie, dar necazul este că e scrisă în latină şi eu n-am apucat să iau decât trei lecţii până acum.

— Nu este limba mea preferată, zise mama, oprindu-se la uşă. O să văd ce pot face, dar va trebui să ai răbdare până mă întorc – aştept să se trimită după mine, în noaptea asta. Până atunci, de ce n-o rogi pe Alice să-ţi citească? Poate te-ajută ea.

Mama a avut dreptate: a fost chemată la o naştere. A venit un docar după ea, la puţin după miezul nopţii, cu caii plini de

spumă. Se părea că nevasta unui fermier chiar dăduse de necaz, căci deja se afla în durerile facerii de mai bine de o zi şi-o noapte. Era, de asemenea, un drum lung de făcut până acolo, aproape douăzeci de mile, spre sud. Asta însemna că mama avea să lipsească de acasă vreo două zile, poate chiar mai mult.

Nu mă trăgea inima s-o rog pe Alice să mă înveţe latină. Cum să vă spun, ştiam că Vraciul n-ar fi fost de acord. La urma urmelor, era o carte din biblioteca lui şi nu cred că i-ar fi picat bine să o ştie atinsă de Alice. Totuşi, ce altceva puteam face? De când mă întorsesem acasă, mă gândeam la Mama Malkin din ce în ce mai mult şi chiar nu mai puteam să mi-o scot din minte. Era ceva lăuntric, doar o presimţire, dar intuiam că exista ceva, acolo, în întunericul de afară, care se apropia cu fiecare noapte care trecea.

Aşadar, în seara următoare, după ce Jack şi Ellie s-au dus la culcare, am bătut uşurel la uşa odăii lui Alice. Nu puteam să-i cer ce voiam în timpul zilei, pentru că avea întotdeauna treabă, iar Ellie sau Jack ne-ar fi auzit şi nu le-ar fi convenit deloc. Mai ales Jack, căruia nu-i plăcuseră niciodată treburile vracilor.

A trebuit să bat de două ori până să-mi deschidă Alice. Mă temusem să nu se fi vârât în pat şi să fi adormit deja, dar încă nu se schimbase de haine şi nu mi-am putut opri ochii să nu se îndrepte spre pantofii ei ascuţiţi. Pe o măsuţă de toaletă era o lumânare, aşezată aproape de oglindă. Tocmai fusese stinsă – încă fumega.

— Pot să intru? Am întrebat-o, cu lumânarea mea în mână, astfel încât faţa îi era luminată de jos. Vreau să te rog ceva.

Alice îmi făcu semn din cap să intru şi închise uşa după mine.

— Am o carte pe care trebuie s-o citesc, dar e scrisă în latină. Mama a spus că s-ar putea să m-ajuţi tu.

— Unde e? Întrebă Alice.

— În buzunar la mine. E o carte mică. Pentru oricine ştie latina, n-ar dura mult s-o citească.

Alice scoase un oftat lung şi obosit.

— Am şi-aşa destul de multă treabă, se plânse ea. Despre ce e?

— Posedare. Domnul Gregory crede că Mama Malkin se poate întoarce după mine şi că o să folosească posedarea.

— Hai s-o vedem, atunci, îmi ceru ea, întinzând mâna. Mi-am aşezat lumânarea lângă a ei, apoi mi-am vârât mâna în buzunarul pantalonilor şi am scos micuţa carte. Ea a răsfoit paginile fără niciun cuvânt.

— Poţi s-o citeşti? Am întrebat eu.

— Nu văd de ce n-aş putea. Lizzie m-a învăţat, şi ea visează latina.

— Aşadar, o să m-ajuţi?

N-a răspuns. În schimb, şi-a apropiat cartea de faţă şi a adulmecat-o zgomotos.

— Eşti sigur că e bună de ceva? M-a întrebat ea. E scrisă de un popă, cartea asta, şi de obicei popii nu ştiu prea multe.

— Domnul Gregory a numit-o „lucrarea de căpetenie”, i-am zis eu, ceea ce înseamnă că este cea mai bună carte scrisă vreodată despre acest subiect.

Atunci, ea şi-a ridicat ochii din carte şi, spre surprinderea mea, erau plini de mânie.

— Ştiu şi eu ce înseamnă de căpetenie, zise ea. Mă crezi proastă sau ce? Am învăţat ani de zile, ani, pe când tu abia rupeai primele cuvinte. Lizzie avea o grămadă de cărţi, dar acum au ars toate. Toate s-au făcut scrum.

Am bâiguit că-mi părea rău, iar ea mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Necazul e, zise ea, cu vocea îmblânzită brusc, că o să-mi ia ceva timp să citesc toată cartea asta şi sunt prea obosită să încep acum. Mâine, mama ta va fi încă plecată şi eu o să am şi mai multă treabă decât până acum. Cumnata aceea a ta mi-a făgăduit că m-ajută, dar o să stea mai mult pe lângă copil, iar gătitul şi curăţenia o să-mi ia aproape toată ziua. Dar, dacă m-ai ajuta tu…

Nu ştiam ce să-i răspund. Trebuia să-l ajut pe Jack, aşa că nu aveam prea mult timp. Problema era că bărbaţii niciodată nu găteau şi nu făceau curăţenie şi asta nu se întâmpla numai la ferma noastră. Era o regulă generală în Comitat. Bărbaţii munceau la fermă, în afara casei, tot timpul anului, iar când intrau înăuntru, femeile aveau deja mâncarea caldă aşezată pe masă. Singurul moment în care dădeam şi noi o mână de ajutor era în ziua de Crăciun, când spălam vasele, în semn de mare cinstire pentru mama.

Se pare că Alice mi-a citit gândurile, pentru că zâmbetul ei s-

a lungit.

— N-o să fie prea greu, nu-i aşa? Întrebă ea. Femeile dau mâncare la găini şi participă la strânsul recoltei, aşadar de ce n-ar ajuta şi bărbaţii la bucătărie? O să mă ajuţi doar cu spălatul vaselor, atâta tot. Şi unele tigăi trebuie frecate bine înainte să m-apuc de gătit.

Până la urmă, am fost de acord cu ceea ce voia. Ce altceva aveam de ales? Nădăjduiam doar să nu mă prindă Jack. N-ar fi înţeles niciodată.

M-am trezit mai devreme ca de obicei şi-am izbutit să curăţ tigăile mai înainte să coboare Jack. Apoi, am tras de timp cu micul dejun, mâncând foarte încet, ceea ce nu-mi stătea în obicei şi a fost destul ca să m-aleg cu cel puţin o privire bănuitoare din partea lui Jack. După ce el a plecat la câmp, am spălat vasele cât am putut eu de repede şi m-am apucat să le şterg. Ar fi trebuit să ghicesc ce avea să se întâmple, tocmai pentru că Jack n-avusese niciodată prea multă răbdare.

A intrat în curte blestemând şi înjurând şi m-a văzut pe fereastră, schimonosindu-şi faţa că nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi a scuipat în curte, a venit la uşa de la bucătărie şi-a deschis-o brusc.

— Când termini, zise el batjocoritor, ar mai fi nişte treabă de bărbaţi de făcut. Şi poţi să începi prin a controla şi-a repara cocina porcilor. Mâine vine Rât. Sunt cinci de tăiat şi nu vrem să ne pierdem vremea alergându-i pe câmp.

Rât era porecla noastră pentru tăietorul de porci şi Jack avea dreptate. Porcii înnebuneau de frică uneori, când Rât trecea la treabă şi, dacă era vreo spărtură în îngrăditură, tocmai atunci o găseau, negreşit.

Jack se întoarse dând să plece şi deodată înjură cu foc. M-am apropiat grăbit de uşă, să văd ce se întâmplase. Călcase din greşeală pe o broască râioasă, făcând-o terci. Se zicea că aduce ghinion să omori un brotac sau o broască râioasă, iar Jack înjură din nou, încruntându-se atât de tare încât sprâncenele lui stufoase i se uniră la rădăcina nasului. Îi dădu o lovitură de picior, trimiţând broasca moartă sub burlanul spălătorului de vase şi ieşi afară, clătinând din cap. Nu-mi puteam închipui ce-l apucase. Jack niciodată nu fusese atât de întors pe dos.

Am rămas în bucătărie şi am şters toate vasele – de vreme ce tot mă prinsese, puteam să-mi termin măcar treaba. În afară de asta, porcii puţeau şi nu mă atrăgea câtuşi de puţin să m-apuc de însărcinarea pe care mi-o dăduse Jack.

— Să nu uiţi cartea, i-am reamintit lui Alice, când am deschis uşa să plec, dar ea mi-a răspuns doar cu un zâmbet ciudat.

N-am mai izbutit să vorbesc cu Alice între patru ochi decât seara târziu, după ce Jack şi Ellie se duseseră la culcare. M-am gândit că trebuia s-o vizitez iarăşi în odaia ei, dar m-am trezit cu ea coborând în bucătărie şi aducând cartea, aşezându-se în balansoarul mamei, aproape de jarul din vatră.

— Ai făcut o treabă bună cu tigăile alea, da. Probabil crăpi de nerăbdare să afli ce scrie aici, zise Alice, bătând uşurel cu degetul în cotorul cărţii.

— Dacă Mama Malkin se întoarce, vreau să fiu pregătit. Trebuie să aflu ce aş putea face. Vraciul zice că probabil va fi *parazită.* Ştii ceva despre asta?

Alice făcu ochii mari şi dădu din cap.

— Ei, iată de ce trebuie să fiu pregătit. Dacă este ceva în cartea asta care-mi poate fi de ajutor, trebuie s-o ştiu şi eu.

— Preotul ăsta de-a scris-o nu este ca toţi ceilalţi, zise Alice, întinzând cartea către mine. Îşi cunoaşte bine meseria, da. Lizzie s-ar da în vânt după ce scrie aici, i-ar plăcea mai mult decât turtele de la miezul nopţii.

Am vârât cartea în buzunarul pantalonilor şi mi-am tras un scăunel în colţul celălalt al vetrei, cu faţa spre tăciunii care mai rămăseseră din foc. Apoi, am început s-o descos pe Alice. A mers greu de tot. Nu voia să vorbească neîntrebată şi ceea ce am izbutit să scot de la ea m-a făcut să mă simt doar şi mai neajutorat.

Am început de la titlul ciudat al cărţii: *Afurisitul, ameţitul şi disperatul.* Ce însemna? De ce se numea cartea aşa?

— Primul cuvânt este doar o vorbă de-a preoţilor, zise Alice, lăsându-şi colţurile gurii în jos, în semn de dezaprobare. Ei folosesc acest cuvânt pentru oamenii care fac lucrurile altfel. Pentru cei ca mama ta, care nu se duc la biserică şi nu spun rugăciunile care trebuie. Oamenii care nu sunt ca ei. Oamenii care se folosesc mai mult de mâna stângă, zise ea, zâmbindu-mi cu înţeles.

Cel de-ai doilea cuvânt este mai potrivit, continuă Alice. Un trup care este luat de curând în stăpânire de un spirit străin, nu se mai ţine bine pe picioare. Cade mereu. Trebuie să treacă un timp, vezi tu, pentru ca spiritul străin, după ce a intrat, să se instaleze confortabil în noul său trup. E ca atunci când încerci să încalţi o pereche nouă de pantofi. Îi face pe posedaţi să fie şi ameţiţi, şi iuţi la mânie, pe deasupra. Cineva liniştit şi nepăsător, poate izbucni deodată, fără veste. Aşadar şi după asta îl poţi recunoaşte pe un posedat.

Cât despre al treilea cuvânt, lucrurile sunt simple. O vrăjitoare care a stăpânit o dată un trup de om sănătos, îşi doreşte cu disperare să mai între într-unul. Apoi, după ce izbuteşte, îşi doreşte cu disperare să-l ţină în puterea ei. Nu renunţă fără luptă. O să facă orice să-l păstreze. Orice! De aceea posedaţii sunt atât de periculoşi.

— Dacă Mama Malkin vine aici, cine o să fie? Am întrebat eu. Dacă va fi parazită, pe cine va încerca să ia în stăpânire? Pe mine? O să încerce să-mi facă rău astfel?

— Ar face-o, dacă ar putea, zise Alice. Totuşi nu-i uşor, câtă vreme tu eşti ce eşti. I-ar plăcea să mă folosească şi pe mine, dar nu-i voi da prilejul. Nu, îl va căuta pe cel mai slab. Prada cea mai uşoară.

— Copilul lui Ellie?

— Nu, copilul nu-i e de niciun folos. Ar trebui să aştepte până creşte mare. Mama Malkin n-a avut niciodată prea multă răbdare şi faptul că a fost închisă atâta timp în puţul acela de la Moş Gregory, a făcut-o şi mai repezită. Dacă tu eşti cel după care vine, mai întâi de toate îşi va găsi un trup puternic şi sănătos.

— Atunci Ellie? O s-o aleagă pe Ellie?

— Tu chiar nu ştii nimic? Zise Alice, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă. Ellie este puternică. I-ar face greutăţi. Nu, cu bărbaţii e mult mai uşor. Mai ales cu un bărbat a cărui inimă întotdeauna îi domină judecata. Cineva care poate izbucni chiar fără să gândească.

— Jack?

— Sigur că va fi Jack. Gândeşte-te ce o să însemne să-l ai pe Jack cel puternic pe urmele tale. Dar cartea are dreptate, într-un anumit punct. Un trup care e posedat de curând e mai uşor de stăpânit. E disperat, dar e şi ameţit.

Mi-am scos carneţelul şi-am scris tot ce mi s-a părut important. Alice nu vorbea la fel de repede ca Vraciul, dar, în scurt timp, a prins apă la moară şi n-a trecut mult până să înceapă să mă doară mâna. Când a ajuns la lucrurile cu adevărat importante – ce trebuie să faci când te confrunţi cu un posedat – erau o mulţime de avertismente cum că sufletul original era încă închis înăuntrul trupului posedat. Aşadar, dacă îi făceai rău trupului, îi făceai totodată rău şi sufletului nevinovat. Adică, uciderea trupului pentru a scăpa de spiritul care-l poseda era totuna cu o crimă.

De fapt, partea aceea a cărţii era descurajatoare: părea că nu prea ai multe de făcut. Fiind un preot, autorul se gândea că o exorcizare, folosind lumânări şi agheasmă, ar fi cea mai bună metodă ca să-l alungi pe invadator şi să eliberezi victima, dar recunoştea că nu toţi preoţii o pot face şi că foarte puţini o făceau într-adevăr cum trebuie. Mie mi se părea că acei câţiva preoţi care puteau s-o facă erau, probabil, cei de-ai şaptelea fii ai celor de-ai şaptelea fii, şi-asta era tot ce conta.

După toate acestea, Alice a declarat că se simte obosită şi a plecat la culcare. Şi mie mi-era somn. Uitasem cât de grea era munca la fermă şi mă dureau toate oasele, din cap până-n picioare. Odată urcat la mine în odaie, m-am cufundat cu plăcere în patul meu, abia aşteptând să dorm. Dar jos, în curte, câinii începură să latre.

Gândindu-mă că s-ar putea să fie ceva care i-a stârnit, am deschis fereastra şi m-am uitat afară, spre Dealul Spânzuraţilor, luând o gură bună din aerul nopţii, ca să mă înviorezeze şi să-mi limpezească mintea. Treptat, câinii s-au mai liniştit şi, în cele din urmă, s-au oprit din lătrat.

Când mă pregăteam să închid fereastra, s-a ivit şi luna, de după un nor. Lumina lunii poate arăta adevărul despre lucruri – Alice îmi spusese asta – întocmai cum acea umbră pe care mi-o lungise luna îi spusese Osoasei Lizzie că era ceva deosebit cu mine. Nu era nici măcar lună plină, ci doar o seceră palidă, în scădere, dar mi-a arătat ceva deosebit, ceva ce n-aş fi putut vedea, dacă n-ar fi fost ea. În lumina ei am putut vedea o dâră slabă, argintie, şerpuind în jos dinspre Dealul Spânzuraţilor. Se căţăra pe gard şi traversa păşunea dinspre miazănoapte, apoi tăia pajiştea de fân dinspre răsărit, şi se pierdea din vedere undeva în spatele hambarului. M-am

gândit imediat la Mama Malkin. Văzusem dâra argintie în noaptea în care o înecasem în râu. Acum vedeam o altă dâră, întocmai ca aceea – mă găsise!

Cu inima bătând de mai să-mi spargă pieptul, am coborât scara în vârful picioarelor şi m-am furişat pe uşa din spate, închizând-o cu grijă în urma mea. Luna se ascunsese iarăşi după un nor, aşa că, atunci când am dat ocol hambarului, dâra argintie dispăruse, dar încă se mai desluşeau urme că venise cineva dinspre deal către clădirile fermei. Iarba era culcată de parcă un melc uriaş se târâse peste ea.

Am aşteptat să apară iarăşi luna, ca să pot cerceta partea pietruită a curţii din spatele hambarului. Câteva clipe mai târziu, norul se dădu la o parte şi-am văzut ceva care chiar m-a băgat în sperieţi. Dâra argintie strălucea în lumina lunii, iar direcţia în care se îndrepta era neîndoielnică. Ocolea cocina porcilor şi şerpuia până în faţa hambarului, descriind un arc larg, ca să ajungă în capătul celălalt al curţii. Apoi, o lua către casă, sfârşind chiar sub fereastra odăii lui Alice, unde chepengul de lemn vechi închidea intrarea spre scara care ducea jos, în pivniţă.

Cu vreo câteva generaţii în urmă, fermierul care locuise aici obişnuia să facă bere, pe care o vindea fermelor vecine şi chiar câtorva hanuri. Din pricina aceasta, oamenii locului numeau ferma noastră „Ferma berarului”, deşi noi o numeam casa noastră. Scara pivniţei fusese construită cu intrare dinspre curte, pentru ca butoaiele să fie coborâte sau luate fără să se mai treacă prin casă.

Chepengul închidea intrarea spre scară, un lacăt greu, ruginit, îi unea cele două jumătăţi de lemn, dar între ele rămânea o crăpătură îngustă, unde marginile tăbliilor nu se lipeau una de alta. Era o crăpătură nu mai groasă ca degetul meu mare, dar dâra argintie se sfârşea exact acolo şi am înţeles că ceea ce se târâse spre acel punct, se strecurase cumva înăuntru prin deschizătura aceea micuţă. Mama Malkin se întorsese şi era *parazită,* cu trupul fără consistenţă şi destul de maleabil cât să se strecoare prin cele mai înguste crăpături.

Era deja în pivniţă!

Noi nu foloseam niciodată pivniţa aceea, dar mi-o aminteam destul de bine. Avea podeaua murdară şi ticsită cu butoaie

vechi. Pereţii casei erau groşi şi goi pe dinăuntru, ceea ce însemna că, foarte curând, ar fi putut să ajungă oriunde prin pereţi, oriunde în casă.

Mi-am aruncat privirea în sus şi-am văzut pâlpâirea unei flăcări de lumânare în fereastra odăii lui Alice. Nu se culcase încă. Am intrat în casă şi, în clipa următoare stăteam în faţa uşii ei. Trebuia să ciocăn destul de tare ca Alice să înţeleagă că eram acolo, însă fără să mai trezesc pe altcineva. Dar când mi-am apropiat mâna de uşă, gata să bat, am auzit un murmur în odaie.

Am putut desluşi vocea lui Alice. Părea să stea de vorbă cu cineva.

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam, dar am ciocănit totuşi la uşă. Am aşteptat o clipă, dar fiindcă Alice n-a venit să deschidă, mi-am lipit urechea de uşă. Cu cine putea oare să vorbească în camera ei? Ştiam că Ellie şi Jack se culcaseră deja, şi oricum nu auzisem decât o singură voce, a lui Alice. Mi se păruse totuşi schimbată. Îmi aminteam că parcă o auzisem şi altă dată. Când în sfârşit mi-am amintit când mai auzisem ceva asemănător, m-am dat brusc înapoi de lângă uşă, de parcă mi-aş fi ars urechea.

Glasul ei urca şi cobora întocmai ca al Osoasei Lizzie, când se aplecase peste marginea gropii, ţinând cele două oase albe ale degetelor lui Billy în fiecare mână.

Aproape mai înainte să înţeleg ce făceam, am apucat de clanţă, am apăsat şi-am deschis larg uşa.

Alice, cu gura deschizându-se şi închizându-se, spunea un descântec la oglindă. Stătea pe marginea unui scaun cu spătar drept, uitându-se ţintă, peste flacăra unei lumânări, în oglinda mesei de toaletă. Am tras aer în piept şi m-am dat uşor mai aproape, ca să văd mai bine.

Fiind primăvară, şi după lăsarea serii, în odaie era destul de răcoare, dar pe fruntea lui Alice se vedeau broboane mari de sudoare. Chiar în clipa în care mă uitam la ele, două s-au întâlnit şi s-au prelins pe ochiul ei stâng, şi apoi pe sub el, pe obraz, ca o lacrimă. Ea privea ţintă în oglindă, cu ochii larg deschişi, dar când am strigat-o pe nume, nici măcar n-a clipit.

M-am apropiat până în spatele scaunului şi am văzut strălucirea sfeşnicului de alamă în oglindă, dar, spre groaza mea, chipul din oglindă, de deasupra flăcării, nu era al lui

Alice.

Era un chip bătrân, slab şi scofâlcit, cu păr aspru şi cânepiu căzând ca o perdea pe fiecare dintre obrajii supţi. Era chipul cuiva care petrecuse multă vreme în pământul jilav.

Ochii din oglindă s-au mişcat atunci, alunecând spre stânga, ca să-mi prindă privirea. Erau ca două puncte roşii de foc. Cu toate că faţa s-a schimonosit într-un zâmbet, ochii au sclipit cu furie şi ură.

Nu mai era nicio îndoială. Era chipul Mamei Malkin.

Ce se întâmpla? Alice era deja posedată? Sau se folosea cumva de oglindă ca să stea de vorbă cu Mama Malkin?

Fără să mai stau pe gânduri, am apucat sfeşnicul şi am lovit cu suportul său greu în oglindă, care a explodat cu un trosnet asurzitor, urmat de zornăitul cristalin al cioburilor căzând în ploaie. Când oglinda s-a spart, Alice a ţipat, tare şi ascuţit.

A fost cel mai sfâşietor ţipăt pe care vi-l puteţi închipui. Era plin de suferinţă şi îmi amintea de guiţatul pe care-l scot uneori porcii când sunt înjunghiaţi. Dar n-am simţit părere de rău pentru Alice, deşi acum plângea şi se trăgea de păr, cu ochii înnebuniţi de groază.

Mi-am dat seama că toată casa se umpluse, între timp, de alte zgomote. Mai întâi, plânsul fetiţei lui Ellie; apoi glasul gros al unui bărbat înjurând şi blestemând; apoi un tropăit de ghete grele coborând scările.

Jack năvăli furios în odaie. Aruncă o privire spre oglinda spartă, apoi se îndreptă către mine şi îşi ridică pumnul. Presupun că a crezut că eu eram de vină, pentru că Alice încă ţipa, iar eu ţineam sfeşnicul în mână şi eram plin de mici zgârieturi, de la cioburile care săriseră.

Chiar la moment, Ellie intră în odaie. Îşi legăna copilul, care încă orăcăia din răsputeri, cu braţul drept, dar cu mâna liberă l-a apucat de pumn pe Jack şi a tras de el până când şi-a desfăcut pumnul şi a lăsat braţul în jos.

— Nu, Jack, l-a rugat ea. Ce rost ar avea?

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, strigă Jack, mai să mă mănânce din priviri. Ştii cât de veche era oglinda asta? Ce crezi că o să spună tata acum? Cum o să se simtă când o s-o vadă?

Nu era de mirare că Jack era furios. Era destul de rău că sculasem toată casa în picioare, dar masa aceea de toaletă

aparţinuse mamei tatălui meu. Acum, după ce tata îmi dăruise mie cutia cu amnarul, era ultimul obiect pe care-l mai avea de la familia sa.

Jack făcu doi paşi spre mine. Lumânarea nu se stinsese când spărsesem oglinda, însă când a strigat el din nou, a început să pâlpâie agonic.

— De ce-ai făcut asta? Ce naiba ţi-a venit?

Ce puteam să spun? Am ridicat doar din umeri, apoi mi-am plecat ochii.

— Ce cauţi în odaia asta, la urma urmei? Stărui Jack.

Nu i-am răspuns. Orice aş fi zis, n-aş fi făcut decât să torn gaz pe foc.

— Să rămâi în odaia ta de acum încolo, zbieră Jack. Tare-mi vine să vă trimit pe amândoi să vă faceţi bagajele în clipa asta.

M-am uitat la Alice, care tot mai stătea pe scaun, cu faţa afundată în palme. Se oprise din plâns, dar tremura din tot corpul.

Când mi-am întors privirile de la ea, furia lui Jack se prefăcuse în îngrijorare. Se uita ţintă la Ellie, care deodată păru că se clatină. Mai înainte să se poată mişca, îşi pierdu echilibrul şi căzu cu spatele de perete. Jack uită de oglindă câteva minute, cât se agită în jurul lui Ellie.

— Nu ştiu ce m-a apucat, zise ea, împleticit. Am simţit deodată că mi se învârte capul. Oh! Jack! Jack! Aproape c-am scăpat copilul din braţe!

— Nu l-ai scăpat, n-a păţit nimic. Nu-ţi face griji. Ia, lasă-mă să-l iau eu…

Odată ce avu copilul în braţe, Jack se calmă.

— Deocamdată, strânge mizeria pe care ai făcut-o, îmi zise el. O să stăm de vorbă dimineaţă.

Ellie făcu doi paşi spre pat şi îşi puse mâna pe umărul lui Alice.

— Alice, vino puţin până jos, cât strânge Tom aici, zise ea. O să fac nişte ceai.

Puţin mai târziu, coborâră toţi în bucătărie, lăsându-mă pe mine să adun cioburile. După vreo zece minute, am coborât şi eu, ca să iau o mătură şi-un făraş. Ei stăteau la masă, sorbindu-şi ceaiul fierbinte; copilul adormise în braţele lui Ellie.

Nu vorbeau şi nimeni nu mă pofti să beau şi eu o cană de ceai. Nimeni nu-şi ridică măcar o dată ochii spre mine.

M-am întors la etaj şi-am măturat cât am putut de bine, apoi m-am dus în odaia mea. M-am aşezat pe pat şi m-am uitat în gol pe fereastră, simţindu-mă speriat şi singur. Oare Alice era deja posedată? La urma urmelor, văzusem în oglindă chipul Mamei Malkin. Dacă intrase în Alice, atunci copilul şi toţi ceilalţi erau cu adevărat în primejdie.

Nu încercase să facă nimic pe moment, dar Alice era firavă în comparaţie cu Jack, aşa că Mama Malkin urma să fie plăpândă. Avea să aştepte până va adormi toată lumea. Eu aveam să fiu ţinta principală. Sau poate copilul. Sângele unui nou-născut i-ar fi sporit puterile.

Sau spărsesem oglinda la ţanc? Rupsesem oare vraja chiar în momentul în care Mama Malkin se pregătea să între în Alice? O altă posibilitate era ca Alice doar să fi stat de vorbă cu vrăjitoarea, folosindu-se de oglindă. Chiar şi aşa, era destul de grav. Însemna că am doi duşmani de care să mă feresc.

Trebuia să fac ceva. Dar ce anume? Când stăteam aşa, cu gândurile învălmăşite, încercând să pun lucrurile cap la cap, am auzit o bătaie scurtă în uşa odăii mele. Am crezut că era Alice, aşa că nu m-am urnit din loc. Apoi am auzit o voce strigându-mă încet pe nume. Era Ellie, şi am sărit să-i deschid.

— Putem vorbi înăuntru? Mă întrebă ea. Nu vreau să trezesc cumva fetiţa. Abia de-am adormit-o la loc.

Am încuviinţat cu un semn din cap, iar Ellie a intrat, închizând cu atenţie uşa în urma ei.

— Te simţi bine? Mă întrebă ea, părând îngrijorată.

Am dat din cap amărât, dar nu m-am putut uita în ochii ei.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce-a fost vorba? Mă întrebă. Tu eşti un băiat cu capul pe umeri, Tom, şi trebuie să fi avut un motiv întemeiat ca să faci ceea ce ai făcut. Dacă vorbeşti despre asta, s-ar putea să te simţi mai uşurat.

Cum aş fi putut să-i spun adevărul? Vreau să zic, Ellie avea un copil de îngrijit, deci cum să-i fi spus că exista o vrăjitoare pe aici, pe undeva, ascunsă prin casă, care se dădea în vânt după sângele de copii? Şi atunci mi-am dat seama că, totuşi, pentru binele copilului, trebuia să-i spun. Trebuia să ştie clar cât de primejdioasă era situaţia. Trebuia să plece din casă.

— Este o problemă, Ellie. Dar nu ştiu cum să ţi-o spun.

Ellie zâmbi.
— Dacă începi cu începutul va fi la fel de bine ca oricare alt…
— Ceva m-a urmărit până aici, am întrerupt-o eu, Uitându-mă drept în ochii ei. Ceva necurat, care vrea să-mi facă rău. De aceea am spart oglinda. Alice îi vorbea şi…
Ochii lui Ellie fulgerară deodată mânioşi.
— Spune-i asta lui Jack şi cu siguranţă *o să-i simţi* puterea pumnului! Vrei să spui că ai adus ceva aici, odată cu tine, când eu am un copil nou-născut de îngrijit? Cum ai putut? Cum ai putut să faci una ca asta?
— N-am ştiut că se va întâmpla, m-am apărat eu. Am descoperit abia în seara aceasta. De aceea îţi spun abia acum. Trebuie să părăseşti casa asta şi să duci copilul într-un loc sigur. Pleacă acum, până nu e prea târziu.
— Ce? Chiar acum? În toiul nopţii?
Am încuviinţat, dând din cap.
Ellie a clătinat negativ din cap, cu hotărâre.
— Jack n-o să vrea să plece. N-o să vrea să fie scos din propria lui casă în puterea nopţii. Nici în ruptul capului. Nu, o să aştept. O să rămân aici şi o să-mi spun rugăciunile. Mama aşa m-a învăţat. Zicea că, dacă te rogi din tot sufletul, nimic din forţele Răului nu te poate atinge vreodată. Iar eu chiar cred asta. Oricum, s-ar putea să te fi înşelat, Tom, adăugă ea. Eşti tânăr şi de-abia ai început să-ţi deprinzi meseria, aşa că s-ar putea să nu fie chiar atât de rău precum crezi. Iar mama ta se poate întoarce în orice moment. Dacă nu în noaptea asta, cu siguranţă că mâine seară va fi înapoi. Ea o să ştie ce e de făcut. Până atunci, stai departe de odaia fetei aceleia. Ceva nu-i în regulă cu ea.
Când am deschis gura să vorbesc, vrând să mai încerc o dată s-o conving să plece, o expresie de îngrijorare se zugrăvi deodată pe chipul lui Ellie, care se clătină pe picioare, sprijinindu-se cu mâna de perete, ca să nu cadă.
— Poftim, uite ce-ai făcut! Mă ia cu ameţeală numai când mă gândesc la ce se întâmplă aici.
Se aşeză pe marginea patului meu şi-şi sprijini capul în mâini câteva clipe, în timp ce eu o priveam deznădăjduit, neştiind ce să fac sau ce să spun.
După câteva momente, se ridică din nou în picioare.
— Trebuie să stăm de vorbă cu mama ta de îndată ce se va

întoarce, dar, nu uita, stai departe de Alice până atunci! Făgăduieşti?

I-am făgăduit şi, cu un zâmbet trist, Ellie s-a întors în camera ei.

Abia când a plecat mi-am dat deodată seama…

Ellie se clătinase pentru a doua oară, spunând că i se învârte capul. O dată ar fi putut să fie întâmplător. Doar de la oboseală. Dar, de două ori! Era ameţită. Ellie era ameţită şi acesta era primul semn de posedare!

Am început să mă plimb în sus şi-n jos prin odaie. Cu siguranţă mă înşelam. Nu Ellie! Nu era cu putinţă să fie Ellie. Poate că Ellie era doar obosită. La urma urmelor, copilul o ţinea trează mai mereu. Dar Ellie era puternică şi sănătoasă. Fusese crescută şi ea tot la o fermă şi nu era femeia care să lase răul s-o îngenuncheze. Şi toată cuvântarea aceea a ei despre rugăciuni! Poate că mi-o ţinuse doar ca să n-o bănuiesc pe ea.

Dar nu-mi zisese oare Alice că Ellie ar fi greu de stăpânit? Mai zisese şi că, probabil, victima avea să fie Jack, dar el nu dăduse încă niciun semn de ameţeală. Totuşi, nu încăpea nicio îndoială că devenise din ce în ce mai iute la mânie şi violent, pe deasupra! Dacă Ellie nu l-ar fi oprit, mi-ar fi zburat cu pumnul capul de pe umeri.

Dar, bineînţeles, dacă Alice era în cârdăşie cu Mama Malkin, *tot* ce îmi spusese ea ar fi urmărit numai să mă inducă în eroare. Nu puteam să am încredere nici în ce îmi relatase ea din cartea Vraciului! Se putea să-mi fi spus numai minciuni! Eu nu puteam citi în latineşte, aşa că n-aveam cum să-i verific spusele.

Am înţeles atunci că putea fi oricare dintre ei. Un atac s-ar fi putut produce în orice moment, iar eu n-aveam nicio cale de a afla din care parte va veni!

Cu puţin noroc, mama avea să se întoarcă înainte de a se crăpa de ziuă. Ea avea să ştie ce era de făcut. Dar până la ziuă mai era o grămadă de timp, aşa că nu-mi puteam îngădui să adorm. Trebuia să veghez toată noaptea. Dacă Jack sau Ellie erau posedaţi, n-aş fi putut să fac nimic. În odaia lor nu mă puteam duce, aşa că tot ce-mi rămânea de făcut era să o ţin pe Alice sub supraveghere.

Am ieşit din odaie şi m-am aşezat pe scări, între uşa odăii lui

Ellie şi-a lui Jack şi uşa mea. De acolo puteam să văd şi uşa odăii lui Alice, dedesubt. Dacă ar fi ieşit din odaie, cel puţin aş fi putut să dau de ştire.

M-am hotărât ca, în caz că mama nu avea să se întoarcă, să plec eu în zori; în afară de ea, mai exista doar o singură speranţă de ajutor pe lumea asta…

A fost o noapte lungă şi, la început, tresăream şi la cel mai mic zgomot – un trosnet al scărilor sau un foşnet slab pe duşumeaua vreuneia dintre odăi. Însă treptat m-am liniştit. Casa era veche şi acelea erau zgomote cu care eram obişnuit – zgomote la care te aştepţi, când casa se reaşază în temelii şi se răceşte încet, în timpul nopţii. Totuşi, spre dimineaţă, am început să fiu din nou speriat.

Auzeam slabe râcâieli prin pereţi. Semănau cu zgomotul de unghii încercând să se agaţe de piatră şi nu întotdeauna în acelaşi loc. Uneori, veneau de mai sus, din capul scărilor, din stânga; alteori de mai jos, de lângă odaia lui Alice. Erau atât de slabe că-mi era greu să spun dacă erau cu adevărat sau doar în mintea mea. Dar a început să mă ia cu frig, să-mi fie frig de-a binelea, iar asta mă avertiza că primejdia era pe aproape.

După aceea, s-au pornit să latre câinii şi, în câteva minute, şi celelalte animale au luat-o razna, porcii păroşi guiţând atât de tare încât ai fi crezut că sosise deja tăietorul de porci. De parcă n-ar fi fost de ajuns, hărmălaia trezi copilul, care se porni din nou pe plâns.

Mi-era atât de frig încât tremuram din toate mădularele. Trebuia să fac ceva.

Pe malul râului, în faţa vrăjitoarei, mâinile mele ştiuseră singure ce să facă. De data aceasta, picioarele mele au acţionat mai repede decât mi-aş fi putut închipui. Am sărit în picioare şi-am luat-o la fugă. Îngrozit, cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am repezit pe scări în jos, sporind astfel hărmălaia. Era musai să ajung afară şi să mă îndepărtez de vrăjitoare. Nimic altceva nu mai conta. Tot curajul meu dispăruse.

CAPITOLUL 13

PORCII PĂROȘI

AM fugit afară din casă şi-am luat-o spre miazănoapte, drept către Dealul Spânzuraţilor, încă în toiul groazei, încetinind puţin doar când am ajuns la pajiştea dinspre nord. Aveam nevoie de ajutor şi încă repede. Mă duceam la Chipenden. Numai Vraciul mă mai putea salva acum.

Odată ce am ajuns la gardul de hotar, animalele au amuţit deodată şi m-am întors să mă uit înapoi spre fermă. Pe lângă ea puteam zări drumul noroios şerpuind şi pierzându-se în depărtare, ca o pată neagră pe un mozaic de ogoare cenuşii.

Atunci am zărit o lumină pe drum. Un docar se îndrepta spre fermă. Să fi fost mama? Pentru câteva clipe, nădejdile mele prinseră aripi din nou. Dar când docarul ajunse mai aproape de fermă, am auzit o tuse hârâită şi puternică, zgomotul flegmei adunate în gât şi apoi pe cineva scuipând. Era doar Rât, tăietorul de porci. Urma să se ocupe de cinci dintre cei mai mari porci păroşi ai noştri; odată morţi, fiecare trebuia tăiat în bucăţi, ceea ce lua o grămadă de timp, aşa că trebuia să înceapă devreme.

Omul nu-mi făcuse niciodată nimic rău, dar întotdeauna mă bucuram când îşi termina treaba şi pleca. Nici mama nu-l avea la inimă. Nu-i plăcea felul în care hârâia ca să-şi desprindă flegma groasă din gât, scuipând-o apoi în curte.

Era o namilă de om, mai înalt chiar şi decât Jack, cu muşchii împletiţi ca şerpii pe braţe. Muşchii erau necesari în îndeletnicirea sa. Unii porci cântăreau mai mult ca un om şi se zbăteau ca nebunii ca să scape de cuţit. În orice caz, Rât avea şi o parte a corpului uitată în delăsare. Cămăşile lui erau întotdeauna scurte, cu ultimii doi nasturi desfăcuţi, iar burta lui împănată de grăsime, albă şi păroasă atârna peste şorţul de piele pe care îl purta ca să-şi ferească nădragii de stropii de sânge. Cred că n-avea mai mult de treizeci de ani, dar părul de pe capul lui era rar şi lins.

Dezamăgit că nu era mama, l-am urmărit cum îşi desprinde felinarul din cârligul căruţei şi începe să-şi descarce uneltele. Se apucă de treabă în faţa hambarului, imediat lângă cocina porcilor.

Pierdusem destulă vreme şi-am dat să sar gardul spre pădure

când, cu coada ochiului, am zărit o mişcare pe panta de sub mine. O umbră venea întins în direcţia mea, grăbindu-se spre pârleazul din capătul celălalt al păşunii de la nord.

Era Alice. Nu voiam să mă urmărească, dar era mai bine să termin povestea cu ea acum decât mai târziu, aşa că m-am aşezat pe gardul de hotar şi am aşteptat să ajungă la mine. N-am avut mult de aşteptat, pentru că a ţinut-o tot într-o fugă, urcând dealul.

N-a venit chiar lângă mine, ci s-a oprit la vreo nouă sau zece paşi distanţă, căznindu-se să-şi recapete suflul. Am măsurat-o din cap până-n picioare, văzând-o din nou în rochia neagră şi cu pantofii ascuţiţi. Probabil că o trezisem când o zbughisem pe scări în jos; dacă mă prinsese atât de repede din urmă, însemna că se îmbrăcase foarte repede şi o luase după mine fără întârziere.

— Nu vreau să stau de vorbă cu tine, i-am strigat eu, tulburarea făcându-mi vocea tremurătoare şi mai piţigăiată ca de obicei. Nu-ţi mai pierde vremea urmărindu-mă. Ţi s-a dat o şansă, ai irosit-o, aşadar de-acuma mai bine te ţii departe de Chipenden.

— Mai bine ai sta de vorbă cu mine, dacă tot ştii ce e bine pentru tine, zise Alice. Curând va fi prea târziu, aşa că ascultă ceva ce-i mai bine să ştii. Mama Malkin este deja aici.

— Asta ştiu, i-am răspuns eu. Am văzut-o.

— Nu-i doar în oglindă, totuşi. Nu-i doar în oglindă. E undeva aici, undeva înăuntrul casei ăleia, zise Alice arătând cu mâna înapoi, în josul dealului.

— Ţi-am spus că ştiu asta, i-am replicat eu furios. Lumina lunii mi-a arătat dâra pe care a lăsat-o când a venit şi, când am intrat la tine în odaie să te anunţ, ce-am găsit? Pe tine stând deja de vorbă cu ea – şi probabil nu era prima oară.

Mi-amintisem de prima noapte când urcasem la Alice în odaie şi îi dădusem cartea. Când intrasem, lumânarea încă mai fumega în faţa oglinzii.

— Probabil tu ai adus-o aici, i-am strigat eu în faţă. Tu i-ai spus unde eram.

— Asta nu-i adevărat, nu, zise Alice, cu o mânie în glas egală cu a mea.

Veni vreo trei paşi mai aproape de mine şi continuă:

— Am adulmecat-o pe afară, da, şi m-am folosit de oglindă ca

să văd unde se află. Nu aveam cum să-mi dau seama că era atât de aproape, nu? Era mult prea puternică pentru mine, aşa că nu puteam să-i scap. Noroc că ai intrat în odaie la momentul potrivit. Norocul meu că ai spart oglinda.

Aş fi vrut s-o cred pe Alice, dar puteam avea oare încredere în ea? Când se mai apropie cu vreo câţiva paşi, m-am ridicat pe jumătate, gata să sar în iarbă, dincolo de gard.

— Mă duc înapoi la Chipenden ca să-l chem pe domnul Gregory, i-am spus eu. El o să ştie ce-i de făcut.

— Nu-i timp pentru asta, zise Alice. Când o să te întorci, o să fie prea târziu. Trebuie să te gândeşti la copil. Mama Malkin vrea să-ţi facă ţie rău, dar o să-i fie foame de sânge de om. Sângele tânăr îi place cel mai mult. Îi sporeşte cel mai mult puterile.

Frica mea mă făcuse să uit de copilul lui Ellie. Alice avea dreptate. Vrăjitoarea poate că nu voia să între în trupul copilului, dar cu siguranţă îi voia sângele. Până aş fi venit eu cu Vraciul, ar fi fost prea târziu.

— Dar ce pot să fac? Am întrebat eu. Ce şansă am eu împotriva Mamei Malkin?

Alice ridică din umeri şi îşi lăsă colţurile gurii în jos.

— Asta-i treaba ta. Cu siguranţă, Moşul Gregory te-a învăţat ceva care să-ţi fie de folos acum. Dacă nu l-ai scris în carneţelul ăla al tău, atunci poate că e în capul tău. Trebuie doar să-ţi aminteşti, atâta tot.

— N-a vorbit prea mult despre vrăjitoare, am zise eu, simţindu-mă deodată înciudat pe Vraci.

Cea mai mare parte a învăţăturilor mele de până atunci fusese despre duhurile rele, în care se strecuraseră doar câteva aluzii la spirite şi stafii, în vreme ce toate problemele mele fuseseră provocate de vrăjitoare.

Încă nu aveam încredere în Alice, dar acum, după cele ce-mi spusese, nu mai puteam pleca la Chipenden. N-aş fi izbutit în veci să-l aduc pe Vraci la timp. Prevenirea ei despre primejdia care-o păştea pe fetiţa lui Ellie părea bine intenţionată, dar, dacă Alice era posedată sau îi ţinea partea Mamei Malkin, atunci erau chiar cuvintele care să-mi taie orice altă alegere şi să mă aducă înapoi, pe deal în jos, spre fermă. Chiar cuvintele care m-ar fi oprit să-i dau de ştire Vraciului şi m-ar fi ţintuit, în schimb, în locul unde vrăjitoarea ar fi putut să pună gheara pe

mine oricând ar fi vrut.
Când am coborât dealul, mi-am păstrat distanţa faţă de Alice, dar când am intrat în curte şi am luat-o către hambar, era lângă mine.
Rât îşi ascuţea cuţitele; îşi ridică privirile când mă zări şi mă salută cu un semn din cap. I-am răspuns la fel. După ce m-a salutat pe mine, a holbat ochii la Alice, fără să spună vreun cuvânt, doar măsurând-o de două ori din cap până-n picioare. Apoi, cu puţin înainte să ajungem la uşa de la bucătărie, fluieră lung şi tare. Rât aducea la faţă mai curând cu un porc decât cu un lup, dar fluieratul era dintr-acela foarte zeflemitor.
Alice s-a prefăcut că nu-l aude. Înainte să pregătească masa de dimineaţă, mai avea ceva de făcut: se duse drept în bucătărie şi se apucă să se ocupe de puiul pe care urma să ni-l gătească pentru masa de prânz. Atârna de un cârlig lângă uşă, cu guşa şi măruntaiele deja scoase din ajun. Se puse pe treabă, curăţându-l cu apă şi sare, cu ochii fixaţi cu încordare la ceea ce făcea, astfel încât degetele sale harnice să nu scape niciun locşor.

Atunci, în timp ce-o priveam, mi-am amintit în sfârşit ceva care ar fi putut să aibă efect împotriva unui posedat.
Sare şi fier!
Nu eram sigur, dar merita să încerc. Asta folosea Vraciul când lega un duh într-un puţ şi poate mergea şi împotriva unei vrăjitoare. Dacă le-aş fi aruncat în cineva posedat, poate că aş fi dat-o afară pe Mama Malkin.
N-aveam încredere în Alice şi nu voiam să mă vadă luând sare, aşa că a trebuit să aştept până când a terminat de curăţat puiul şi a ieşit din bucătărie. Odată ce-am luat sarea, înainte să ies afară să-mi văd de corvezile mele, am trecut pe la atelierul tatălui meu.
Nu mi-a luat mult să găsesc ce-mi trebuia. Dintr-o bogată colecţie de pile de pe raftul de deasupra mesei sale de lucru, am ales-o pe cea mai mare şi mai zgrunţuroasă dintre toate. Era una numită „bastard” care, chiar şi când eram mai mic, îmi oferea singura şansă de a folosi vreodată acest cuvânt fără să primesc o scatoalcă după ceafă. Curând pileam la un cap o găleată veche de fier, cu un zgomot care-mi strepezea dinţii. Dar, după puţin timp, un sunet încă şi mai puternic

sfâşie văzduhul.
Era strigătul de moarte al unui porc, primul din cei cinci.
Ştiam că Mama Malkin putea fi oriunde şi, dacă nu intrase deja în trupul cuiva, îşi putea alege victima în orice clipă. Aşadar trebuia să mă adun şi să fiu cu ochii în patru. Dar, cel puţin acum aveam ceva cu care să mă apăr.
Jack mă chema să îl ajut pe Rât, dar întotdeauna îmi găseam câte o scuză, zicând ba că trebuia să termin una, ba că tocmai mă pregăteam să fac alta. Dacă m-aş fi dus să muncesc cu Rât, n-aş mai fi fost în stare să-i supraveghez pe toţi ceilalţi. Cum eram fratele lui venit numai în vizită pentru câteva zile, şi nu un om tocmit să ajut la treabă, Jack nu putea stărui, deşi mai avea puţin şi-o făcea.
Până la urmă, după masa de prânz, negru de supărare, s-a văzut silit să-l ajute el însuşi pe Rât, ceea ce era exact ce voiam. Dacă lucra în faţa hambarului, puteam să ţin un ochi pe el de la distanţă. Le supravegheam, folosindu-mă de câte un pretext, şi pe Alice şi pe Ellie. Oricare dintre ele putea fi posedata, dar, dacă era Ellie, n-ar mai fi rămas prea multe şanse să scap copilul: în cea mai mare parte a timpului, copilul era ba în braţele ei, ba dormea în leagăn, aproape de ea.
Aveam la mine sarea şi pilitura de fier, dar nu eram sigur că vor fi de ajuns. Cel mai bun lucru ar fi fost un lanţ de argint. Chiar şi unul scurt ar fi fost mai bun decât nimic. Când eram micuţ, îi surprinsesem o dată pe mama şi pe tata vorbind despre un lanţ de argint care era al ei. N-o văzusem niciodată purtându-i, dar putea să fie prin casă, pe undeva – poate în magazia de sub pod, pe care mama o ţinea întotdeauna încuiată.
Însă dormitorul lor nu era încuiat. În mod normal, n-aş fi intrat niciodată în camera lor fără să le cer voie, dar acum eram încolţit. Am căutat caseta de bijuterii a mamei. Înăuntru am găsit broşe şi inele, dar niciun lanţ de argint. Am scotocit prin toată odaia. M-am simţit aproape ca un hoţ Uitându-mă prin sertare, dar am făcut-o, totuşi. M-am gândit că poate aş da de vreo cheie de la magazie, dar n-am găsit nimic.
Când căutam aşa, am auzit ghetele grele ale lui Jack urcând scările. Am rămas nemişcat, abia îndrăznind să respir, dar a intrat în dormitorul lui pentru câteva momente şi a coborât iar. După asta, mi-am încheiat percheziţia, fără să găsesc nimic,

aşa că am coborât să-i mai controlez o dată pe fiecare.

În ziua aceea, văzduhul fusese neclintit şi calm, dar când m-am îndreptat spre hambar, s-a stârnit din senin o pală de vânt. Soarele începuse să coboare, îmbăind totul într-o lumină fierbinte, învăpăiată, şi făgăduind vreme frumoasă pentru ziua următoare. În faţa hambarului atârnau acum de nişte cârlige, cu capul în jos, trei porci morţi. Erau rozalii şi proaspăt spălaţi, din ultimul încă scurgându-se sângele într-o găleată, iar Rât era în genunchi, luptându-se cu al patrulea, care îi dădea bătăi de cap – era greu de spus care dintre ei icnea mai tare.

Jack, cu piepţii cămăşii năclăiţi de sânge, s-a uitat pieziş la mine când am trecut pe acolo, dar eu m-am mulţumit să-i zâmbesc şi să dau din cap. Erau amândoi prinşi de treabă până peste urechi, şi încă mai aveau multe de făcut, aşadar aveau să rămână ocupaţi până mult după apusul soarelui. Dar, până în momentul acela, nu dăduse nimeni vreun semn de ameţeală cât de mică, nici măcar vreo bănuială de posedare.

Coşmarul a început când m-am dus spre şopron, în spatele hambarului, ca să iau un sac de cartofi…

Am auzit un ţipăt. Era un ţipăt plin de groază. Ţipătul unei femei în faţa celui mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată.

Am scăpat sacul de cartofi din mână şi-am dat fuga în faţa hambarului. Acolo, m-am oprit ca fulgerat, nevenindu-mi să cred ce vedeam.

Ellie stătea la vreo douăzeci de paşi distanţă, ţinându-şi ambele mâini întinse în lături, ţipând şi ţipând de parcă ar fi fost torturată. La picioarele ei zăcea Jack, cu faţa numai sânge. Am crezut că Ellie ţipa din cauza lui Jack – dar nu, era din cauza lui Rât.

Stătea cu faţa spre mine, de parcă mă aştepta să vin. În mâna stângă ţinea jungherul lui favorit, lung şi ascuţit, pe care întotdeauna îl folosea să taie gâtul unui porc. Am îngheţat de groază, pentru că am înţeles ce auzeam în ţipătul lui Ellie.

În mâna dreaptă, Rât legăna copilul.

Era un strat gros de sânge de porc pe ghetele lui Rât, care încă mai erau îmbăiate de sângele care îi picura de pe şorţul de piele. Îşi apropie jungherul de copil.

— Vino încoace, băiete, îmi strigă el. Vino la mine!

Şi începu să râdă.

Gura i se deschisese şi se închisese când vorbise, dar nu glasul lui se auzise. Fusese glasul Mamei Malkin. Nici râsul nu fusese al lui – de obicei râdea gros, rostogolindu-şi hohotele din pântece ca dintr-un butoi. Acesta de acum fusese chicotitul unei cotoroanţe.

Am făcut, încet, un pas spre Rât. Apoi încă unul. Voiam să mă apropii de el. Voiam să-i salvez copilul lui Ellie. Am încercat să merg mai repede. Dar n-am putut. Picioarele mi-erau ca de plumb. Era ca atunci când încerci disperat să alergi într-un vis urât. Picioarele mi se mişcau de parcă nu erau ale mele.

Deodată mi-am dat seama de altceva, care m-a scăldat într-o năduşeală rece. Nu mă îndreptam către Rât numai pentru că aşa voiam eu. Ci pentru că Mama Malkin îmi impunea să mă apropii. Mă atrăgea spre Rât cu viteza pe care voia ea s-o am, ducându-mă drept spre jungherul lui în aşteptare. Nu mă duceam să salvez. Mă duceam să mor. Eram în puterea unei vrăji. O vrajă care mă silea să mă supun.

Mai simţisem ceva asemănător şi pe malul râului, dar atunci, la moment, mâna mea stângă şi braţul acţionaseră cu de la sine putere, îmbrâncind-o pe Mama Malkin în apă. Acum tot corpul meu era la fel de neputincios ca şi mintea.

Mă apropiam de Rât. Eram din ce în ce mai aproape de jungherul lui care mă aştepta. Ochii lui erau ochii Mamei Malkin, iar chipul îi era îngrozitor de buhăit. Ca şi când vrăjitoarea dinăuntrul lui îi deformase trăsăturile, umflându-i obrajii mai-mai să-i crape, bulbucându-i ochii gata să-i sară din orbite, sfărâmându-i fruntea cu un ciocan nevăzut, prefăcând-o într-o streaşină stâncoasă deasupra ochilor cu globii ieşiţi în afară, ale căror pupile de jăratic împrăştiau o lumină învăpăiată, nimicitoare, în jurul lor.

Am mai făcut un pas şi mi-am simţit inima bufnind. Încă un pas şi-a bufnit din nou. Ajunsesem mult mai aproape de Rât. *Buf, buf,* făcea inima mea, cu câte o bătaie la fiecare pas.

Când nu mai aveam decât vreo cinci paşi până la jungherul care mă aştepta, am auzit-o pe Alice venind în fugă spre noi, strigându-mi numele. Am văzut-o cu coada ochiului, apărând din întuneric şi intrând în conul de lumină învăpăiată. Se îndrepta spre Rât, cu părul ei negru unduind pe spate şi mi se păru că alerga drept în para focului.

Fără să-şi potrivească paşii, îi dădu lui Rât o lovitură de picior cu toată puterea ei. Ţintise drept deasupra şorţului de piele şi i-am zărit vârful ascuţit al pantofului ei afundându-se în pântecele lui gras, de numai călcâiul i se mai văzu.

Rât horcăi, se îndoi din şale şi scăpă copilul lui Ellie din mână, dar, agilă ca o pisică de un an, Alice se lăsă în genunchi şi-l prinse în braţe, chiar înainte de a se izbi de pământ. Apoi se întoarse pe călcâie, alergând înapoi către Ellie.

În clipa în care pantoful ascuţit al lui Alice se împlântase în pântecele lui Rât, vraja se destrămase. Eram din nou liber. Liber să-mi mişc corpul din proprie voinţă. Liber să plec. Sau liber să atac.

Rât era aproape frânt în două, dar se îndreptă din nou de spate şi, cu toate că scăpase copilul, încă mai ţinea jungherul. L-am urmărit atent în timp ce se îndrepta spre mine. S-a şi împleticit niţel – poate că era ameţit sau poate că era de la durerea provocată de pantoful ascuţit al lui Alice.

Eliberat de vrajă, un noian de sentimente a ţâşnit în mine. Era părerea de rău pentru ceea ce păţise Jack, groaza de primejdia în care fusese copilul lui Ellie şi furia că aşa ceva i se putuse întâmpla familiei mele. Şi în momentul acela am ştiut că fusesem născut să fiu un vraci. Cel mai bun vraci care trăise vreodată. Puteam şi voiam s-o fac pe mama să fie mândră de mine.

Cum să vă spun, în loc să fiu plin de spaimă, eram foc şi gheaţă. În străfundul sufletului meu turbam de mânie, clocoteam de o furie care ameninţa să explodeze, în vreme ce pe-afară eram rece ca gheaţa, cu mintea limpede şi ascuţită, respirând măsurat.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele pantalonilor. Apoi le-am scos repede, fiecare plină cu ceea ce găsise înăuntru, zvârlindu-i pumnii plini drept în capul lui Rât, ceva alb din mâna mea dreaptă şi ceva negru din cea stângă. S-au amestecat, într-un nor alb şi negru, chiar în clipa în care i-au izbit faţa şi umerii.

Sare şi fier – aceeaşi combinaţie atât de eficace împotriva unui duh rău. Fier ca să-l rănească şi să-i soarbă puterile; sare ca să-l ardă. Pilitură de fier din buza unei găleţi vechi şi sare din proviziile de bucătărie ale mamei. Nădăjduiam că vor avea

acelaşi efect şi asupra unei vrăjitoare.
Presupun că un amestec ca ăsta primit în faţă nu i-ar pica nimănui bine – cel puţin l-ar face să tuşească şi să scuipe – dar efectul asupra lui Rât a fost mult mai crunt. Întâi şi-a deschis pumnul şi a lăsat să-i scape jungherul. Apoi ochii i s-au rostogolit în cap şi s-a aplecat încet în faţă, îngenunchind. După aceea şi-a izbit o dată, cu toată puterea, fruntea de pământ şi faţa i s-a strâmbat într-o parte.
Ceva vâscos şi cleios a început să îi şiroiască din nara stângă. Eu înlemnisem acolo, privind, nefiind în stare să fac vreo mişcare, în vreme ce Mama Malkin bolborosea şi se scurgea din nasul lui, reluându-şi apoi forma veche pe care i-o ştiam. Era ea cea dintotdeauna, dar ceva din ea era neschimbat, iar altceva era altfel.
În primul rând, avea mai puţin de o treime din înălţimea pe care o avusese când o văzusem ultima oară. Acum umerii abia îi treceau de genunchii mei, dar încă mai purta mantia lungă, pe care o târa pe pământ după ea, iar părul ei sur îi cădea la fel pe umerii gârbovi, ca o perdea de mucegai. Pielea îi era cu totul diferită. Toată lucioasă, ciudată şi într-un fel boţită şi întinsă. În orice caz, ochii ei roşii nu se schimbaseră, şi Mama Malkin m-a privit o dată ucigător, mai înainte de a se întoarce şi-a începe să se ducă spre colţul hambarului. Părea să se micşoreze din ce în ce şi m-am întrebat dacă sarea şi fierul îi făceau asta. Nu mai ştiam ce altceva mai puteam face, aşa că am rămas pe loc, uitându-mă la ea cum pleacă, mult prea sleit de puteri ca să mă mişc.
Alice nu suferea de aceeaşi oboseală. Între timp, îi dăduse copilul în braţe lui Ellie, şi acum se întoarse în fugă, ducându-se la foc. Alese o bucată de lemn care ardea la un capăt şi se repezi după Mama Malkin, cu ea întinsă în faţă.
Ştiam ce voia să facă. O singură atingere şi vrăjitoarea ar fi luat foc. Ceva dinăuntrul meu nu putea îngădui să se întâmple asta, pentru că era prea cumplit, aşa că am prins-o pe Alice de braţ, în timp ce trecea pe lângă mine, învârtind-o în loc de scăpă lemnul arzând.
S-a întors către mine, cu o faţă furioasă şi-am crezut că o să simt şi eu un pantof ascuţit în pântece. În loc de asta, m-a apucat de braţ, strângând atât de tare încât unghiile i s-au înfipt adânc în carnea mea.

— Fii mai puţin milos, altminteri n-ai să rămâi în viaţă! Îmi şuieră ea în obraz. Dacă faci doar ce-ţi spune Moşul Gregory, n-o să fie de ajuns. O să mori ca şi ceilalţi!

Îmi dădu drumul la braţ şi m-am uitat la el, văzând urmele însângerate pe care mi le lăsaseră unghiile ei în carne.

— Trebuie să arzi o vrăjitoare, zise Alice, cu mânia din glas mai potolită, ca să fii sigur că nu se mai întoarce. Dacă numai le vâri în pământ, n-ai făcut nimic. Doar amâni lucrurile. Moşul Gregory ştie asta, dar e prea milos ca să le ardă. Acum e prea târziu…

Mama Malkin dispăruse după colţul hambarului, în umbră, continuând să se micşoreze cu fiecare pas, cu trena ei lungă lăsând o dâră ca de melc în urma sa.

Abia atunci am priceput că vrăjitoarea făcuse o mare greşeală. O apucase într-o direcţie primejdioasă, trecând chiar prin cocina cea mare a porcilor. Până să ajungă acolo, se făcuse destul de scundă cât să încapă pe sub scândura cea mai de jos a îngrăditurii.

Porcii avuseseră o zi foarte proastă. Cinci dintre ei fuseseră înjunghiaţi şi treaba asta fusese foarte zgomotoasă şi foarte urâtă, şi probabil îi speriase destul de tare. Aşa că nu erau în toane prea bune, ca să spun aşa, şi cu siguranţă că nu era momentul potrivit să intri în padocul lor. Iar marii porci păroşi ar fi mâncat orice, absolut orice. Curând, fu rândul Mamei Malkin să ţipe, şi o ţinu aşa multă vreme.

— Ar putea să fie la fel de bună ca arderea, treaba asta, zise Alice, când vaietele se stinseră, în cele din urmă.

Am citit uşurare pe chipul ei. Şi eu simţeam acelaşi lucru. Amândoi eram bucuroşi că se terminase totul. Eram foarte obosit, aşa că am ridicat din umeri, neştiind ce să spun, dar deja mă întorsesem să mă uit la Ellie şi nu mi-a plăcut ce-am văzut.

Ellie era speriată şi zdruncinată. Se uita la noi de parcă nu-i venea să creadă ce se petrecuse şi ce făcuserăm. Era de parcă pentru prima oară mă vedea cum trebuie. De parcă deodată îşi dăduse seama cine şi ce eram.

Şi eu, de asemenea, înţelesesem ceva. Pentru prima oară simţisem de-adevăratelea ce însemna să fii ucenicul Vraciului. Văzusem oamenii trecând pe partea cealaltă a drumului, ferindu-se să se apropie de noi. Îi zărisem înfiorându-se sau

făcându-şi semnul crucii pentru că treceam prin satul lor, dar n-o luasem personal. În mintea mea, era doar atitudinea lor faţă de Vraci, nu faţă de mine.

Dar pe asta de acum n-o mai puteam trece cu vederea, nici scoate din minte. Mi se întâmplase mie direct şi se întâmplase în casa mea.

Dintr-odată m-am simţit mai singur ca oricând.

CAPITOLUL 14

SFATUL VRACIULUI

Însă nu toate s-au dovedit aşa de rele. Jack nu murise, totuşi. Nu-mi plăcea să pun prea multe întrebări, pentru că asta supăra pe toată lumea, dar se părea că, la un moment dat, Rât tocmai se pregătea să despice burta celui de-ai cincilea porc, împreună cu Jack, iar în clipa următoare îşi ieşea din minţi şi îl ataca fără veste pe fratele meu.

Pe faţa lui Jack era numai sânge de porc. Fusese lovit cu un retevei în cap şi lăsat fără cunoştinţă. Rât intrase apoi în casă şi înhăţase copilul. Voise să-l folosească drept momeală, ca să mă dau eu mai aproape şi să-şi poată înfige cuţitul în mine.

Bineînţeles, ce povestesc eu acum nu este întocmai adevărat. Nu Rât înfăptuise toate aceste grozăvenii. Fusese posedat, iar Mama Malkin se folosise de trupul lui. După vreo două ceasuri, Rât îşi venise în fire şi plecase acasă, zăpăcit şi cu o cruntă durere de pântece. Nu părea să-şi aducă aminte ceva din ce se petrecuse şi niciunul dintre noi n-a simţit nevoia să-l lămurească.

Nimeni n-a prea dormit în noaptea aceea. După ce aprinsese un foc zdravăn, Ellie rămăsese jos, în bucătărie, toată noaptea, neîngăduind să-şi lase vreo clipă copilul de sub ochi. Jack s-a dus la culcare suferind de o durere ascuţită de cap, dar a rămas treaz şi a fost silit să dea buzna afară, ca să verse în curte.

Aproape cu o oră înainte de răsăritul soarelui, mama s-a întors acasă. Nu părea nici ea prea fericită. Ca şi cum ceva n-ar fi mers cum trebuia.

I-am ridicat bagajul să-l duc în casă.

— Te simţi bine, mamă? Am întrebat eu. Pari obosită.

— Nu-ţi face griji pentru mine, fiule. Ce s-a întâmplat aici? Pot

să spun că e ceva de rău doar Uitându-mă la faţa ta.
— E o poveste lungă, mamă, am zis eu. Hai mai bine înăuntru, deocamdată.
Când am intrat în bucătărie, Ellie s-a simţit atât de uşurată văzând-o pe mama, că a început să plângă, ceea ce l-a făcut şi pe copil să înceapă să scâncească. Atunci a coborât şi Jack şi toată lumea dădu să-i povestească mamei dintr-odată, mai puţin eu, care am renunţat după câteva secunde, fiindcă Jack se pornise într-una din declamaţiile sale sforăitoare.
Mama i-a închis gura destul de repede.
— Vorbeşte mai încet, Jack, i-a zis ea. Aceasta este casa mea încă şi nu îngădui nimănui să ţipe aici.
Nu i-a picat lui prea bine să i se spună asta de faţă cu Ellie, dar avea prea multă judecată ca să protesteze.
Mama ne-a făcut pe toţi să-i spunem exact ceea ce se petrecuse, începând cu Jack. Eu am fost ultimul, iar, când mi-a venit rândul, i-a trimis pe Ellie şi pe Jack sus, la culcare, astfel încât să putem vorbi doar noi doi. Nu că ar fi avut ea multe de spus. A ascultat doar în linişte, iar, la sfârşit, mi-a strâns mâna.
În cele din urmă, a urcat la Alice în odaie şi a petrecut multă vreme stând cu ea de vorbă, între patru ochi.
Soarele răsărise de mai puţin de un ceas, când a sosit Vraciul. Cumva îl aşteptam. A rămas în poartă, iar eu am ieşit şi am spus din nou toată povestea, în timp ce el mă asculta, sprijinit în toiagul său. Când am terminat, a clătinat din cap.
— Am simţit că se întâmpla ceva rău, băiete, dar am ajuns prea târziu. Totuşi, ai făcut ce-a trebuit. Ţi-ai folosit iniţiativa şi ai izbutit să-ţi aminteşti unele lucruri din ce te-am învăţat. Dacă toate celelalte dau greş, întotdeauna te poţi bizui pe sare şi fier.
— Trebuia s-o las pe Alice s-o ardă pe Mama Malkin? Am întrebat eu.
Oftă şi se scărpină în barbă.
— După cum ţi-am mai spus, este o mare cruzime să arzi o vrăjitoare şi eu unul nu sunt de acord cu asta.
— Bănuiesc că acum va trebui să dau iar piept cu Mama Malkin, am zis eu.
Vraciul zâmbi.
— Nu, băiete, poţi să dormi liniştit, pentru că n-o să se mai

întoarcă pe lumea asta. Nu după ce s-a terminat cum s-a terminat. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre mâncatul inimii unei vrăjitoare? Ei bine, porcii ăia ai tăi au făcut-o pentru noi.

— Nu doar inima. Au mâncat-o cu totul, i-am spus eu. Aşadar, am scăpat? Chiar am scăpat? Nu se mai poate întoarce?

— Da, ai scăpat de Mama Malkin. Au rămas alte primejdii, la fel de rele, dar deocamdată ai scăpat.

Am simţit o imensă uşurare, de parcă o grea povară mi s-a luat deodată de pe umeri. Trăisem un coşmar continuu şi acum, odată înlăturată ameninţarea Mamei Malkin, lumea mi se părea un tărâm mai luminos şi mai fericit. Întunericul se sfârşise, în cele din urmă, şi puteam să-mi îndrept iarăşi privirile spre viitor.

— Ei bine, da, eşti în siguranţă, până când ai să faci iarăşi o greşeală prostească, adăugă Vraciul. Şi nu-mi spune că n-ai să mai faci. Cel care nu face niciodată vreo greşeală înseamnă că nu face nimic. Şi a greşi face parte din deprinderea meseriei. Ei şi acum, ce trebuie făcut? Mă întrebă el, mijindu-şi ochii spre soarele de la răsărit.

— În legătură cu ce? Am zis eu, neştiind ce voia să spună.

— În legătură cu fata, băiete, zise el. Se pare că o aşteaptă un puţ. Nu văd nicio cale să-l ocolească.

— Bine, dar l-a salvat pe copilul lui Ellie, în cele din urmă, am protestat eu. Ba chiar mi-a salvat şi mie viaţa.

— A folosit oglinda, băiete. E semn rău. Lizzie a învăţat-o multe. Prea multe. Acum ne-a dovedit că este pregătită să-şi folosească învăţăturile. Care o să fie următoarea mişcare?

— Dar a avut intenţii bune. A folosit oglinda ca să încerce s-o găsească pe Mama Malkin.

— Poate, dar ştie prea multe şi, pe deasupra, e şi isteaţă. Acum este doar o fată, dar, într-o bună zi, va fi femeie şi o femeie deşteaptă e periculoasă.

— Şi mama este deşteaptă, i-am zis eu, supărat de vorbele sale. Dar este şi bună, totodată. Tot ce face ea, face pentru a fi şi mai bine. Îşi foloseşte mintea pentru a ajuta oamenii. Într-un an, când eram foarte mic, stafiile de pe Dealul Spânzuraţilor m-au speriat atât de tare încât nu puteam să dorm. Mama s-a dus până la ele, după lăsarea întunericului, şi le-a făcut să tacă. Au rămas mute luni în şir după aceea.

Aş fi putut să adaug că, în prima noastră dimineaţă

împreună, Vraciul îmi spusese că nu se poate face mare lucru în privinţa stafiilor. Şi că mama dovedise că el nu avea dreptate. Dar n-am spus-o. Deja izbucnisem cu prea multă patimă şi nu era nevoie s-o mai spun şi p-asta.

Vraciul nu mi-a răspuns. Se uita lung spre casă.

— Întreab-o pe mama ce părere are ea despre Alice, i-am sugerat eu. Pare să se descurce foarte bine cu ea.

— Oricum voiam să fac asta, zise Vraciul. A venit timpul să stăm puţin de vorbă. Aşteaptă aici până terminăm noi.

L-am urmărit pe Vraci străbătând curtea. Chiar înainte să ajungă în faţa ei, uşa bucătăriei se deschise şi mama îl întâmpină în prag.

Mai târziu am putut să deduc câte ceva din lucrurile pe care şi le spuseseră unul altuia, dar atunci n-am ştiut decât că au stat de vorbă aproape o jumătate de oră. N-am aflat niciodată dacă în discuţia lor amintiseră şi despre stafii. Când, în cele din urmă, Vraciul ieşi din nou la lumina soarelui, mama era în prag. Iar el a făcut atunci ceva neobişnuit – ceva ce nu-l mai văzusem făcând niciodată înainte. La început, mi s-a părut că doar a dat din cap către mama, în semn de rămas-bun, dar fusese mai mult decât atât. Fusese şi o mişcare a umerilor, totodată. Una uşoară, dar foarte precisă, aşa că nu există nicio îndoială în privinţa asta. Luându-şi la revedere de la mama, Vraciul i-a făcut o mică plecăciune.

Când a traversat din nou curtea, venind spre mine, părea că zâmbeşte în sinea lui.

— Eu o să mă întorc la Chipenden, acum, dar cred că mamei tale i-ar plăcea să mai rămâi o noapte. Oricum, o să te las pe tine să hotărăşti, mai zise Vraciul. Fie o aduci pe fată înapoi şi-o s-o legăm în puţ, fie că o conduci până la mătuşa ei din Staumin. Alegerea e a ta.

Ascultă-ţi vocea lăuntrică pentru a face cum e mai bine. O să ştii ce se cuvine să faci.

Cu acestea, a plecat, lăsându-mă cu mintea învălmăşită. Ştiam ce voiam să fac eu în privinţa lui Alice, dar mai trebuia să fie şi ce e bine.

Astfel, m-am întors să mai mănânc o dată la masa mamei.

Tata venise şi el, între timp, dar, cu toate că mama s-a

bucurat să-l vadă, ceva nu era tocmai în regulă, plutea un soi de nor invizibil deasupra mesei. Aşadar n-a fost chiar o masă de petrecere şi nimeni nu avea prea multe de spus.

Mâncarea era totuşi gustoasă, una dintre tocanele fără egal ale mamei, şi de aceea pe mine nu m-a deranjat lipsa conversaţiei – eram prea ocupat să-mi umplu burta şi să-mi mai iau o porţie, mai înainte ca Jack să apuce să-şi cureţe farfuria cu pâine.

Jack îşi regăsise pofta de mâncare, dar era puţin abătut, ca toţi ceilalţi. Trecuse prin multe şi rămăsese cu o umflătură cât pumnul în frunte, care o dovedea cu prisosinţă. Cât despre Alice, nu îi împărtăşisem ce-mi spusese Vraciul, dar simţeam că ştia oricum. N-a scos o vorbă toată seara. Dar cea mai tăcută dintre toate a fost Ellie. În pofida bucuriei de a-şi avea copilul înapoi, ceea ce văzuse o răscolise îngrozitor şi eram sigur că avea să mai dureze ceva până să-i treacă.

Când ceilalţi s-au dus la culcare, mama mi-a cerut să mai rămân. M-am aşezat lângă foc, în bucătărie, întocmai cum făcusem în seara de dinainte să părăsesc casa părintească pentru a-mi începe ucenicia. Dar expresia zugrăvită pe chipul ei îmi spunea că discuţia noastră avea să fie altfel. Înainte, se arătase severă faţă de mine, dar plină de speranţă. Încrezătoare că lucrurile aveau să iasă bine. Acum părea tristă şi nu la fel de sigură.

— Aduc copii pe lume în Comitatul acesta de aproape douăzeci şi cinci de ani, zise ea, aşezându-se în balansoarul ei, şi am pierdut foarte puţini. Cu toate că este foarte trist pentru mama şi tatăl copilului, se mai întâmplă şi necazuri dintr-astea. Se întâmplă şi cu animalele din fermă, Tom. Ai văzut şi tu.

Am încuviinţat, dând din cap. În fiecare an, câţiva miei se năşteau morţi. Era ceva la care te aşteptai.

— De data aceasta, a fost mai rău, zise mama. De data aceasta şi mama şi copilul au murit, ceva ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum. Ştiu ierburile de leac potrivite şi ştiu cum să le combin. Ştiu cum s-o scot la capăt cu sângerările puternice. Ştiu exact ce trebuie făcut. Iar mama aceasta era tânără şi puternică. N-ar fi trebuit să moară, dar n-am putut s-o salvez. Am făcut tot ce ştiam, dar n-am izbutit s-o salvez. Şi asta m-a durut. M-a rănit aici, drept în inimă.

Mama scoase un soi de suspin şi îşi apăsă mâna pe piept. Pentru o clipă, teribilă clipă, am crezut că va începe să plângă, dar, până la urmă, a răsuflat o dată adânc şi faţa i s-a înviorat.

— Dar, la naştere, şi oile mai mor, mamă, şi uneori mai mor şi vacile, i-am spus eu. O mamă este sortită să moară, până la urmă. Este un miracol că atâta vreme ai ajutat la naşteri fără să ţi se întâmple niciodată până acum.

Făceam tot ce puteam, dar era greu s-o împac. O răvăşise profund. O făcea să vadă toate lucrurile în negru.

— Se întunecă, fiule, îmi zise ea. Şi se întunecă mai curând decât mă aşteptam. Nădăjduiam să fi ajuns tu întâi un bărbat în toată puterea cuvântului, cu ani de experienţă în cârcă. Prin urmare, trebuie să asculţi cu mare atenţie tot ce-ţi spune magistrul tău. Fiecare cuvinţel contează. Va trebui să fii gata cât poţi de repede şi să munceşti din greu să-nveţi latina.

După asta tăcu puţin, apoi întinse mâna.

— Dă-mi să văd şi eu cartea!

Când i-am înmânat-o, a frunzărit-o o vreme, oprindu-se ici şi colo să citească vreo două rânduri.

— Ţi-a fost de ajutor? Mă întrebă ea.

— Nu prea mult, am recunoscut eu.

— Magistrul tău a scris-o, cu mâna lui. Ţi-a spus asta?

Am clătinat din cap.

— Alice mi-a zis că e scrisă de un preot.

Mama zâmbi.

— Magistrul tău a fost preot, odinioară. Aşa a început. Fără îndoială că o să-ţi povestească despre asta, într-o bună zi. Dar nu-l întreba tu. Lasă-l pe el să ţi-o spună când va socoti că e momentul.

— Despre asta aţi vorbit tu şi domnul Gregory? Am întrebat.

— Despre asta şi despre altele, dar cel mai mult despre Alice. M-a întrebat ce cred că ar trebui să se întâmple cu ea. I-am răspuns că ar trebui să te lase pe tine să hotărăşti. Aşadar, te-ai hotărât?

Am ridicat din umeri.

— Încă nu ştiu sigur ce să fac, dar domnul Gregory a spus că trebuie să-mi ascult vocea lăuntrică.

— Ăsta e un sfat bun, fiule, zise mama.

— Dar tu ce crezi, mamă? Ce i-ai spus tu domnului Gregory despre Alice? Chiar este Alice o vrăjitoare? Spune-mi măcar

atât.

— Nu, zise mama cu încetineală, cântărindu-şi cuvintele cu mare atenţie. Nu este o vrăjitoare, dar va fi, într-o bună zi. A fost născută cu o inimă de vrăjitoare şi n-are de ales, trebuie să-şi urmeze calea.

— Atunci ar trebui s-ajungă în puţ la Chipenden, am zis eu cu tristeţe, lăsându-mi capul în jos.

— Aminteşte-ţi de lecţiile tale, zise mama cu fermitate. Aminteşte-ţi ce te-a învăţat magistrul tău. Sunt mai multe feluri de vrăjitoare.

— Aha, e „benignă”, am zis eu. Vrei să spui că Alice ar putea deveni o vrăjitoare bună, care să-i ajute pe ceilalţi?

— S-ar putea. Dar s-ar putea să nu. Ştii ce cred eu cu adevărat? Poate că nu vrei să auzi.

— Ba vreau.

— Alice poate ajunge, până la urmă, o vrăjitoare nici bună, nici rea. Poate rămâne undeva la mijloc. Asta ar face-o foarte periculoasă, după cum ştii. Fata asta poate fi blestemul vieţii tale, o năpastă, o otravă pentru tot ce vei face tu. Ori s-ar putea dovedi cea mai bună şi mai puternică prietenă pe care ai s-o ai vreodată. Cineva care să însemne cel mai mare câştig al tău pe lumea asta. Pur şi simplu nu ştiu în ce direcţie o va apuca. Nu pot să văd, oricât m-aş strădui.

— Dar cum faci tu să vezi lucruri dintr-astea, mamă? Am întrebat-o eu. Domnul Gregory zice că el nu crede în profeţii. Zice că viitorul nu e gata stabilit.

Mama îşi puse o mână pe umărul meu şi mă scutură uşor, ca să-mi dea încredere.

— Cu toţii avem putinţa de a alege, zise mama. Dar poate că una dintre cele mai importante hotărâri pe care le vei lua vreodată o să fie aceasta, în privinţa lui Alice. Acum du-te la culcare şi încearcă să dormi cât mai bine. Ia hotărârea mâine, pe lumină.

Un singur lucru n-o întrebasem pe mama: cum izbutise să le reducă la tăcere pe stafiile de pe Dealul Spânzuraţilor. N-am întrebat-o pentru că mi-am ascultat vocea interioară. Pur şi simplu am ştiut că n-o să vrea să vorbească despre asta. Într-o familie, sunt unele lucruri pe care nu le întrebi. Ştii că o să ţi se spună când va sosi timpul.

Curând după răsărit, am plecat – eu, cu inima mai mult decât grea.

Ellie m-a condus până la poartă. Acolo, eu m-am oprit, dar Alice a continuat să meargă. Ellie i-a spus la revedere, însă Alice a urcat agale dealul, frământându-şi buzele, fără să întoarcă nici măcar o dată capul.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Tom, îmi zise Ellie. Mă doare, dar trebuie să ţi-o spun.

Ghiceam din glasul ei că aveam să aud ceva de rău. Am dat din cap cu amărăciune şi m-am forţat s-o privesc în ochi. Am fost foarte tulburat să descopăr că îi înotau în lacrimi.

— Eşti încă bine-venit aici, Tom, zise Ellie, dându-şi părul la o parte de pe frunte şi încercând să zâmbească. Asta nu s-a schimbat. Dar trebuie să ne gândim la copilul nostru. Aşadar, o să fii bine-venit aici, dar nu după lăsarea întunericului. Vezi tu, asta l-a făcut pe Jack să fie atât de întors pe dos, zilele astea. Nu-mi face plăcere să-ţi spun cât de înverşunat este, dar trebuie s-o afli acum. Nu-i place deloc îndeletnicirea ta. Niciun pic. Îi dă fiori. Şi se teme pentru copil.

Ne-am speriat, înţelegi? Ne e frică acum că, dacă vei veni după ce se întunecă, vei putea să atragi aici şi altceva. Ai putea să aduci Răul după tine şi nu putem risca să se întâmple ceva familiei noastre. Vino să ne vizitezi în timpul zilei, Tom. Vino să ne vizitezi când soarele e sus pe cer şi păsările cântă.

Cu acestea, Ellie m-a îmbrăţişat, ceea ce a îngreunat şi mai tare despărţirea. Mi-am dat seama că între noi intervenise ceva rău şi că lucrurile s-au schimbat pentru totdeauna. Am simţit că-mi vine să plâng, dar, deşi nu ştiu cum am izbutit, m-am abţinut. Aveam un nod dureros în gât şi nu puteam scoate un cuvânt.

Am privit lung în urma lui Ellie, până a intrat în casă, apoi m-am întors la gândurile mele şi la hotărârea pe care trebuia s-o iau.

Ce trebuia să fac cu Alice?

Când m-am trezit, dimineaţa, aveam convingerea că era de datoria mea s-o duc înapoi la Chipenden. Aşa mi se părea cel mai drept. Cel mai sigur. O simţeam ca pe o obligaţie. Când îi dădusem Mamei Malkin turtele, mă lăsasem condus de slăbiciunea inimii mele. Şi iată ce-mi adusese! Aşadar, probabil cel mai bine ar fi fost să rezolv problema cu Alice

acum, mai înainte de a fi prea târziu. După cum spusese Vraciul, trebuia să mă gândesc la nevinovaţii care ar fi putut să sufere în viitor.

În prima zi de călătorie, n-am schimbat prea multe cuvinte. I-am spus numai că ne întoarcem la Chipenden să-l vedem pe Vraci. Nu ştiu dacă Alice a înţeles ce urma să i se întâmple, dar cu siguranţă nu s-a împotrivit. Apoi, în a doua zi, pe când ne apropiam de sat, mai precis când am ajuns la poalele dealurilor, la mai puţin de o milă de casa Vraciului, i-am mărturisit lui Alice ceea ce ţinusem închis în mine până atunci, ceea ce mă frământa încă din ziua în care pricepusem din ce erau făcute turtele.

Ne aşezasem pe un tăpşan cu iarbă deasă, de la marginea drumului. Soarele apusese, iar lumina începuse să se împuţineze.

— Alice, tu minţi vreodată? Am întrebat-o eu.

— Toată lumea minte, uneori, răspunse ea. N-ai mai fi om, dacă n-ai face-o. Dar, de obicei, spun adevărul.

— Şi cum rămâne cu noaptea în care m-ai ademenit, ca să fiu prins, şi închis în groapă? Şi când te-am întrebat despre turte? Şi când ai spus că nu mai exista niciun alt copil în casa lui Lizzie? Asta a fost tot adevăr?

— Eu nu văzusem niciun copil.

— Cel dintâi care a dispărut din sat nu era decât un nou-născut. N-ar fi putut să plece singur şi să se rătăcească. Eşti sigură?

Alice dădu din cap şi apoi îşi plecă ochii, aţintindu-şi-i în iarbă.

— Bănuiesc că a fost răpit de lupi, am zis eu. Cel puţin aşa au crezut băieţii din sat.

— Lizzie a spus că ea n-a văzut lupi prin părţile astea. Dar s-ar putea, încuviinţă Alice.

— Şi cum a fost cu turtele, Alice? Ce era în ele?

— Seu şi carne de porc. Şi câteva bucăţele de pâine.

— Şi atunci sângele de unde era? Sângele de animal n-ar fi fost destul de bun pentru Mama Malkin. Nu când avea nevoie de atâta putere ca să îndoaie drugii de fier de deasupra puţului. Aşadar, de unde venea sângele, Alice – sângele care a fost pus în turte?

Alice începu să plângă. Am aşteptat cu răbdare să termine şi apoi am întrebat-o din nou.

— Ei bine, de unde venea?

— Lizzie a spus că eu sunt încă un copil, zise Alice. Au folosit sângele meu de nenumărate ori. Aşa că, încă o dată, n-avea să conteze. Nu doare atât de tare. Nu când eşti obişnuit cu asta. Şi cum aş fi putut eu s-o opresc, totuşi, pe Lizzie?

Cu acestea, Alice şi-a ridicat mâneca şi mi-a arătat braţul. Era încă lumină afară, destulă cât să pot vedea cicatricele. Avea o mulţime – unele vechi, altele relativ proaspete. Cea mai nouă dintre toate încă nu se vindecase. Încă supura.

— Am mai multe. Mult mai multe. Dar nu ţi le pot arăta pe toate, zise Alice.

Nu mai ştiam ce să zic, aşa că am tăcut pur şi simplu. Dar mă hotărâsem deja şi, peste puţină vreme, porneam la drum, prin întuneric, îndepărtându-ne de Chipenden.

Mă hotărâsem s-o duc pe Alice direct la Staumin, unde locuia mătuşa ei. Nu puteam îndura gândul că avea să sfârşească închisă de vie într-un puţ din grădina Vraciului. Era prea cumplit – şi-mi aduceam bine aminte de un alt puţ. Îmi aduceam aminte cum Alice mă ajutase să ies din puţul lui Colţ, chiar înainte ca Osoasa Lizzie să vină să-mi ia oasele. Dar, mai presus de toate, ultimele spuse ale lui Alice mă făcuseră să mă răzgândesc. Odinioară, şi ea fusese printre nevinovaţi. Alice era şi ea tot o victimă.

Am urcat Vârful Parlick, apoi ne-am îndreptat către miazănoapte, spre Dealul Orbul-Pădurii, mergând mereu pe creste.

Mă încânta că mă duceam la Staumin. Era în apropiere de coastă şi eu nu văzusem niciodată marea, decât din vârful dealurilor. Drumul pe care îl alesesem ocolea cam mult, dar mi se părea interesant să explorez şi îmi plăcea să fiu pe culmea dealurilor, aproape de soare. În orice caz, pe Alice părea să n-o deranjeze.

Era o călătorie plăcută şi mă bucuram de tovărăşia lui Alice. Şi pentru prima oară am vorbit, cu adevărat. Şi ea m-a învăţat destul de multe. Cunoştea pe nume mai multe stele decât mine şi era chiar foarte pricepută la prins iepuri.

Cât despre plante, Alice era specialistă în lucruri pe care Vraciul nu mi le pomenise până atunci, de pildă ştia că

măselariţa şi mătrăguna sunt otrăvitoare. Nu credeam eu tot ce-mi spunea ea, dar le-am notat în carneţel, pentru că ea le învăţase de la Lizzie şi m-am gândit că ar fi bine să se ştie în ce credea o vrăjitoare. Alice era foarte pricepută şi la a deosebi bureţii de ciupercile otrăvitoare, unele dintre ele atât de periculoase încât ţi-era de ajuns o singură muşcătură şi ţi s-ar fi oprit inima în loc sau ţi-ai fi pierdut minţile. În carneţelul pe care-l purtam mereu cu mine, sub titlul *Botanică,* am adunat încă trei pagini de informaţii folositoare.

Într-o noapte, când ne aflam la mai puţin de o zi de mers de Staumin, ne-am oprit într-un luminiş din pădure. Am fript doi iepuri pe jar, până când aproape că ni se topea carnea în gură. După ce-am mâncat, Alice a făcut ceva foarte ciudat. S-a întors cu faţa la mine, s-a apropiat şi mi-a luat mâna.

Am stat aşa un timp destul de lung. Ea îşi pironise ochii în jar, iar eu mă uitam în sus, la stele. Nu voiam chiar să pun capăt momentului, dar eram foarte nedumerit. Îmi ţinea mâna stângă cu mâna ei dreaptă şi mă simţeam vinovat. Mă simţeam de parcă mă ţineam de mână cu întunericul şi ştiam că Vraciului nu i-ar fi plăcut asta.

Nu aveam cum să ocolesc adevărul. Alice avea să fie vrăjitoare, într-o bună zi. Abia atunci mi-am dat seama că mama avea dreptate. Asta n-avea nicio legătură cu profeţia. Puteai s-o vezi în ochii lui Alice. Întotdeauna fusese undeva la mijloc, nici în întregime bună, nici în întregime rea. Dar oare asta nu era adevărat pentru noi toţi? Niciunul dintre noi nu era perfect.

Aşadar, nu mi-am tras mâna. Am stat pur şi simplu nemişcat, o parte din mine bucurându-se că o ţineam de mână, pentru că era cumva plăcut după tot ce se întâmplase, iar cealaltă parte scăldată în sudori reci de vinovăţie.

Alice a fost cea care i-a pus capăt. Şi-a tras mâna dintr-a mea şi atunci eu mi-am atins braţul în locul în care unghiile ei mi se înfipseseră în carne, în seara când o nimiciserăm pe Mama Malkin. Cicatricele se puteau vedea limpede la lumina tăciunilor.

— Te-am însemnat, acolo, zise ea cu un zâmbet. N-o să ţi se mai şteargă niciodată.

M-am gândit că era o afirmaţie ciudată, şi nu eram prea sigur ce voia să spună. Acasă, noi ne însemnam vitele. O făceam ca

să arătăm că acele vite ne aparţineau şi, prin urmare, ca să nu le pierdem, când se amestecau printre vitele vecinilor. Dar eu cum îi puteam aparţine lui Alice?

În ziua următoare am coborât pe un şes întins. O parte din el era mlăştinos, şi în multe părţi dădeam peste smârcuri mustind de apă, dar în cele din urmă ne-am croit drum către Staumin. N-am izbutit să o văd cu ochii mei pe mătuşa lui Alice, pentru că n-a ieşit din casă să stea de vorbă cu mine. Totuşi, s-a învoit să o primească pe Alice la ea, aşa că nu mă puteam plânge.

În apropiere de casă era un râu foarte mare şi, înainte de a pleca spre Chipenden, ne-am plimbat pe malul lui până la mare. Eram chiar vrăjit de mare. Era o zi plumburie, cu vânt puternic, apa avea aceeaşi culoare cu a cerului, iar valurile erau mari şi zbuciumate.

— O s-o duci bine aici, am zis eu, încercând să fiu vesel. O să fie foarte plăcut, în zilele însorite.

— Va trebui să-mi fac şederea cât mai plăcută, zise Alice. Nu poate fi mai rău ca la Pendle.

Dintr-odată mi-a părut iarăşi rău pentru ea. Şi eu mă simţeam singur, uneori, dar barem îl aveam pe Vraci cu care puteam vorbi; Alice nici nu-şi cunoştea mătuşa, iar marea ursuză făcea să pară totul sterp şi rece.

— Uite, Alice, nu cred că ne vom mai vedea, dar, dacă vreodată ai nevoie de ajutor, încearcă să-mi dai de ştire, i-am propus eu.

Presupun că am spus asta pentru că Alice era persoana cea mai aproape de a-mi fi prietenă pe care o cunoscusem. Iar, ca promisiune, nu era chiar atât de nesocotită cum fusese cea dintâi pe care i-o făcusem. Nu mă angajam să fac nimic anume. Dacă ea avea să-mi mai ceară vreodată ceva, aveam să mă sfătuiesc mai întâi cu Vraciul.

Spre surprinderea mea, Alice zâmbi, cu o ciudată lumină în ochii ei. Asta mi-a adus aminte de ceea ce îmi spusese odată tata despre femei, că ştiu lucruri de care bărbaţii n-au habar – şi când le bănuieşti de aşa ceva, nu trebuie să le întrebi niciodată la ce se gândesc.

— Oh, zise ea, ne vom mai întâlni fără nicio îndoială!

— Acum trebuie să mă duc, am zis eu, întorcându-mă să plec.

— O să-mi lipseşti, Tom, mai zise Alice. N-o să mai fie la fel, fără tine.

— Şi tu o să-mi lipseşti, Alice, i-am răspuns eu, zâmbindu-i.

Când le-am rostit, m-am gândit că spusesem aceste cuvinte din politeţe. Dar nici nu pornisem la drum de zece minute şi mi-am dat seama că greşisem.

Vorbisem foarte serios şi mă simţeam deja foarte singur.

Am scris majoritatea acestor pagini din memorie, dar pentru vreo câteva m-am bizuit pe carneţelul meu şi pe jurnal. Acum sunt din nou la Chipenden, iar Vraciul este mulţumit de mine. Crede că am făcut într-adevăr progrese.

Osoasa Lizzie se află în puţul în care Vraciul a ţinut-o mai înainte pe Mama Malkin. Drugii au fost îndreptaţi şi cu siguranţă n-o să primească nicio turtă la miezul nopţii de la mine. În ceea ce-l priveşte pe Colţ, este înmormântat în groapa pe care mi-o săpase el mie.

Sărmanul Billy Bradley este din nou în mormântul lui, la marginea cimitirului din Layton, dar cel puţin acum are şi degetele mari. Niciunul dintre aceste deznodăminte nu e fericit, dar intră şi asta în natura îndeletnicirii de vraci. Trebuie să-ţi placă sau s-o înghiţi ca pe doctorie, cum spune tata.

Ar trebui să vă mai spun ceva. Vraciul este de aceeaşi părere cu mama. Crede că iernile au devenit mai lungi şi că Întunericul şi-a sporit puterile. Este convins că meseria aceasta o să devină din ce în ce mai grea.

Prin urmare, având acestea în minte, o să mă îngrijesc să studiez şi să învăţ – căci, după cum mi-a spus mama cândva, nu se ştie niciodată ce poţi să faci sau nu, până ce nu încerci. Aşadar, o să încerc. O să încerc. Din toate puterile, pentru că vreau să fie cu adevărat mândră de mine.

Acum sunt doar un ucenic, dar într-o zi o să fiu eu Vraciul.

Thomas J. Ward